

€06884

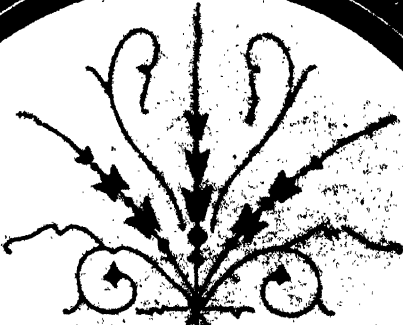
ROUMAN ANTHOLOGY.

ROUMAN ANTHOLOGY ;
OR,
SELECTIONS OF ROUMAN POETRY,
ANCIENT AND MODERN,
BEING A COLLECTION OF THE
NATIONAL BALLADS OF MOLDAVIA AND WALLACHIA,
AND OF SOME OF THE WORKS OF THE MODERN POETS, IN THEIR ORIGINAL
LANGUAGE : WITH AN APPENDIX, CONTAINING TRANSLATIONS OF
SOME OF THE POEMS, NOTES, ETC.

THE HON. HENRY STANLEY

HERTFORD :
PRINTED AND PUBLISHED BY STEPHEN AUSTIN,
BOOKSELLER TO THE EAST INDIA COLLEGE,
MDCCLXVI.

FLEURS

DE LA

ROMANESQUE

RECUEIL DE POÉSIES ROMAINES

ANCIENNES & MODERNES

P R E F A C E.

OF the Danubian Principalities, of the character, language, and nationality of their inhabitants, little appears to be generally known, notwithstanding that the late war began with their occupation, and that the earlier and not the least brilliant portion of it was fought in that country, at Oltenitza, Citate, and Kalafat, and that now again, public attention is called to the settlement of the government of these Provinces.

The Principalities and their capitals lie a little off the beaten track, and the introduction of steamers on the Danube has diminished rather than increased the number of visitors to Bukarest and Yassy. Travellers by land were obliged to see something of the country, but now they hurry down to the Black Sea in a Lloyd's steamer; and, indeed, Bukarest possesses little to fill the pages of a guide-book, or to repay the traveller for the dusty journey from Giurgevo and back, if he has only two or three days to stay there. Bukarest has no works of art, but it possesses public gardens perhaps equal to those of any capital in Europe, and is full of quaint old churches,

PREFACE.

having curious Byzantine paintings, but possessing no architectural interest except for the ecclesiologist. It is the rural districts, however, and not the towns of Wallachia, that are so pleasing; in summer the climate is genial, and the soil of unequalled fertility; the Carpathian mountains that border the plains contain sites equal in beauty to any in the lower parts of the Alps, many of these are occupied by monasteries, some of them of considerable antiquity and historical interest, such as Bistritza, Tismana, Curte d'Argish, Campu Lungu, Sinai, and Nemuyeshti. From these hills the eye never wearies with looking over the rich expanse of corn lost beyond the horizon towards the Danube. These plains of corn-land are, in parts of the country where there is no water, unbroken by any habitation, for the peasants come from a distance with water in their carts, and after ploughing and sowing the land, leave it until the harvest is ripe.

The peculiar charm of the country consists, however, in the character of the inhabitants. Surrounded as they are by different tribes of Slavonians, the traveller from the West is surprised and pleased to hear a language which has deviated little from the parent Latin; he will at the same time be pleased to meet, in the upper classes, with the manners and habits of Western Europe; and, among the peasants, with a simplicity, liveliness, and friendly disposition which contrast well with the boorishness of the Slav race in Servia and in Austria. There is also the freedom from restraint, and the hospitality, of Oriental life. The traveller

PREFACE.

coming into the Rouman country from the East will no longer find the bigotry and fanaticism which is shewn so strongly towards Western Christians by the rest of the Greek Church. The peasantry, and, indeed, all classes equally, are remarkable for their love of their native land and attachment to its soil. This feeling is very strongly shewn in the first three poems in the present collection; and the Wallachians maintain that it is not confined to themselves, but that all foreigners coming to Wallachia become so much attached to their country as to leave it with regret. This idea is embodied in the following couplet:—

‘Dumbovitza apa dulce,
Cine o bea nu se mai duce.’¹

Another pleasing feature in the country-life is the number of musicians, or ‘*lautari*.’ These men are minstrels also—the repositories of the old ballads, which have been only recently collected and printed by M. Aleksandri. Their talent for catching an air which they have once heard, and for remembering and repeating it, is very extraordinary; their music is generally plaintive and melancholy. The favourite air appears to be one called the *Suriji* or postillion, and supposed to be imitative of the galloping of horses. Mr. Grenville Murray has given six of the Rouman airs at the end of his volume of the Songs and Legends of Roumania.

¹ ‘Sweet water of the Dumbovitza,
Whoever drinks it never more departs.’

The Dumbovitza is the stream on which Bukarest is built.

It is strange that the *lautars*, though they are the national musicians, should all be gipsies. There are still a few wandering gipsies, but the majority are now stationary, and principally employed as blacksmiths. Before 1848 the gipsies were sold as slaves: their slavery was abolished at that time by the popular movement, but on the entry of the Russians it was reimposed by their influence. The gipsies on the monastery lands of Moldavia had already been enfranchised in 1844, on which occasion Aleksandri wrote the poem ‘*Disrobirea Țiganilor*.’¹ Prince Gregory Ghika, the Hospodar of Moldavia, has lately, by the edict dated 28th November (10th December), 1855, emancipated the gipsies throughout the Principality.

In few places out of England is there so much country-life as in the Principalities: the provinces abound with the residences of the boyars, many of which have gardens and lawns attached to them equal to those of our own country. The landlords in Moldavia are said to live more upon their estates than those in Wallachia, their estates are consequently better managed, and the peasants better off, than where they are under the direction of bailiffs and middle-men, who are very frequently Greeks. On the other hand, the peasants of Moldavia are bound by law to contribute more days’ labour in the year than their brethren in Wallachia.

Some writers object, and with justice perhaps, to the

¹ See page 136.

PREFACE.

too great luxury of the upper classes in the Principalities; many represent that there is no middle class, but in this they are not so well-informed. They appear to have judged from the large towns; and observing that the tradespeople—tailors, shoemakers, and others—chiefly consist of Frenchmen, Germans, and Servians, they have hastily concluded that there is no middle class. But it must be remembered that the two Principalities are purely agricultural districts, and that agriculture is the sole national industry. In Wallachia, besides the hundred families or so of great boyars, there may be reckoned about thirty thousand proprietors of land; in addition to these, there are farmers, bailiffs, corn-factors, and others engaged in agricultural industry. All these men are well acquainted with the resources, interests, and requirements of their country, and would form as good an electoral body as some others that might be named. It is for these men that Aleksandri has written the national plays, and not for the great boyars or the foreign shopkeepers of Bukarest and Yussy.

With respect to the nationality and language of the inhabitants of Moldo-Wallachia, not only is there little known on these points, but they have been the subject of much misrepresentation. Some have long endeavoured to make the world, and even the Roumans themselves, believe, that they were a branch of the Slavonians, and that the Rouman language was a Slav dialect. Even were there not sufficient historical evidence to prove the descent of the Roumans from

PREFACE.

the legionaries of Trajan and Aurelian, the language leaves no doubt on the mind of any one who examines into it as to its source. There are certainly many Slav words in use among the Roumans, introduced, some from the neighbouring Slav tribes, some from the Russians; but this proportion is daily being reduced. Such words, especially, are becoming eliminated as have taken no root among the peasantry, for many of these Slavonic words are current only in towns; and the country-people, more tenacious of old forms, continue to use the Latin word. Another set of words in Rouman, not of Latin extraction, are also to be found in the Albanian vocabularies of Hahn, Thunmann, and Xylander; and as the colonies of Vlachs extend as far south as Greece, and live side by side with the Albanians, it is not always very clear whether these words are originally Albanian or Wallachian. The Rouman language also offers much interest to philologists, in the consideration of its deviations from the Latin, which may, perhaps, be pre-existing forms, and not always corruptions; and Mr. Finlay seems to consider that the Thracian and Illyrian were so nearly allied to Latin, as to have induced this extensive adoption of Latin; for the Rouman language, as the reader is aware, is not confined to the two Principalities and the adjoining provinces of Bessarabia and Ardeal, but is found again southwards in the Pindus close to the frontiers of Greece. These deviations from the Latin are very regular; and if borne in mind, the resemblance of Rouman to Latin will appear

PREFACE.

much more striking. The following are some of the most frequently recurring changes :—The sound of *c*, *k*, and *q* of the Latin changes to *p*, as *apa* for *aqua*, *peptu* for *pectus*, *patru* for *quatuor* ; *cl* changes to *ch* or *k*, as *inchide* for *includere*. Perhaps the converse takes place, and *qu* of the Latin changes to *cl* or *kl*, as *clătina* for *quatio* ; *ex* changes to *sc* or *sk*, as *scoate* and *scutura* for *executio* ; *l* changes to *r*, as *soare* for *sol*, *miere* for *mel*.

The leading peculiarity of the Rouman language, distinguishing it from other Latin languages, is that the article is placed at the end of the word. The same thing takes place in Bulgarian, alone among the Slavonic languages ; but the Albanian also has this characteristic. The Bulgarians are generally believed to be Slavonised Tartars or Turks, and it is worthy of consideration how far this post-position of the article, common to the Turkish languages, may not be attributable to the influence of the primitive Turks, as ethnologically understood, which extended over all these countries long before Ottoman times.

The Latinity of Rouman is, however, sadly disguised under the Cyrillic alphabet, in which it has hitherto been habited. This alphabet was adopted about 1400 A.D., after an attempt by one of the Popes to unite the Roumans to the Catholic Church. The priests then burned the books in the Roman or European letters, and the Russians have opposed all the attempts made latterly to cast off the Slavonic alphabet by which the Rouman language is enchained and

PREFACE.

bound to the Slavonic dialects. M. Prosper Mérimée, in a review—printed in the *Moniteur*, of January 17, 1856—of a French translation of M. Aleksandri's ballads, says of this tendency to return to the Roman alphabet: "The Russians, they say, do not see this change without secret displeasure. They had lent their alphabet to the Moldo-Wallachians; they also offered—so obliging are they—to lend them Governors and Cossaks; but the Moldo-Wallachians prefer the Roman letters, and their national administration: I am far from finding fault with them for it." This opposition of the Russians is not surprising, as another writer says: "The Russians in the Principalities waged war upon the dictionaries;" they destroyed M. Eliade Radulesco's printing-presses when they came into Bukarest, in 1848.

The difficulty of coming to an agreement among the men of letters as to the system to be adopted for rendering the Cyrillic letters by Roman type, has retarded this movement as much, perhaps, as political opposition. Some books have been printed in Roman type, but they do not appear to have come into general use. The great dictionary of the Rouman language explained in Latin, Hungarian, and German, printed at Buda, in 1825, is in Roman type. This dictionary was the work of seven professors, whose labours extended over a period of more than thirty years. It is an admirable etymological work, notwithstanding that many of the derivations are far-fetched, and some attempts to derive Turkish and Persian words from Latin are absurd. It is allowable

PREFACE.

for Transylvanian professors to be ignorant of a word being Turkish, but it is inexplicable that they should not have known certain words to be Slavonic, unless it be supposed that they refused to recognize the intrusion of Slavonic in any shape.

This Selection of Rouman Ballads and Poetry has been printed in Roman characters according to the system adopted by Jon Ghika, Prince of Samos; and, I believe, by MM. Negri, Aleksandri, and others. They, however, write the *z*, in words of Latin origin, such as *zioa*, *zece*, *zicu*, *auzit*, with *ɟ*, as these words represent *dies*, *decem*, *dico*, *audire*; and these Rouman verbs have the *d* in some cases, which in others is changed to *z*, as *cădea*, *căzut*. This might, however, be an unpopular innovation in the Principalities; and, out of them, it might mislead to have two letters with the same sound of *z*. It is necessary to observe that in some parts of the country in which Rouman is spoken such words as *zioa*, *zece*, are pronounced with something of the sound of *dz*, and not simple *z*. In Pindus, where Greek letters are used, *zioa* appears to be written *δζιοα*. I have thought it desirable to retain the *k* in all words not of Latin origin, or not having a correlative or cognate word in other neo-Latin languages, in order to mark their foreign origin, as *kodru*, 'a wood.' It is necessary to make choice of one of the many systems for reducing the Cyrillic to the Roman alphabet; and though others may be recommended as shewing in a greater degree the etymological derivation of the language; yet, on the

PREFACE.

whole, this is the simplest and the easiest of adoption, while the other systems would introduce a difficult orthography, and require a general knowledge of Latin to make them useful.

To M. Eliade Radulesco belongs a very large share in the revival of Rouman literature, and he is one of the most strenuous advocates for the restoration of Roman letters to the Rouman language. His system of rendering the Cyrillic alphabet into Roman characters is, however, open to the objection that it would rather be a return to the old Latin than an adaptation of Roman characters to the Rouman language. For instance, he and his friends propose to write **НИЧИ** *nici*, *neque*, **АЧЕА** *acel*, *aquel*, which would be all very well if, as in Spanish and Italian, these words were pronounced with the usual pronunciation of *qu*, as in *qual*.

The Ballads contain many allusions to the remnants of ancient mythology still lingering in the country;—those in the present collection are old, but they have been only recently collected and arranged by M. Aleksandri, of Yassy. The other poems are the works of living men: indeed, all these poets, with the exception of M. Eliade Radulesco, are still young. M. Aleksandresco is Keeper of the Archives at Bukarest. MM. Aleksandri, Bolentineanu, and Cretzianu, have lived a good deal abroad, but from their writings it may be seen that their affection for their own country is undiminished.

I have added a few literal translations of some of the Ballads and modern Poems, and two French versions

PREFACE.

made in the country and communicated to me there. The most literal form of translation has been adopted in order to preserve the individuality of the poems. The story of Erculean, or Hercules, is a Transylvanian ballad, describing allegorically the finding of the mineral sources of Mehadia. The story of the Master-mason Manole is historical, and relates to the building of the Monastery of Curte d'Argish. Besides the poem of which this is a translation, there is an old ballad on the same subject in M. Aleksandri's collection. M. Aleksandresco's Fables will, I hope, meet with approbation. I believe he frequently improvises them, and more may therefore be hoped for from his pen. The fable of the 'Swan and young Crows' has no Moral, in the original; perhaps the love of the Fox for the young Crows may be intended to represent the equally interested love of Russia for the Roumans: or the reader may imagine that, when sufficiently fattened up, the crows were devoured by the fox, whilst she repeated to them the same warning against listening to flattery, which she had before bestowed on the parent 'Maître Corbeau.' The Soldier's Dog, by Aleksandresco, is an imitation from Casimir Delavigne; the translation in verse was done by a friend from the prose.

This may be the place to observe that the square border is adapted from a rare Byzantine manuscript of the fifth century, the initial letter being taken from a Byzantine work of a somewhat later period. The border with the semicircular top

PREFACE.

is adapted from a Byzantine manuscript in the *Bibliothèque Impériale* at Paris, of the ninth or tenth century. This kind of border has not as yet been used in modern book decorations. The initial letter is from another Byzantine manuscript. The heading and tail-piece in pages 6, 7, etc., are from a Byzantine manuscript in the *Bibliothèque Impériale*, and the letters from the same manuscript. Those on pages 72, 73, etc., are from a Slavonic manuscript of an early period and are exceedingly characteristic. It must always be borne in mind that Byzantine ornament, when applied to architecture, is of a different class to that applied to the decoration of books. The designs have been strictly confined to the latter class. The views of Venice are copied from pictures by Canaletti, that at page 147 is said to be a view of Titian's house.

The success of former ornamented works issued from Mr. Austin's press, leads me to hope that the beauty of the present volume will greatly help to insure a favourable reception to the Roman characters among those persons in the Principalities who still cling to the Cyrillic alphabet. I cannot take leave of the subject without expressing myself indebted to Mr. Austin and Mr. Newton for the taste displayed by them in the execution of the work generally, and especially for the care bestowed on the printing of a strange and unfamiliar language.

H. S.

June, 1856.

C O N T E N T S.

	PAGE.
ADIO MOLDOVEI.....	1
CANTECUL STREINĂTĂȚII.....	4
ÎNTOARCEREA	7
MIEOARA.....	10
INELUL ȘI MAHRAMA.....	16
ERCULEAN	20
BUJOR	24
ȘALGA	28
BLESTEMUL	32
PAUNAȘUL KODRIȚILOR.....	34
BALAUURUL	38
FĂȚ-LOGOFĂȚ	41
MĂRIOARA FLORIOARA ZÎNA MUNTILOR.....	44
TĂȚARUL.....	71
CĂȚȚIC OȘȚAȘESC	73
CĂȚȚIC HAIȚUCESC	75
FATA PANDURULUI	78
RADU DOMNUL ȘI FATA DIN CASA	79
FATA DE LA COȚIA	80
MUMA LUI ȘTEFANŮ CELŮ MARE.....	82
MIRCEA LA BATAIE.....	84
UMBRA LUI MIRCEA LA COȚIA.....	86

CONTENTS.

	PAGE.
DRIDRI.....	91
O FATA TÎNERA PE PATUL MORTEI.....	96
LA MORMÎNTUL	98
COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA.....	100
LA O RANDUNICA	105
UNU OSTAȘU ROMĂNU ÎNCHISU PESTE DUNARE	107
FRUMOASĂ KOPILIȚĂ	109
PĂSĂRICA	110
CAINELE SOLDATULUI	112
VULPEA LIBERALA	115
LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI.....	117
PĂSCARUL BOSFORULUI.....	121
DILRUBAN	125
DISROBIREA ȚIGANILOR	136
SUVENIRUL	137
LA VENETIA.....	141
BIONDINETA	143
GONDOLA	147
BARCAROLA VENETIANA	151
GONDOLETA	154
O SEARĂ LA LIDO	156
CANȚONETA	159
CĂNTIC DE FERICIRE.....	161

TRANSLATIONS.

	PAGE
PRINCE RADU AND THE MAIDEN (RADU DOMNUL)	167
MIOARA (MIEOARA)	168
.. (FRENCH TRANSLATION)	173
THE YOUNG GIRL ON HER DEATH BED (O FATA TÎNERA PE PATUL MORTEI).....	176
LA JEUNE FILLE MOURANTE	178
FÉT-LOGOFÉT (FĂT-LOGOFĂT).....	180
BIONDINETTA (BIONDINETA)	183
TO VENICE (LA VENETIA).....	187
ERCULEAN (ERCULEAN).....	189
THE RING AND THE HANDKERCHIEF (INELUL ȘI MAHRAMA)	198
THE MALEDICTION (BLESTEMUL)	197
THE SOLDIER'S DOG (CAINELE SOLDATULUI)	199
THE SWAN AND THE YOUNG CROWS (LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI)	205
THE WOLF TURNED MORALIST	209
THE LIBERAL FOX (VULPEA LIBERALA).....	212
THE PANDOUR'S DAUGHTER (FATA PANDURULUI).....	214
MASTER MANOLE (BY BOLIACU)	215
THE COMPLAINT OF THE EXILE (CANTECUL STREINĂȚĂȚII).....	220
ADIEU TO MOLDAVIA (ADIO MOLDOVEI).....	222
NOTES	225

LIST OF ILLUSTRATIONS.

LANDSCAPE IN MOLDAVIA	1
THE COLUMN OF TRAJAN, AT ROME	80
THE TOMB.....	98
THE LOOKING-GLASS	100
THE SOLDIER'S DOG	114
THE BOSPHORUS	128
THE GRAVEYARD AT SKUTARI	129
ST. MARK'S PLACE, VENICE	148
THE BUCENTAUR	146
THE GRAND CANAL, VENICE	147

THE WOODCUTS DESIGNED AND DRAWN ON THE WOOD BY THOMAS SULMAN;
THE COLOURED BORDERS AND ORNAMENTS DESIGNED AND DRAWN
ON THE WOOD BY HENRY NOEL HUMPHREYS. THE WHOLE
ENGRAVED BY H. N. WOODS.

RULES FOR PRONUNCIATION.

THE vowels are to be pronounced as the vowels in Italian.

The letter 'ă' represents the **Ă** of the Wallachian alphabet, and has the value of the French *e muet*, or of the first *eu* in the French word

The 'î' represents **Î**, **Ï**, a nasal vowel, which has not any corresponding sound in French or in English.

The simple consonants (that is, those without marks under them), are pronounced like the corresponding consonants in Italian.

The 'ț' is equal to *ts* or *tz*.

The 'ș' is equal to the English *sh* or French *ch*.

The 'sc' before *e* or *i* is pronounced like *sht*, as *vorbesce* = *vorbeshte*. Under this system, in many inflections, the final vowel only changes, as *vorbescŭ* = *vorbescu*; *vorbesci* = *vorbeshti*; *vorbesce* = *vorbeshte*.

The 'z' is pronounced as in English.

ADIO MOLDOVEI

KUMPĂ țeară și frumoasă

O ! Moldovă draga mea !

Cine pleacă și te lasă

E pătruns de jale grea,

Că, plutind în visuri line

Pe-al tău sin ca într 'un raiu,

Dulce 'i viața de la tine

Ca o dulce zi din maiu !

Eă te las, țeară iubită,

De-al tău cer mă depărtez ;

ADIO MOLDOVEL.

Dar cu inima cernită

Plâng amar, amar oftez.

Trist acum la despărțire.

De fiori mă simt cuprins :

Ș' ori ce dragă nălucire

Pentru mine-acum s'au stins !

Cine scie, cine scie

Dacă 'mpins de-a soartei vînt

M 'oiu întoarce'n veselie

Să sărut al tău pămînt !

De-oiu videa încă vr'o dată

Munții tăi resonători

Ce cū-o frunte înălțată

Se perdū falnik pintre nori.

Ș'al tăi kodri de verdeață

Unde curgū, șoptescū ușor

Reci izvoare ce dau viață,

Doine care zică de dor.

Ș'al tău cer care zimbesce

Sufletului Rumănesc,

Și orî care mă iūbesce

Ș'orî pe care eu iūbesc !

ADIO MOLDOVEI.

Eată ceasul de pornire ;

Eată ceasul mult amar !

Vesellie, fericire

Eă le las pe-al tău hotar,

Ș'a mea inimă îți zice :

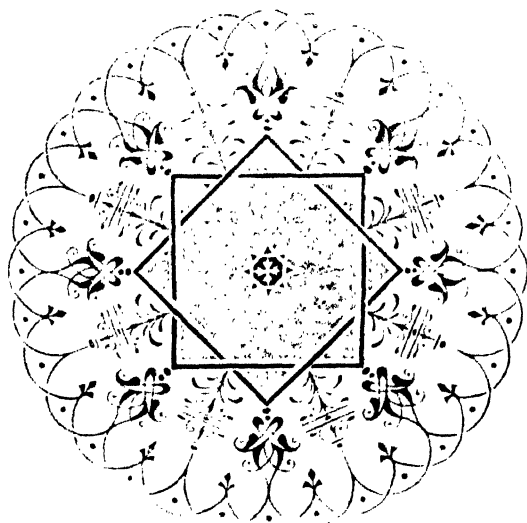
O ! Moldovo ce jălesc,

Adio ! rămăi feric,

Ferice să te găsească.

1848

ALEXANDRI.

CANTECUL STREINĂTĂȚII.

I.

ĂTĂCESCŪ în căi streine,
De căminu 'mă depărtat ;
Îmi trecu viața în suspine,
Pâinea'n lacrămă mi-am udat ;
Fie pâinea cât de rea
Tot mai bine'n țeara mea.

II.

Ah în țeara mea frumoasă
Am lăsat tată iubit,
Am lăsat maică duioasă,
Ce de plînsuri aū albit.
Fie pâinea cât de rea
Tot mai bine'n țeara mea.

III.

Vezi o culme muntenească
Ș'o căsuță dedesubt ?

CANTECUL STREINĂȚII.

Este vatra părintească

Unde laptele am subț.

Fie pâinea cât de rea

Tot mai bine'n țeara mea.

IV.

În dumbrava verde deasă

O fecioară vezi trekînd ?

Este-a inimi 'mă mireasă

Ce mă chiamă suspinînd.

Fie pâinea cât de rea

Tot mai bine'n țeara mea.

V.

La streină am stat la masă,

Și cu ei m'am ospătat ;

Dar gîndind la mine acasă

Lacrămî rîuri am vărsat.

Fie pâinea cât de rea

Tot mai bine'n țeara mea.

VI.

Cine țeara își iubesc

Nu dă lumea pentru ea ;

CANTECUL STREINATAȚII.

Oh ! atunci inima 'mă cresce

Când gîndescă a o vedea.

Fie pâinea cât de rea

Tot mai bine'n țeara mea.

VII.

Fericiți câți sînt aproape

De căminul părintesc :

D'oiu muri, voiă să mă 'ngroape

În pămîntul rumănescă.

Fie piatra cât de grea

Tot mai bine'n țeara mea.

G. CRETZIANU.

INFODARCEREA

N inuă, o a mea liră ! căci însfîrșit mă iată

La țarmul către care sbura inima mea ;

Căci însfîrșit resuflu astă aer ce îmbată,

Și skumpele ființe curînd voiă revedea !

Te du, te du mai iute, cetate plutitoare,

Și ancora 'ți aruncă la portul fericit

La care întîlni-voiă ființe iubitoare

Ce vor vărsa căldură în sufletă 'mă răcit.

Răcit ! căci rece este streina 'mbrățișare,

Ș'un vînt de moarte trece prin aerul strein :

Destul, destul plimbat-am cinci ană a mea 'ntristare

De la un loc la altul, din spin într 'un alt spin !

Destul mugi furtuna pe fruntea 'mă încă jună ;

Destule ploă de lacrămi, destule am vărsat,

Destule zile negre și nopți fără de lună

În calea 'mă amărită eă vai ! am numărat.

ÎNTOARCEREA.

La toți cerescul tată trimite consolare:

Acum mă a venit rîndul : s'adormă al meu suspin ;
Să legă rănilile mele ; să uită a mea întristare ;
Te du nainte, navă ! tu porți al meu destin.

Ca un concept de îngeri, așa dulcea

Șoptesce dulci cuvinte l'auzul meu răpit ;
Și par' că 'mă văzu părinții cu a lor rîzîndă față,
Și par' că țiu în brațe pe cei ce am iubit.

E un minut în viață mai dulce de cât toate :

E cel care precedă minutul așteptat :
Mai mare mulțumire pe lume nu se poate
Decât când sorbi cu gîndul un dulce sărutat.

Al fericirii soare se 'nalță pentru mine ;

Când are să apuc nu voiă de loc să sciu ;
Ce' mă pasă dacă mîine voiă scoate iar suspine ;
Mă mulțumesc că astăzi fericire pociu să fiu.

O munți ai Rumăniei ! O dealuri înverzite !

O Dunăre măreață ! din suflet vă salut ;
Văzîndu-vă, mă leagănă în visuri d'aurite ;
O zi ca cea de astăzi mă face mult să uită.

ÎNTOARCEREA.

Un imn, o a mea liră ! căci însfîrșit mă iată
La țărml cătrecare sbura inima mea ;
Căci însfîrșit resufu astu aer ce îmbată,
Și skumpele ființe curînd voiu revedea !

Seris pe vaporul Herminia
apropriindu-ne de Turnul-Severin

G. URETZIANU.

MIECĂRA.

E-un picior de plaiu,
Pe-o gură de raiu,
Eată vinu în cale,
Se koborū la vale
Trei turme de miei
Cu trei tchobănei.
Unu 'i Moldovan,
Unu 'i Ungurean,
Și unu 'i Vrancean;
Ear cel Ungurean
Și cu cel Vrancean,
Mări, se vorbiră
Și se sfătuiră
Pe l'apus de soare,
Ca să mi 'l omoare
Pe cel Moldovan,
Că-i mai ortoman!
Ș'are oi mai multe,
Multe și cornute;
Și cai învețați
Și câni mai bărbați! .

MIEOARA.

Dar cea Mioriță
Cu lîna plăviță
De trei zile 'n coace
Gura nu 'î mai tace,
Earba nu 'î mai place !
“ ——— Mioriță lae,
“ Lae bulacae !
“ De trei zile 'ncoace
“ Gura nu 'î mai tace ;
“ Orî earba nu 'î place ?
“ Orî eseî bolnăvioară
“ Mioriță mioară ?
——— Draguțule Bace !
“ Idă 'î oile 'n coace
“ La negru zăboî ;
“ Că 'î earba de noi
“ Și umbra de voi.
“ Stăpăne, stăpăne !
“ Îî cheamă ș'un căne,
“ Cel mai voinicescū,
“ Cel mai bărbătescū,
“ Că, l'apus de soare,
“ Aū să mi te-omoare
“ Baciul Ungurean

MIEOARA.

“ Şi cu cel Vrancean !
—— Oiţă Bîrsană !
“ De esci năsdравană,
“ Şi de-a fi să mor
“ În câmp de mohor . . .
“ Să spui lui Vrancean
“ Şi lui Ungurean
“ Ca să mă îngroape
“ Aice pe-aproape,
“ În strunga de oi,
“ Să fiu tot cu voi !
“ Din dosul stăniî,
“ Sa 'mă aud canîi ! . . .
“ Aste să le spui ;
“ Ear la cap să 'mă puî
“ Flueraş de fag . . .
“ Mult zice cu drag !
“ Flueraş de os . . .
“ Mult zice duios !
“ Flueraş de soc . . .
“ Mult zice cu fok !
“ Vîntul că mă-a bate,
“ Prin ele-a răsbate,
“ Ş 'oile s'or strînge,

MIEOARA.

“ Pe mine m’or plânge
“ Cu lacrimă de sânge !
“ Ear tu, de omor
“ Să nu le spuî lor.
“ Să le spuî curat
“ Că m’am însurat
“ Că-o mîndră krăeasă
“ A lumעי mireasă ! . .
“ Că la nunta mea
“ Aă căzut o stea ! . . .
“ Soarele și luna
“ Mă-aă ținută cununa ;
“ Brază și păltinași
“ Î-am avut nuntași ;
“ Preoți, munțiî mari ;
“ Pascri, lăutară ;
“ Paserele miă
“ Și stele, făcliă ! . . .
“ Ear de ’i întîlni
“ Și mi ’i întîlni
“ Maikuța bătrîna
“ Cu brăul de lîna ;
“ Din ochă lăcrămănd,
“ Pe câmpă alergănd,

MIEOARA.

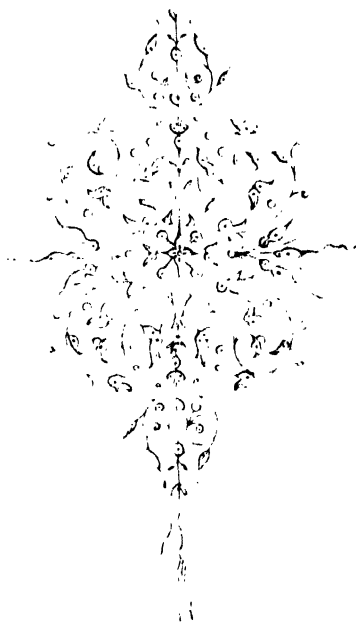
“ Pe toți întrebând
“ Și la toți zicând :
“ Cine-aș cunoscut
“ Cine mă-aș văzut
“ Mîndru tchobănel,
“ 'Tras pintr' 'un inel ?
“ Fețișoara lui,
“ Spuma laptelui !
“ Mustețioara lui
“ Spicul grăului !
“ Perișorul lui,
“ Peana corbului !
“ Ochișorii lui,
“ Mura câmpului !
“ Tu, Miorița mea,
“ Să te 'nduri de ea !
“ Și că 'i spuî curat
“ Că m' am însurat
“ C' o fată de kraiü,
“ Pe-o gură de raiü !
“ Ear la cea maikuță
“ Să nu spui, drăguță,
“ Că la nunta mea
“ Aș căzut o stea ;

MIEOARA.

“ C'am avut nuntași
“ Brazî și păltinași ;
“ Preoți, munți mari ;
“ Paseri, lăutari,
“ Paserele mi
“ Și stele făclii !”

.....

BALADE.

INELUL ȘI MĂRARAIA.

OST 'aŭ, fost un Krăişor,
Tinerel, mîndru fecior,
Cum e bradul kodrilor
Sus, pe vîrful munţilor !
De soţie 'şi aŭ luat
O kopilă din cel sat,
Kopiliţă romănceuţă
Toţi vecinilor drăguţă,
Cum e floarea câmpului
La lumina soarelui !
Eată lui că 'i aŭ venit
Carte mare 'i aŭ sosit
În tabără de pornit,
Şi el jalnic aŭ grăit :
“ — Draga mea, sufletul meu !
“ Ține, tu, inelul meu ;
“ Pune 'l în degetul tău.
“ Când inelu-a rugini,
“ Să scii, dragă, c'oiu muri ! ”

INELUL ȘI MAHRAMA.

Ea din gură așa 'î grăi :

“ — Na 'ți mahrama de mătasă,
“ Pe margini cu aur trasă.
“ Când aurul s'a topi,
“ Să scii, dragă, c 'oiu muri ! ”

El pe cal s'a aruncat
Și pe drum lung s'a luat.
Mers-a el pîn 'la un loc,
Ș'a apris un mare foc
În mijlocul kodrului,
La fîntăna corbului.
Măna 'n sîn el își băga
La mahramă se uita . . .
Inima 'î se despica !

“ — Dragii mei, ostașii mei,
“ Puișori viteji de zmei !
“ Stați pe loc și ospătați
“ Și la umbră vă culcați.
“ Eă acasă 'mă am uitat
“ Paloșul cel rotilat
“ Pe-o masă verde aruncat.”

Înapoi el a pornit,
C'un voinic s'a întâlnit,

INELUL ȘI MAHRAMA.

C'un voinic cu calul mic :

“ — Noroc bun, tânăr voinic !

“ Ce veste de unde vii ?

— Dacă vrei, Doamne, s'o sciî ?

“ De altul tot ar fi bună ;

De tine nici cum nu 'i bună ! . .

“ Tatul tău țear' aî prădat

“ Și mîndra 'țî aî aruncat

“ Într' un rîu adînc și lat !

Krăișoru-aî lăcrămat

Și din gură-aî kuvîntat :

“ — Na, voinice, calul meu

“ Și să 'l duci la tatul meu.

“ De-a 'ntreba unde sînt eu ?

“ Să 'i spuî, tu, că eu m'am dus

“ Pe malul apcî, în sus,

“ Și că'n apă m'am svîrlit

“ La kopila ce-am iubit ! ”

Tatul seî țear' aî sculat

Întreg rîul aî săpat,

L'aî săpat și l'aî săcat

Și kopiiî 'șî aî aflat . . .

Amîndoî înbrățișatî,

INELUL ȘI MAHRAMA.

Pe năsip luciū culcați,
Cu kosițe gălbioare
Și cu fețe rumioare . . .
La biserică 'i aū dus,
În rakle mîndre 'i aū pus,
Și pe dînsu 'l aū zidit
În altar, la răsărit ;
Pe ea 'n tindă, l'asfințit !
Și din el, frate, aū eșit
Un brad mîndru, cătinat,
Pe biserică plecat.
Și din ea o viișoară
'Tinerică, mlădioară,
Ce din ziori și pîină'n seară
Pe biserică s'o intins
Și cu bradul s'o cuprins !

Tună, Doamne, și trăsnesce !
Tună 'n cine despărțesce
Dulcea dragoste 'nfocată
De-un fecior și de o fată !

BALADE.

ERCULEAN.

Plecat-aŭ în ziori
Treî surorî la florî.
Sora cea mai mare
Pe Cerna, la vale ;
Sora cea mezină
Pe mal, în grădină ;
Sora cea mai mică
Şi mai sălbăţică
S'aŭ dus, mări, dus
Pe Cerna, în sus ;
Ear în urma lor
Mulţi voinici cu dor
S'aŭ luat cîntănd
Ş' aŭ venit plîngănd !
Eată-un Erculean,
Eată-un căpitan
Că mi se ivesce,
Pe mal se opresce
Şi Cernei grăesce :

ERCULEAN.

“ — Cerno limpezie !

“ Stăi, de mi spune mie

“ Despre trei surori

“ Ce-aă plecat la floră.

“ — Sora cea mai mare

“ S'aă dus către mare

“ Pe Dunărea 'n jos,

“ La un plaiă frumos.

“ Sora cea mezină

“ S'aă dus din grădină

“ Peste noă mună,

“ În kodri kărună.

“ Sora cea mai mică

“ Și mai sălbătică

“ Plănge colo 'n stâncă

“ La umbră adâncă ! ”

Ercul Erculean,

Mîndru căpitan

Își repede calul

De răsună malul,

Ș' ajunge 'ntr 'un sbor

La stîncă cu dor.

“ — Eși, fată, din peatră

“ Să te văd o dată !

ERCULEAN.

“ — Cum să es din peatră,

“ Că sînt goală toată,

“ Și mă tem de soare . . .

Nu m 'ar soarbe oare ?

“ — Să n 'ai nici o frică,

“ Fată sălbățică !

“ Că te-oiu lua 'n brațe,

“ Și tu mi 'i da vicață :

“ Și te-oiu coperi

“ Și mi te-oiu feri

“ De vînt și de soare,

“ De-a lor sărutare.

“ — Bădiță badiță !

“ De 'îi sînt draguliță :

“ Soție, de vreî

“ De vreî să mă ieî ?

“ Mă scoate din stîncă,

“ Din umbra adîncă,

“ Să 'îi es la lumină

“ Cu inima plină.”

Ereul Ereulean

Mîndru căpitan,

Calcă peste peatră

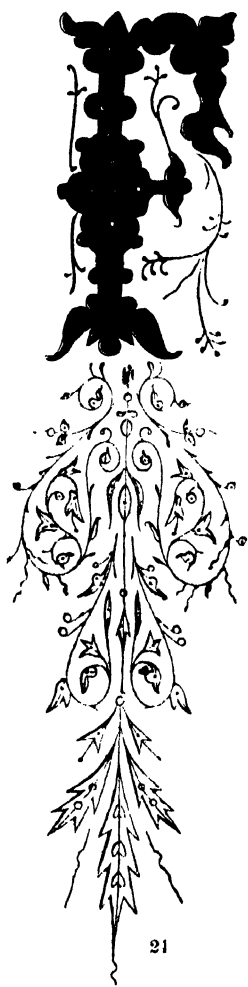
Și din ea, de-odată

ERCULEAN.

Esă-o mîndră fată
Albă, goală toată !
Albă și frumoasă,
Dulce, răkoroacă,
Cu păr aurit,
Pe umeri leit . . .
Ereul Ereulean
Mîndru căpitan,
O pune pe brațe
Și prinde la vicață ;
Ș'o stringe la pept
Ș'o leagăună 'necet
Pe-un pat, la răkoare,
Pe-un pat, fără soare,
Cuib de floricele,
De dulci viorele . . .

BALADE.

B U J O R.

RUNZĂ verde de năgară,
Aū eşit Bujor în țeară !
Bate, pradă, nu omoară . . .
Pe ciocoî îi bagă'n fere,
Să dea bani de keltucală
Și haine de primincală.
Bujor ese, Bujor zice :
“ Halal de tine voinice !
“ Haideți kopii, după mino
“ Că sciū calca 'n kodru bine
“ Și sciū turme de berbeci,
“ Isboare cu ape reci ;
“ Sciū neveste frumoșele
“ Și desagi cu rubicle.”
Ici în vale, colca 'n vale
Sună-un glas frumos cu jale,
Glăsușor de fată mare . . .
Bujor prinde o sărutare !
Ici, în vale la părâu,

BUJOR.

Doă fete spală grâu . . .
Bujor le ține de brâu !
Ici, în vale la fântână
Doă fete spală lână
Bujor le stringe de mână !
Ici, în valea lui Terinte
Doă fete culegă linte . . .
Bujor le scoate din minte !

Frunză verde de năgară,
La Foeșană, între hotare,
Este-un bordei cam plecat
De kopaci încunjurat ;
Acolo 'i Bujor băgat
La Anița kîrciumărița
Ce 'i dă vinul cu vădrița
Și 'l îmbată cu gurița,
“ Anițico, draga mea,
“ Mult mi 'i dor de-o floricea,
“ Floriceică rumioară
“ Ce-o tot porți pe gurișoară.”
— Stefănică Bujoraș !
“ Floriceica da 'țio-aș . . .

BUJOR.

“ Na, și na gurița mea
“ De-o sărută cât îți vrea.
“ De bănt, ear, nu mai bea,
“ Că 'i potira cât colca !
“ — Las' să vie că nu 'mă pasă,
“ Că mi 'i palușul pe masă,
“ Și mîndruța mult frumoasă ! ”
Sărutatul n'aū sfîrșit . . .
Potira că-aū și sosit !
Luptat-aū cât aū luptat . .
De potiră n'aū scăpat !

Frunză verde de năgară !
Pe Bujor mi 'l ducū pin țeară
Și 'l arată ea pe-o fiară !
Și mi 'l punū la închisoare,
Fără arme fără soare ! . .
Oliolio ! kodru frunzos,
Cât esci mîndru și frumos
Earna putrezesci, tu, jos !
Ca tine, Bujor, în gros
Stă culcat cu fața 'n jos !
Frunză verde de năgară !
Pe Bujor mi 'l judecară . . .

BUJOR.

La divan îl întrebară :

“ — Stefanieă, hoț vestit !

“ Mulți creștină ai omorit ?

“ — Morți de om că n'am făcut

“ Dar ciocoî mulți am bătut !

“ — Stefane, Bujorule,

“ Unde 'ți sîntă averile ?

“ Că să 'ți scăpi, tu, zilele !

“ — Le-am ascuns pe la kopaci,

“ Să 'i găsească cei săraci,

“ Se 'și cumpere boi și vaci !

Frunză verde de năgară !

Bujor se sue pe-o scară . . .

Plângă săracii de s'omoară !

Că nu 'i scara Domnilor

Și 'i chiar scara hoților . . .

Calea neagră-a morților !

BALADE.

ȘALGA.

U ș, pe malul Dunării,
La perdeaoa Șalgăii
Nimerit-aū haiducii
Cam pe la mezul nopții.

Paloșele toți golit-aū.
Pe ciobani legatu-'mă aū,
Dulăi înpușcatu-'mă aū !
Ear pe baciul cel mai mare
Mi 'l fereca și mai tare
Cu coatele la spinare
De striga în gura mare :
“ Căpitan Karakatuei,
“ Vătășel peste haiduci
“ Tot haiduci de cei voinici,
“ Peste cinci sute și cinci !
“ De-ai făcut vr 'o dată bine,
“ Fă 'ți o milă și cu mine
“ Și 'mă desleagă brațele. . .
“ Rău mă doră sermane ! ”

Căpitanu 'l auzia,
Milă lui i se făcea,
Brațele că 'i slobozia.

ȘALGA

Fara baciul cum scăpa
Măna 'n sân o și băga,
Bucium de aur căta
Și din bucium buciuma.
Văile se răsuna,
Frunzele se clătina,
Valurile clocotia,
Pesci 'n fața lor eșia !
Șalga pin somn 'l auzia,
Din somn Șalga se trezia,
La soacră-sa se ducea
Și din gură-așa 'i grăia :
“ Maico, măicuțița mea !
“ Nu-auziși, tu, buciumând .
“ Toate văile sunând ? . . .
“ Nu știu, maico, ciobanii
“ Prăpădit-aũ cărlanii,
“ Ori drumul aũ rătăcit,
“ Ori haiduc-i 'i-aũ nimerit ?
Baba soacra răspundea :
“ Mergi, te culcă fata mea,
“ De ciobani nu te 'ngrijia
“ Că-așa buciumă ei de dor
“ Când le 'i dor de casa lor.”

ŞALGA.

Baba soacra nu sfîrsia :
Şalga ear că auzia
Glas de buciun răsunand,
Pîn' la suflet răsbătând !
“ Hei ! kopîi, kopîi argaŝî !
“ Somnul dulce voi lăsaŝî
“ Ş' un cal iute 'mî închingaŝî.
“ Pune 'ŝî şaoa bărbătesce
“ Să încalec voinicesce. . . . ”
Şi pe cal se arunca !
Şi spre Dunăre alerga
Hăuind şi kiuind
Şi din busdugan sbîrlind.
Haiducîi 'mî o auzia,
Loc de fugă nu găsia. . . .
Eară Şalga 'î urmăria
Şi din gură-aşa răcnea :
“ Ean asceaptă-asceaptă-asceaptă
“ Să luptăm la luptă dreaptă,
“ Căpitan Karakatuei,
“ Vătăşel peste haiducî
“ Tot haiducî de cei voinici,
“ Peste cincî sute şi cincî.
“ Stăi pe loc să ne 'ntîlnim,

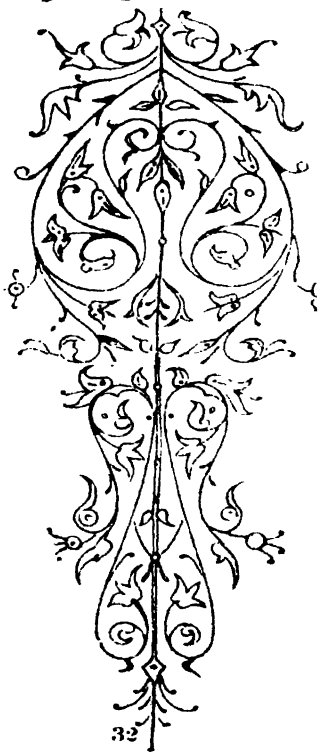
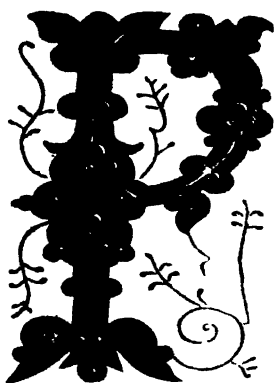
ŞALGA.

“ Doă vorbe să vorbim
“ Şi ’n arme să ne lovim.
“ Că me jur pe Dumnezeu !
“ Să te ’nvăţ cu fătul meu.
“ Cum să leagă ciobanii
“ Şi să pradă cărlanii ! ”
Căpitan Karakatuci
Vătăşel peste haiduci
Se ducea, ducea, ducea. . .
Nici capul nu ’şi întorcea.
Şalga ’i ici, Şalga ’i-colea. . .
Capul din fugă ’i tăca !
Capu ’n urma rămănea ;
Trupu ’nainte fugea ;
Sângele pîrîu curgea ;
Drumul roş că să făcea ! . . .

Cică, mări, că de-a
Când vină cete de haiduci,
Drumul lor nici că greşesc !
Nici că, zeu, mai nimeresc
La perdeaoa Şalgăii
Sus, pe malul Dunării !

BALADE.

BLESTEMUL.

E cel deal, pe cel kolnic
Trece-o pruncă ș'un voinic.
Voinic merge haulind
Și murguțui netezind ;
Ear pruncuța suspinând
Și din gură-așa zicând :
“ —Iemă, bădită, călare
“ Că nu mai pot de picioare !
“ Drumu' i greu și sgrunțuros.
“ Nu mai pot merge pe jos !”
“ —Eă te-aș lua bucuros,
Dar mă e murgul mitilel,
^

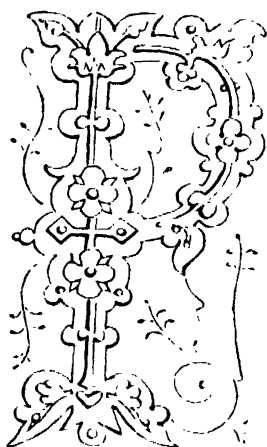
nă mic și drumu' greu !
“ Deabea duce trupul meu. . .
“ Trupul cu păcatele
“ Mijlocul cu armele !”
“ —Nu 'ți e milă și păcat !
De la părinți m'ai luat,
În răi kodri m' ai băgat !
Daoar Domnul Dumnezeu
Să fie pe gândul meu !

BLESTEMUL.

Să te ducă badiță, ducă,
Pîn' ăi pica rob la Turci,
Cu picioarele 'n butuci
Și cu brațele 'n cătuși !
Să te-ajungă dorul meu
Unde-a fi drumul mai greu
Să te bată jalea mea
Unde-a fi calea mai grea !
Murgul tău să potiknească,
În creșet să te trăntească !
Măna dreapta să-ți selintească
Măna stîngă
Să ți-o frîngă !
Să ți dîrlogi cu dinții,
Să mi te plîngă părinții !
Să te 'nsori de noă ori,
Și să faci noă ficii ;
Să te mai însori o dată
Și să faci numai o fată
Ca să 'ți care, cu-o scăfiță,
Apă tulbure 'n temniță ! . . .

BALADE.

PĂUNAȘUL ȘI VOINICUL

E cel deal, pe cel kolnic
Trece-o pruncă ș'un voinic
Prunculiță bălăioară
Cu kosița gălbioară ;
Voinicel tras pînă inel . .
Mult e mîndru tinerel !

Și tot zice voinicul :

“ — Cîntă 'ți, mîndro, cînticul

“ Că 'mă e drag ca sufletul ! ”

“ — Eu, bădișo, 'l oiî cînta,

“ Dar kodrii s'or răsuna,

“ Și pe noi ne-a 'ntîmpina

“ Păunașul kodrilor,

“ Voinicul voinicilor ! . . . ”

“ Aurică drăgulikă,

“ Nici n'ai grijă, nici n'ai frică

“ Să n'ai grijă pentru mine

Cît oiî fi, cū, lîngă tine.

PAUNAȘUL KODRILOR.

“ Să n'ai frică pentru tine

“ Cât îi fi, tu, lângă mine ! ”

Puse prunca a cănta ;

Kodrii puseră-a suna.

Eată că 'i întâmpina

Păunașul kodrilor,

Voinicul voinicilor !

“ — Măi băete, băețele,

“ Măi voinice, voinicele !

“ Dă-ne noă mîndra ta

“ Ca să scapi cu vicața-ta.

“ — Ba ! cîm mîndra nu 'ți oiă da

“ Pîn' ce capul sus 'mă a sta !

“ Că, de cînd o am luat,

“ În kosițe 'i am jurat

Să n'o las de lângă mine,

“ Și s'o apăr de ori cine ! ”

Ei de brîc s'apuca

Și la luptă se lua.

Cînd în loc mi se 'nvîrtia,

Cînd la vale s' aducea . . .

Nici unul nu dovidea,

PAUNAȘUL KODRIȚOR.

Ear cel voinicel slăbia . . .

Brîul i se des-cingea !

Păunașul mi 'l străngea

Și de mijloc mi 'l frăngea !

Ear mîndruța mi 'i privia . . .

Ochișori 'i strălucia,

Inimioara 'i se bătea.

“ — Mîndro, mîndrulița mea !

“ Vin' de 'mă strînge brîul meă,

“ Apăra-te-ar Dumnezeu !

“ Că 'mă slăbescă puterile,

“ Mi se ducă averile ! ”

“ — Ba nu, nu, bădiță frate !

“ Că vă-e lupta pe dreptate,

“ Și ori care-a birui,

“ De bărbat că 'l oiă priimi.”

Voinicel se isbia,

Și mai tare se smuncia,

Și mai tare se 'nvîrtia,

Și mai tare se trîntia !

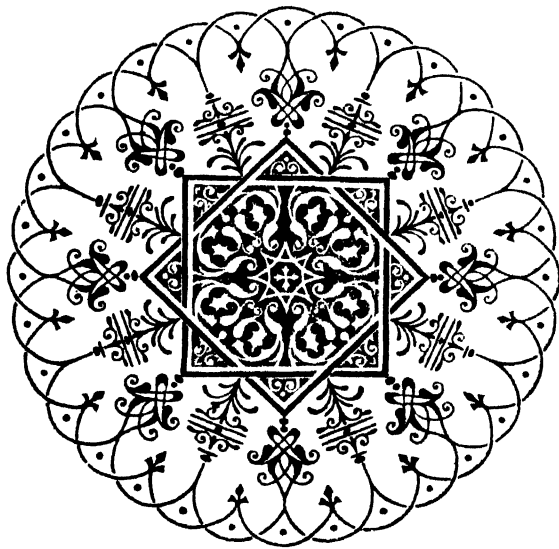
Din doi unul dovedia ;

Din doi unul jos cădea ! . .

PAUNAȘUL KODRILOR.

Cine că mi 'și dovidea
Și cu mândra purcedea ?
Păunașul kodrilor,
Voinicul voinicilor !
Cine 'n luptă mi 'și cădea
Și 'n urmă-le rămănea ?
Voinice! tras pînă înel . . .
Meare 'n kodru singurel !

BALADE.

BALĂURUL.

A mijlocul drumului,
La puțul porumbului,
Văzuî floarea câmpului. .
Dar nuî floarea câmpului

Și î chiar ochiul șerpelui !
Șerpuleț cu kolziî verzi. . .
Nici să'l vezi nici să 'l visezi !
Și 'nghiția pe jumătate
Trup cu arme ferecate,
Trupușor de voinicel
Ce striga mereî din el :
“ Sai, bădiță ortomane
“ Că m 'ajunge la cîolane !
“ Sai, bădiță, de mă scoate
“ Că m'apucî fiori de moarte !”
Eată 'n lungul drumului,
La puțul porumbului,
Eată, mări, că venia.
Voinicelul ortoman
Pe un cal negru Dobrogean !

BALĂURUL.

Ear balauru 'l zăria,
Mi 'l zăria și mi 'i grăia :

“ Ortomane

“ Hoțomane !

“ Bate 'ți negrul

“ Pe de 'ntregul

“ Și te du, și fugi de mine

“ Pîn' ce nu te 'nghiț pe tine ! ”

“ — Șerpuliță,

“ Dinți de kriță !

“ Șerpurel

“ Bălăurel !

“ Nu 'nghiți pe bietul frate,

“ Că 'ți tuu trupu 'n jumătate !

“ — De 'i tăca, de nu 'i tăca . . .

“ Nu mă las de prada mea.

“ Ist kopil chiar din pruncie

“ Maică-sa mi 'l aū dat mie,

“ Că 'i zicea, când îl culca

“ Îl culca și 'l legăna :

“ Culcă-te, alină-te,

“ Șerpele sugă-mi te ! ”

Cel voinic, cel ortoman

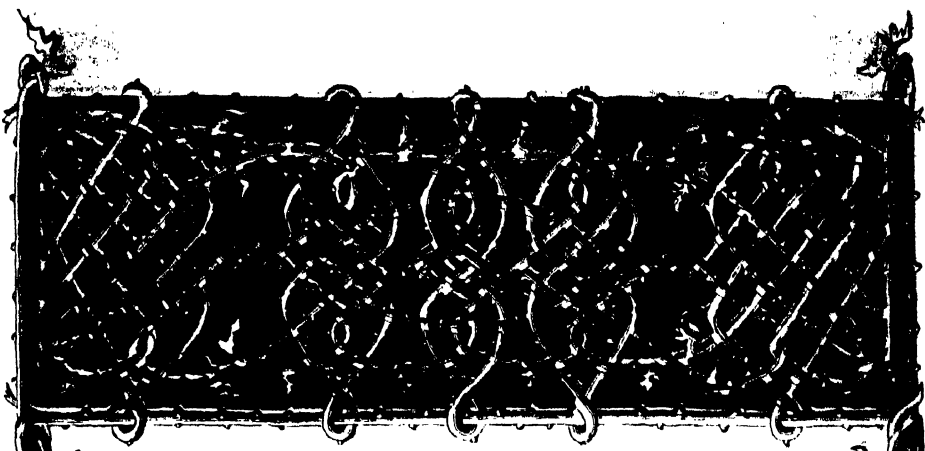
Cu cal negru Dobrogean

BALAUROL.

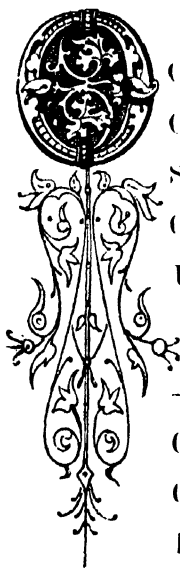
Iute paloşul scotia,
Pe balaur îl tăia,
Kopilandru mi 'l scotea
Şi 'n cărcă mi 'l rădica
Şi la stîna mi 'l ducea
Şi 'n lapte mi 'l tot scălda,
De venin îl curăţia
Şi cu vieaţă 'l dăruia !
Ş' apoi, mări, cât trăia
Fraţi de cruce ce prindea
Şi 'npreună voinicia
Şi Balaurii stîrpie !

BALADE.

FĂT-LOGOFĂT

FĂT Logofăt !
Cu netide plete,
Cu părul de aur ;
Stăi, te odihnesce
Că 'n deal te pândesc
Un negru balaur.

— Frumoasă fetiță
Cu lungă kosiță
Cu mîndru kolan ;
De dînsul n'am frică
Căci mănami voinică
Poartă

— O ! tînar ,
Cu blînde mîndrețe,
Cu ochii de foc ;

FĂȚ-LOGOFĂȚ.

Balauru 'î mare
Și milă nu are ;
Stăi, ah ! stăi pe loc.

Angeraș din stele
Cu ochi de porumbele,
Cu fața de krinū ;
Toți zmeii din lume
Tremurū l'al meu nume,
Tremurū și se 'nchinū.

— Viteze vestite
Cu arme aurite,
Cu dulce kuvînt,
El peste munți caleă,
Și 'n cer are-o falcă
Ș'una pe pămînt.

— Păsărea de munte
Cu salbă pe frunte,
Cu salbă de flori ;
Murgul meu când sare
Trece peste mare
Și zboară pin nori.

FĂȚ-LOGOFĂȚ.

O Făt-Logofete
Cu netide plete,
Cu glasul cereșe ;
Nu te du de-aice,
Nu te du voinice,
Că cū te iubese !

— Frumoașă fetiță
Cu lungă kosiță,
Cu sîn fecioreșe ;
Pentru-a ta iubire
Fală sau peire
Vreū să dobândeșe !

ALEKSANDRI.

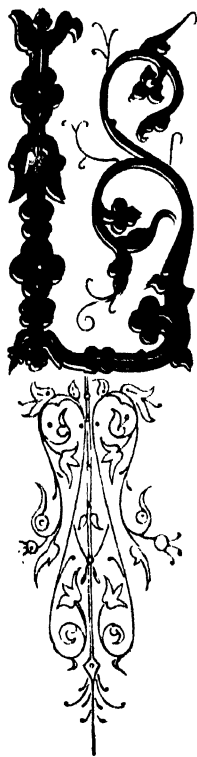

MĂRIICARA FLORICARA

ZÎNA MUNTILOR.

DOAMNEI M* * * C* * *

I.

A Moldova cea frumoasă
Viața 'i dulce și voioasă !
L'al Moldovei dulce soare
Crește floare lângă floare !
Multe păseri colo 'n sbor
Fură minți cu glasul lor ;
Multe fete și neveste
Fură inimi fără 'de veste
Dar ămblearcăi frățioare,
Noă ani întregi cu soare
Sus în munte, la munteni,
Jos în vale, la vâleni ;
Și de-ai călea noă țări
Și de-ai trece noă mări,
Florică n'ai găsi,
Păserică n'ai zări

MĂRIOARA FLORIOARA.

Nică nevestă mândruliță
Nică kopilă drăguliță
Ca Mărioara
Florioara
Zânișoara munților,
Sorisoara florilor !

Albă ca o lăcrimioară,
Dulce ca o primăvară,
Era sprintină, ușoară
Ca un pui de căprioară.
Trupușorui gingășel
Părca tras piatră 'n mel.
Nică micuță, nică năltuță
Numai bună de drăguță . . .
S'o tot stringă la pept cu fok
Și să 'ți fie de noroc !
Ochișorii sei căprui
Trezia lumea 'n veselii.
Perișorui aurel,
Ca mătasa supțirel,
Trăgea ochii tot la el :
Și pe fruntei strelnicia,
Și 'n mică valuri se 'ncreția

MĂRIOARA FLORIOARA.

Ca valuri de-a grăului
La suflarea vântului.
Ș 'apoi, frate, mai avea
Pe guriță-o floricea,
Și 'n guriță mărgărele,
Și pe fațăi drăgănele,
Și la sîn doi krinișori
Și pe krini doi frăgușori . . .
Să 'i dismierzi ș 'apoi să mori !

Ea pe câmp de se ivia
Florile se 'nveselia,
Inimile 'și deschidea,
Miroasele 'și respăndea,
Și voios i le 'nehina,
Și voios se legăna,
Și din calei o opria,
Și cu toată-așa 'i zicea :
“ Buna zioă, sorioară,
“ Mărioară Florioară !
“ Spune noă ce vroesci ?
“ De la noi ce mai doresci ?
“ Vrei tu miros de sulcină
“ Care patimele-alină ?

MĂRIOARA FLORIOARA.

.. Vrei miros de bosuioc
.. Ce opresce mîndru 'n loc ?
.. Vrei miros de lăcerimioare
.. Ce dă visuri iubitoare ?
.. Ie-ne, dragă sorioară,
.. Mărioară Florioară,
.. De ne pune 'n părul tău
.. Și ne-ascunde 'n sînul tău
.. Să 'î ferim de diochiu rău.
.. Părul tău să 'l netezim,
.. Sînul tău să 'l răcorim,
.. Și de este să murim,
.. Lîngă tine să perim."

Mărioara le-asculta,
Lîngă florî ea se culca
Și pe rînd le săruta,
Și cu ele se 'ngăna,
Și în plete le-anina,
Și în sîn le legăna,
Încăt orî cine-o videa
De dor mare s'aprîndea
Și în caleî se opria
Și cu glas uimit zicea :

MĂRIOARA FLORIOARA.

“ Eată zîna florilor
“ Florilor surorilor ! ”

Ear la munți când resăria,
Munții vechi întineria
Și cu mușchiu s'acoperia,
Și kopaci 'și înverzia.
Și apele 'și limpezia,
Și păsările 'și trezia,
Ș' apoi astfel îi grăia :
“ Buna zioă, Zînișoară,
“ Mărioară Florioară !
“ Spune noă ce vroesci ?
“ De la noi ce mai dorești ?
“ Vrei tu apă ne 'ncepută
“ Pentru fața ta plăcută ?
“ Vrei tu puî de căprioare
“ Păserele cîntătoare,
“ Fag de miere 'ndulcitoare
“ Și vro doină jălitoare ? ”
Mărioara 'i asculta,
La isboare se culca,
Față albă își spăla,
Fag de miere ea gusta,

MĂRIOARA FLORIOARA.

Căprioare dismierda
Și cu drag ea asculta
Cântecul păserilor
De pe vârful krengilor,
Și sunetul doinelor
De pin fundul kodrilor.
Încât ori cînd-o videa
De dor mare s'aprindea,
Și în calei se opria,
Și cu glas uimit zicea :
" Eată Zîna munților,
" Munților kărunților ! "

Ori și unde s'arăta
Vorbe dulci întîmpina,
Și trăia în veselie
Ca albina pe câmpie.
Numai în să câte-odată
Sta pe gînduri, tulburată,
Că 'i părea că auzia
O șoptă care 'i șoptia
Și în taină mi 'i zicea :
" Alei ! dragă Zînișoară,
" Mărioară Florioară !

MĂRIOARA FLORIOARA.

“ Mult ești dalbă și frumoasă
“ Și la inimă voioasă !
“ Multe minți ai fărmeceat ;
“ Inimă multe-ai tulburat !
“ Dar gândit-ai, n 'ai gândit
“ Că ți 'i vremea de iubit ?
“ Că ți-au dat Domnezeu sfântul
“ Ochi să luminezi pământul,
“ Sîn rătund de dismierdat,
“ Buze dulci de sărutat ?
“ Și scii, dragă, ori nu scii
“ C 'ai să mori, ș 'ai să învii ?
“ Ș 'o să ai în cer a da
“ Seamă de inima ta ! . . .
“ Câte flori pe-acest pământ,
“ Se ducă toate la mormânt.
“ Numai floarea lacului
“ Stă la poarta raiului
“ De judecă florile
“ C'e-au făcut miroasele ! ”

II.

Eată frate, frățioare,
Că 'ntr 'o zi voios la soare

MĂRIOARA FLORIOARA.

Mărioara se 'ntîlnia
C' 'un străin care venia
Pe-un fugariu sirep de munte
Cu steluță albă 'n frunte :
Și pe loc, căt îl zăria,
Făr 'de voce se opria,
Ochii la pămînt țintea :
Inimioaraî se bătea.
Străinul încă s 'opria
Și din gură-ași zicea :
—Cale bună, mîndruliță.
—Mulțumim ție, badiță.
—Mîndruliță, drăguliță
"Spunemî mie-adevărat.
"Esei tu fată de 'mpărat,
"Sau vr 'un vis ce am visat ?
"Că decînd mă simt bărbat
"Multe țări cū am călcat,
"Fete multe-am dismierdat,
"Dar ea tine, kip și stat,
"Alta 'n lume n' am aflat.
—Străine, badițul meu,
"De vrei să seîi ce sînt cū ?
"Întreabă tu florile

MĂRIOARA FLORIOARA.

“ Florile surorile.

—Eseî tu fată de muntean,

“ Sau kopilă de vâlean ?

“ Vișă de om pămîntean

“ Sau de vr 'un Zmeu nădrăvan ?

—Străine, bădițul meu

“ De vreî să seî ce sînt eu ?

“ Întreabă ceî munți kărunți,

“ Isboarele fără punți,

“ Paserile cîntătoare

“ Și puî de căprioare.

—Aleî ! mîndra mîndrilor !

“ Tu eseî zîna munților,

“ Sorioara florilor,

“ Vestitoarea ziorilor.

“ Și tu eseî ursita mea

“ Care, spusumî-aû o stea

“ C 'am să mă iubese cu ea ! ”

Mărioara se uimîa,

Feșileî se rumenîa,

Minșile î se ducea,

Inimaî se îndulcea.

Ear străînul ea și ea

Sta pe gînduri și tăcea ;

MĂRIOARA FLORIOARA

Numai calul nekezia
Glasul văilor trezia.

Când de-o dată se ivia
Și la ei ușor venia
Un bujor de kopiliță
Cu ris vesel pe guriță.
Cu cămeșă de alțiță
Și cu fluturi în kosiță.
Ea venia dintr 'o livadă
Și la sinui zăpadă
Purta snop de floricele
Și krenguți cu vișinele ;
Și pe carbă cum sălta
Ea din gură-așa cânta :
"Frunze verde de suleină !
"Am la sinumi o grădină
"Cu flori albe, drăgostoase. . . .
"Cine-a vrea să le miroase,
"Să 'l pătrunză doru 'n oase.
"Am fragi dulci și vișinele. . . .
"Cine mă-a gusta din ele,
"Să 'i fie zilele-a mele !
"Măi bădiță, nu dorești

MĂRIOARA FLORIOARA.

“ Vișinele rădăsești,
“ Sufletul să 'ți răcoresci ?
“ Ean privesce, frățioare,
“ Mai văzut-ai tu la soare
“ Așa poame 'nduleitoare ? ”
Și cum sta, și cum cânta,
Cămeșnica 'și depărta,
Sînișoru 'i arăta,
Sînuî plin de floricele
Și de dalbe vișinele.
Căt străinul le videa
Iute mîna 'și întindea ;
Dar Mărioara mi 'l opria
Și cu glas uimît grăia :
“ Nu culege de la ea
“ Că 'ți dau grădinuța mea,
“ Grădinuța sînului
“ Cu floarea sufletului.”

Mult străinul s 'aprindea
Și în brațe-o cuprindea
Și cu drag îi tot zicea :
“ Zîna mea, ursita mea !
“ De azi caleamî părăsesc,

MĂRIOARA FLORIOARA.

„ Murgușoru 'mî pripone
„ Și la tine mă oprese,
„ Cu tine să mă iubese.
Mărioara 'l asculta,
Sîmul gingaș îi sălta.
Fața i se lumina,
Ochi 'n lacrimă își scălda.
Ear fugariu 'n loc sburda,
Falnik coama 'și închorda
Și stăpînei lui o da
Gingaș de o dismierda.

III.

Umbra nopții se 'ntindea,
Peste munți se respăndea
Și prin văi se adîncea.
Când de-o dată se ivia
Sus, pe munte, strelucia
Țintă mică de lumină
Ce creșcea mereu și lină
Pîn 'se făcea lună plină,
Lună plină și voiasă
Ca o frunte de mircasă.
Ea pe deal mi se opria,

MĂRIOARA FLORIOARA.

Și cu drag de sus privia
Jos, în valea tăinuită,
Pe o prispă-acoperită,
Doă umbre adunate
Și cu drag îmbrățișate
Care lung se săruta
Și cu gura se 'mbăta
Și lumea 'ntreagă-o uita !
Ear luna cât le videa
De foc dulce s 'aprindea
Și stelilor semn făcea.
Stelile viū strelucia,
Pe rînd toate se ivia
Și de sus voios privia
Cele umbre adunate
Cum sta dulce 'mbrățișate,
Și cu drag se săruta
Și cu gura se 'mbăta
Și lumea 'ntreagă-o uita ! . . .
Dar când fusă miez de noapte,
Umbrele cu blînde șoapte
Nevăzute se făcea.
Atunci luna se ducea,
Peste munții nalți trecea

MĂRIOARA FLORIOARA

Ş'apoi lin, încet scădea,
După munţi se ascundea
Far stelile viū sclipia
Şi 'ntre ele-aşa grăia :

“ Sorioare călătoare,
“ Floricele arzătoare !
“ Cu văzutul aţi văzut
“ Pe pământul cel tăcut
“ Zânişoara munţilor,
“ Sorioara florilor,
“ Cât de gingaş ea ofta ?
“ Cât de drag se săruta
“ Cu ursitul ei iubit,
“ Încât nici nu ne-aū zărit ?
“ Ş' acum ei s'aū tăinuīt
“ Şi din faţă-ne-aū perit !
“ Sorioare călătoare,
“ Unde s'aū ascuns ei oare ?
“ Floricele lucitoare,
“ De vreţi să fim aflătoare,
“ Hai să trecem mai în sus
“ Drept fereasta din apus
“ Şi pintr'însa să privim,
“ Taina s'o descoperim.”

MĂRIOARA FLORIOARA.

Stelile curând pleca,
Spre apus ele-apuca
Și drept ferestuiică sta
Și'n lăuntru se uita.
Și cum sta, și cum căta,
De foc dulce s' aprindea
Și pe cer se respândea . . .
Razele 'și împreuna,
Și 'n vădulu se legăna.

Ear când fusă despre ziori,
Noaptea, pe la cântători,
Mărioara se trezia
Ca din vis se dismeția.
Și trezind ea se videa
Cu ursituî lîngă ea,
Care 'n brațu o strîngea
Și cu drag o dismierda.
Mîi de sărutări îi da
Când pe fețe rumioare,
Când pe buze 'ndulcitoare.
Când pe unda păruluî,
Când pe valul peptuluî ;
Ș 'apoi sta de mî-o prîvia

MĂRIOARA FLORIOARA.

Și din inimă 'î zicea :
" Alei ! dragă Zînișoară
" Mărioară Florioară !
" Mult ești mîndră, mult ești dalle
" Ca o porumbița albă !
" Mult ești dulce și frumoasă
" În beția drăgostoasă !
" Ochișori 'ți strelucesc,
" Obrăjci 'ți ruminesc,
" Krinișori 'ți înfloresc
" De mă 'mbatî și mă uimesc !
" Stăi, ah ! stăi să te privesc,
" Părul să ți 'l netezesc,
" Și pe sînuți fecioresc
" De zile să mă sfîrșesc ! "

Mărioara 'l asculta,
Sta puțin și ear nu sta,
Și plîngea, ș 'apoi ridea,
Și 'n kosîței s 'ascundea ;
Ș 'apoi ear le depărta,
Kipîu vesel arăta ;
Ca un flutur flutura,
Ca o pasere sbura,

MĂRIOARA FLORIOARA

Și cu glas duios cânta
Sufletul de încânta.
Când de-o dată ea tăcea,
În văsluh un semn făcea,
Și li s'arăta de-o dată
O mesuță mult bogată,
Tot cu poame 'mpodovită,
Cu năframă acoperită.
Amândoi cât o zăria,
Lângă ea voios săria
Și mănca și veselia,
Cu paharele 'nehinând,
Și eu dragoste zicând :
“ Să trăim, să ne iubim,
“ O' amândoi ne potrivim
“ Și la dalbe tinerețe,
“ Și la suflete mărețe,
“ Și la gânduri trecătoare
“ Și la inimi iubitoare ! ”

IV.

Adoăzi se scula,
Față palidă 'și spăla,
Păr de aur pieptina,

MĂRIOARA FLORIOARA.

Și frumos se ogîndia,
Și la soare-apoi eșia ;
Spre răsărit se 'ntorcea,
Un semn tainic de făcea ;
Și de-odată s'arăta
Și spre ei înainta
O teleagă sprintioară,
Mititică, dălbioară,
Ca un cuib de zîmsoară.
Ear Zîna cît o zăria
Iute 'n cuibui și săria
Cu străinui-alătura,
Ș'apoi murgului grăia :
" Murguleț cu părul ereț,
" De-a Mărioarei drăguleț !
" Lasă-ți coama vîntului
" Și umbra pămîntului,
" Și pe fața câmpului
" Să sbori sborul gîndului ! "
Murgușorul nekezia,
La fugă se răpezia
Și fugea, mări, fugea . . .
Nici umbra nu 'l ajungea !
Și trecea, mări, trecea

MĂRIOARA FLORIOARA.

De-a lungişul munţilor,
Kurmezişul câmpilor,
Priu mijlocul florilor.
Ear munţi căt o zăria
Cu străinū-alătura,
De verziş se dispoia,
Cu nori negri se 'nvălia,
Frunzele 'şi îngălbînă,
Şi apele 'şi tulbura
Şi de frunzi se scutura !
Florile încă-o videa
Cu străinu-alătura,
Şi capetele 'şi pleca
Şi de jale se usca,
Ca de vifor tremura
Ş'apoi nici că mai era !
Ear cea mândră zînisoară
Mărioară Florioară,
Nici la munţi se mai uita,
Nici la flori nu mai căta ;
Căci de-avea ochi de privit,
De-avea suflet de iubit,
Sufletuî si ochiî seî
Era pentru dragul cî !

MĂRIOARA FLORIOARA.

Fugea murgul sprintier
Cu aripi de dulce dor,
Și 'i ducea numa 'ntr'un sbor
Pe malul unui isvor.
Mărioara mi 'l opria
Și pe mal ușor săria,
Și 'n isvor se eufunda
Și voios mi se scălda.
Apa lin o dismierda,
Ca pe-o floare-o legăna
Și pe pletei se giuca
Și cu drag îi anima
De tot firul câte-o roă,
Și pe simui câte doă.
Ear din apă când sălta
Și la soare s' arăta,
Soarele în calei sta,
Trupușoru 'i săruta,
Și cea roă de pe ea
Cu-a lui raze o sorbea,
Nourăș o prefăcea
Și la ceruri o trăgea.
Apoi ear o dismierda
Și cu raze-o 'neununa

MĂRIOARA FLORIOARA.

S'astfel dulce 'i kuvînta :
" Alei ! dragă zînișoară,
" Mărioară Florioara !
" Mult esei mîndră, iubitoare,
" Și de lume uitătoare !
" Dar gîndit-ai, n'ai gîndit
" Că norocu 'i mărginit,
" Și că visul fericit
" Are-ades amar sfîrșit ?
" Și seî, dragă, orî nu seî
" Că la munți și la câmpii
" Florile s'au vesejit
" Decînd tu le-ai părăsit ?
" Și că toate, într 'un gînd,
" S'aû întors în cer pe rînd,
" Și la Domn s'aû jăluit
" Că tu viața le-ai răpit ?
" Mărioaro, draga mea,
" Facă Domnul orî ce-a vrea ;
" Deeți bine, deeți rău . . .
" Tu, ascultă dorul tău,
" Căci în viața trecătoare
" Și în lumea peritoare,
" O zi dulce de iubire

MĂRIOARA FLORIOARA

“E un veac de fericire !”

v.

Când norocu 'și skimbă pasul
N'aducă ani ce-aduce ceasul !
Atreia zi Mărioara
Își tulbura inimioara
Și pe gânduri se punca
Și 'n tăcere lin plăngea.
Dar de ce oare plăngea
Cu iubită-alătura ?
Nime 'n lume nu seica !
Plăngea cum plângă florile,
Plăngea cum plângă ziorile . . .
Era zioa mult senină :
Munții plutia în lumină,
Văile 'n tăcere lină.
Paserile 'n umbra sta,
Nici sbura, nici nu cânta.
Numai umbra se mișca,
Cu lumina se lupta
Și 'n păduri se cufunda.
Ear Mărioara 'necet ofta,
Pe ursituî săruta

MĂRIOARA FLORIOARA.

Ș' astfel blînd îi kuvînta :

“ Cîntăți dulce cînticul

“ Să 'mi mai dreagă sufletul.”

El de sînuî o lipia

Ș'apoi astfel începea :

“ Frunză verde viorele !

“ Skumpe 'mă sînt zilele mele

“ Decînd mîndra ea o stea

“ S'aû ivit în calea mea !

“ Dalb luceafăr anrel,

“ Mititel și gingășel !

“ Uită ccriul pentru mine,

“ Să nit lumca pentru tine !. . .”

Eată, mări, cum cînta,

Mîndra cum îl asculta

Că din sat se rădica

Glas de mumă plîngător,

Bocet lung pătrunzător

Ce prin văi amar suna

Și 'n vîsduh se 'mpreuna,

Cu alt glas resonător

Glas de klopot jălitor.

Jalea prin vîsduh sbura,

MĂRIOARA FLORIOARA.

Lumea se înfiora !
Ear Mărioara tremura,
Împrejuruî se uita
Și spre munți în vîrf căta.
Când de-odată, vai de ea !
Sus, la munte, ce videa ?
Un nor negru ca un zmeu
Ce venia, venia mereu,
Aripî negre întinzând
Și tot ceriul cuprinzând.
Mărioara 'ngălbînia,
De ursituî se lipia.
Brațele 'și incolăcea
Și cu groază 'neet zieca :
" Dragul meu, ursitul meu !
" Eată vine, vine-un zmeu
" De la sfîntul Dumnezeu.
Eată 'l, frate, eată 'l vine
De la munte drept la mine
" Să mă ie de lîngă tine ;
" Căci decînd noi ne-am iubit,
" Florile s'aû vesejit
" Și la Domn s'aû jăluit
" Că le-am fost cû părăsit ! "

MĂRIOARA FLORIOARA.

Și cum sta, și cum grăia
Lacrimile-o 'mpodovia,
Ear norul pe sus vuia,
Și pe cer se tot suia,
Tunetul grozav tuna,
Munți și văi se resuna.
Fulgerile s'aprindea,
Ploile potop cădea.
Vînturile vîjîea.
Kodrii vechi urla, gemea.
Ear Mărioara, vai de ea!
Ochișori 'și ascundea . . .
Când de-odată negrul zmeu
Cuprinzândo'n brațul seü
Cu Zîna se depărta,
Sus la munte, se 'ndrepta!
Și curănd în urma lor
Se topia grozavul nor
Și vîsduhu 'nsenina
Și ceriul se lumina.

VI.

Unde 'î, unde 'î, Zînișoara,
Mărioara Florioara,

MĂRIOARA FLORIOARA.

Vestitoarea ziorilor,
Sorioara florilor ?
În ce țeară-au pribegit,
Pe ce țerm ea s'au oprit ?
Mers-au peste noă țări,
Noă țări și noă mări ?
Ori s'au dus în nalte plaiuri,
Colo, sus, pe câmpî de raiuri,
În grădina Zînilor,
În lăcașul stelilor ? . . .
Nu să scie, nu să spună
Unde 'î gingașa minune !
Dar pe când e luna plină,
Când e noaptea mult senină,
Să aude 'n miez de noapte
Despre munți duioase șoapte
Ș'un glas dulce jălitor
Care cânta așa cu dor :

“ Frunză verde lăcrimioară !

“ Vai de viațamî inimioară !

“ Ori ce vînt recoritor

“ Îî aprinde foc de dor.

MĂRIOARA FLORIOARA.

“ Bate vîntul pîntre flori ?

“ Îi dă dor de la surori.

“ Bate vîntu'n seejărel ?

“ Îi dă dor de voinicel.

“ Voinicele, dragul meu,

“ Mult amar te jălese că !

“ Vin' aleargă lîngă mine

“ Să mă mai iubesc cu tine,

“ Că 'î neagră străinătatea !

“ Și 'î crudă singurătatea !

“ Băețele, ursițele,

“ Fă pe gîndurile mele,

“ Că mă bate vînt de vară

“ Și 'mă aduce dor de țară.

“ Și 'mă aduce-adescori

“ Dor aprins de la surori,

“ Dar nu'î foc de dor mai rău

“ Ca focul de dorul tău ! ”

.

ALEKSANDRI,

THEATRE.

ĂĬ Tătare, țineți calul,

Măi Tătare, stringei frîul

Măi Tătare, lasă malul,

Nu cerea a trece rîul,

Că pe crucea sfintei lege !

De voi doi peste hotare

Nimic, zeu, nu s'a alege

Măi Tătare, măi Tătare !

Măi Tătare, dă-ne pace,

Măi Tătare, stăi, nu trece,

Măi Tătare, nu mă face

Să 'ți fărîm capul în zee,

Că de sus, de pe movilă,

De-oiū svārli ghioaga cea mare

Zeŭ, ŭ'oiŭ plănge chiar de milă

Măi Tătare, măi Tătare ! . . .

Măi Tătare, unde ți-e pala ?

Măi Tătare, unde ți-e calul ?

TĂTARUL.

Măi Tătare, unde ți'e fala ? . . .

Nu spuseai să nu treci malul ?

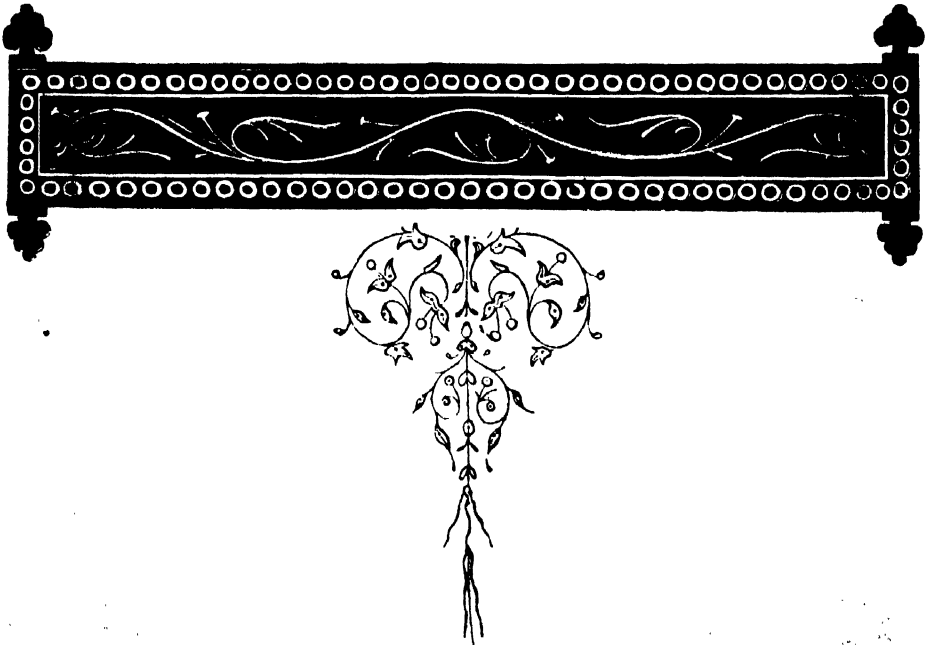
Nu scicai tu măi vecine,

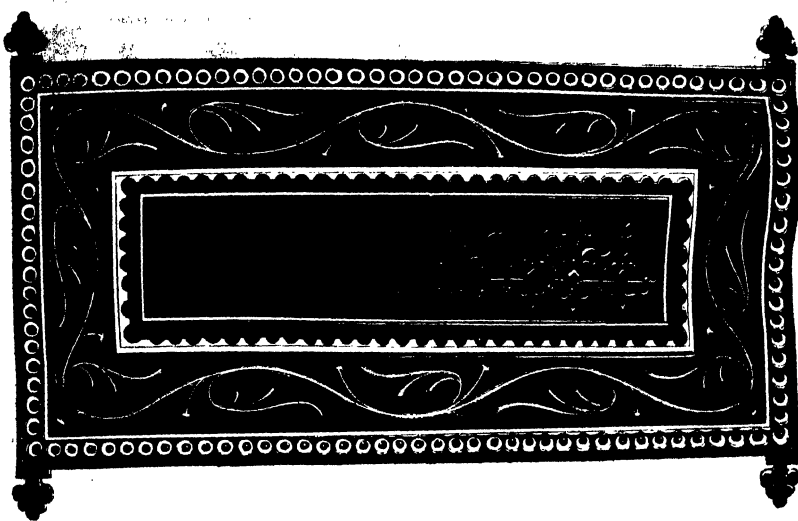
Ce 'i Românul în turbare ?

Corbii mușcă-acum din tine

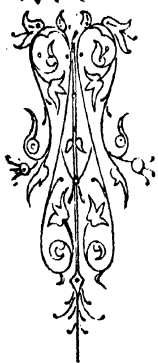
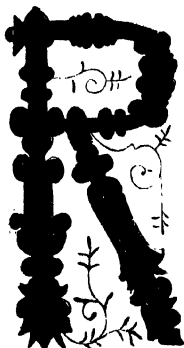
Măi Tătare, măi Tătare !

CÂNTIC VECIU.

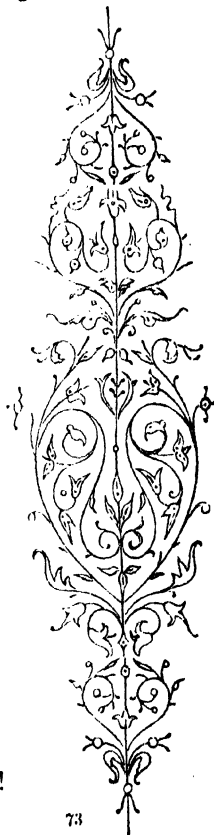
CĂNTIC OSTĂȘESC

ROMÂN verde ca stejariul
Rid de dușmanî și de moarte :
Să 'mă trăască armasariul
Și prin glonți să mă tot poarte !
Saî, voinice, și nekează
Ager, falnic ca un zmeu
Căci am inimă vitează
Și credință 'n Domnezeu !

Cât mî-a sta mîna voinică
Pe-a mea pală ostășească
N'aibă grijă de nimic
Țeara mea cea Românească !

Saî, voinice, și nekează
Ager, falnic ca un zmeu
Căci am inimă vitează
Și credință 'n Domnezeu !

CĂNTIC OSTĂȘESC.

Cu-al meu suflet, cu-a mea pală,
Cu-al meu șoim albit de spume,
În dușmani om da năvală
De s'a duce vestea'n lume !

Saî, voinice, și nekează
Ager, falnic ca un zmeu
Căci am inimă vitează
Și credință'n Domnezeu !

ALEKSANDRI.

CĂNTIC HAIDUCESC.

Earna vine, vara trece
Și pădurea s'aû rărit.
Zioa 'i viskol, noaptea 'i rece
Greul vieții aû sosit !

Cât mî-a fi carna de mare
Ce-o să facem, vai de noi !
Fără kodru, fără soare,
Făr' de bani, făr' de ciocoi ?

Saû pe creanga cea uscată
Dragă corbi, corbișor.
Vezî, în calea depărtată
Nu 'i zări vr 'un călător ?

Călător cu punga plină
Și cu șal la cap legat,
Să 'mî mai cere astă rugină
Și să 'mî fac bani de ernat.

CĂNTIC HAIDUCESC.

Daleu ! kodri, frăţioare
Ce 'ţi făcuşi frunzişul des
Unde 'n pîndă, la răcoare
Stam sunând din frunzi ades ?

Vara trece, carna vine,
Şi tu kodri, te-ai uscat.
Trece vara, şi ea tine
Florile mi-am scuturat !

Ne-ai ajuns vremea de muncă,
De seos arma de la brîu,
De lăsat potica 'n luncă
Şi de dat capul sub frîu.

Daleu ! dragă primăvară,
De-ai veni când aş vrea eu,
Să mai eşu voinic pin ţeară,
Să fiu car la largul meu !

Să 'mă pun cuşma pe-o ureche
Şi să 'mă las pletile 'n vînt,
Şi 'n potica mea cea vechie
Să mă 'ntind car la pămînt.

CĂNTIC HAIDUCESC.

Să 'mi simt ear durda pe spate
Și să 'mă văd ici că lucesc
Cine pistoale ferecate,
Cu hanjarul haiducesc.

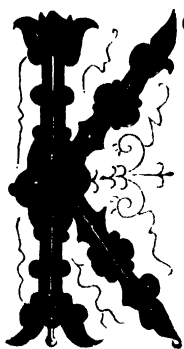
Și pe coarda cca pletoasă
Să 'mi dismierd murgul voinic ;
Și pe zarea luminoasă
El să sboare, cu să 'i zie :

„ Fugi ca vîntul, fugi ca gîndul
„ Măi kopile nădrăvan !
„ Căci acum ne-aū venit rîndul,
„ Au sosit vremea de an.

„ Sa ținem kodrîi și valea
„ Noi voinicîi amîndoî.
„ La neferî să 'nehidem calea,
„ Să dăm groaza pin ciocoî ! ”

ALEKSANDRI.

FATA PANDURULUI.

OPILITA rumcioară,
Pentru ce o lăcrămioară
Strelucesce 'n geana ta ?
Ah ! eu buza 'mî înfocată
D'aşu putea s'o sorbă odată,
Zi şi noapte te- aşu cîntă !"

" Voinicele ! a mea țeară
Mîi de rele o 'mpovară :
De aceea cî suspinî.
De vrei dar o sărutare,
Rupe 'ntîiî a sale fiare ;
Seapă țeara de streinî
Eă nu voiî să amî a face
Cu un selav ce rabdă 'n pace
Umilințe şi nevoi.
De vei merge a te bate
Vei putea ca să 'mî fîi frate,
Căci sînt fiică de eroi !"

G. CRETZIANU.

RADU DOMNUL ȘI FATA DIN CASA.

— IN de mă sărută, dulce kopiliță.
Și-ți voi face ție salbă și rokiță?"

— Salbă și rokiță, pentr 'un
sărutat,
Nici odată, doamne, eu nu am
purtat."

— Dă-mă o sărutare, mândră fetișoară,
Său te legi de coada unui cal ce zboară?"

— P'între cai sălbateci tu mă vei lega
Dar pe tine, doamne, nu te-oii săruta."

Calul se aduce; suflă, bate, sare . . .

— Dragă kopiliță, dă-mă o sărutare?

Pe acestu cal ce zboară tu mă vei lega
Dar pe tine, doamne, nu te-oii săruta!"

Radu Domnu însă curtea sa adună,
Și cu mândra fată vesel se cunună.

BOLENTINEANU.

LEŢIA DE LA MOŞEA.

TRÎMBIŢA răsună susă pe coasta verde ;
Armia lui Tepeşu pintre brazi se perde.
“ Eată ! strigă vitejii mîndrul căpitan
Ce-a ucisă cu mîna-î paşa musulman ! ”

Domnul îl sărută şi cu bucurie :

— Spune-mă, vrei tu aur, ranguri sau soţie ?

Dacă vrei avere, daţi-o-î cătu-î vrea ;

Dacă vrei soţie, daţi-o-î fata mea ! ”

— Doamne ! nu voiă aur nici onorî deşarte :

N'am venit în lupte să-mă tragă aşa parte ;

Plîngerile ţerei braţul mă-a 'nărmat ;

Pentru a ei scăpare astăzi m'am luptat.

Ear de este vorba să-mă dai soţioară

Află că eu însumi sînt o fetişoară.”

La aceste vorbe junele frumosă

Coiful îşi aruncă, păru 'i cade-undosă.

FATA DE LA COZIA.

Toată adunarea vede cu răpire

O fetiță dulce ca o fericire.

Domnul se răpesece de mîndrețea ei.

— Care din boeri-mî vrei bărbat ũ să ei ? ”

— Doamne zise fata, vrei să fi ũ soție

Un ũ din ostaș ũ care-m ũ place mie ?

Toți s ũnt ũ bravi la luptă nu mă ũndoesc,

Însă eu al me ũ umire voi ũ să mă ’nsoțesc !

Domnul fi ũ s’aruncă l’ale ei picioare

Și eu o vorbire dulce rugătoare :

— F ũ a mea domniță, și ũți jur pe cer

Pentru tine ’n lume să trăesc, să per ! ”

La ceste vorbe t ũnăra fecioară

Rumenind la față ca o rozișoară

— Dacă vei iubirea-m ũ să o dob ũndesc ũ

Pentru țeară, doamne, să mor ũ să trăesc ũ ! ”

BOLENTINEANU.

MUMA LUI STEFANU CELU MARE.

E o stîncă neagră într'unu vechiu
castel,

Unde cură'n poale unu rîu mititel,

Plînge și suspină tînăra Domniță

Dulce și suavă ca o garofiță ;

Căci în bătălie soțul ei dorit

A plecat cu oastea și n'a mai venit

Ochii sîi albaștri ard în lăcrimele

Cum lucesc în roa două vioarele ;

Bucule-i de aur cadu pe albă-i
sînă ;

"Rosele și krini pe față-i se'ngînu.

Însă Doamna soacră lîngă ea ve-
giază

Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

Pe când se vestese noaptea jumă-
tate

În castel în poartă oare-cine bate.

"Eă sîntu, bună maică fiul tău
dorit ;

"Eă, și de la oaste mă întorec
rănit.

"Soarta noastră fuse crudă astă dată :

MUMA LUI ȘTEFANU CEL ÎN MARE

“ Mica mea oștire fuge sfărâmată.
“ Dar deschideți poarta . . . Turcii mă
 ‘neconjoră . . .
“ Vîntul suflă rece . . . ranele mă dor ! ”

Tînăra Domniță la fereastră sare,
— Ce faci tu copilă ? zice Doamna mare.
Apoi ea la poartă atunci a esit,
Și ‘n tăcerea nopții astfel ‘i-a vorbit :
“ Ce spui tu streine ? Ștefan e departe ;
Brațul său prin taberi mîi de morți împarte.
Eă sunt a sa mămă ; el e fiul meu ;
De ești tu acela, nu-ți sîntu muma eă !
Însă dacă cerul, vrînd să ‘ngreueze,
Aniă vieți mele și să mă ‘ntristeze,
Nobilul său suflet astfel ‘l a skimbat ;
Dacă tu ești Ștefan eu adevărat ;
Apoi tu aici fără biruință
Nu poei ea să intri cu a mea voință.
Dute la oștire ! pentru țeară mori !
Și ‘ți va fi mormîntul coronat’ eu flori ! ”

Ștefan se întoarce și din cornu-î sună :
Oastea lui zdrobită de prin văi adună
Lupta iar începe . . . dușmanii zdrobiți
Cadu ca niște spice, de securi loviți.

BOLENTINEANU.

MIREA LA FĂRĂ

ARMIA magiară țeara a 'nvălit ;
Soarele văzind 'o, a îngălbenit.

Dar bătrînul Mireca nu se înpăimîntă :
Cu o mică ceată de voinici s' avîntă.

Nu că el voescă țeara a scăpa ;
Ci va să 'mplinească datoria sa.

Unde este timpul celū de bărbăție
Cînd murea Românul pentr'o datorie !

Pe unū cal ce mușcă spuma în zăbale
P'între zi și noapte el își face cale.

“Frații mei ! vorbescă falnicul bătrîn,
Dumnezeū voit'a ca să morū Român.
Celū ce a sa viață țarei sale 'nchină
Pere ca lumina într'a sa lumina

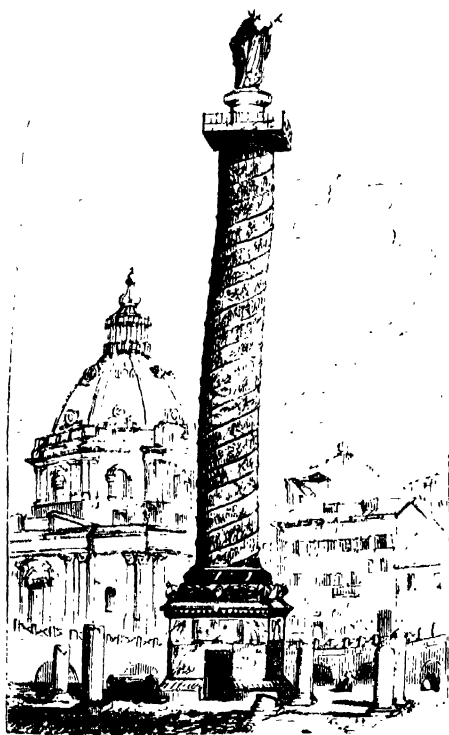
MIRCEA LA BATAIE.

Ce e'n viața țerei viața unui om ?
Ce e'n primăvară floarea unui pom ?
Ceea ce prin stele este-o stelișoară
Și 'n nemărginire unū minut ce zboară.
Șoimul când se vede prins de vînători
Spunū că își sfărîmă cuib și pușori.
Astfel de căt lanțul brațul să le 'nceingă
Ce-î Român, ce-î nobil, astazi să se stingă."

Unde este timpul celū de bărbăție
Când murca Românul pentr'o datorie ?!

BOLENTINEANU.

UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.

LE turnurilor umbre peste unde staîc eulate ;
Către țărml din potrivă se întind, se prelungee,
Ș'ale valurilor mîndre generații spumegate
Zidul vechiî al mănăstire'î în cadență îl isbesc.

Dintr'o pesceră din rîpă, noaptea ese, mă'n presoară :
Depe muke, depe stîncă kipuri negre se kobor ;
Mușkiul zidului se mișcă . . p'între iarbă să strecoară
O suflare, care trece ca prin vine un fior.

UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.

Este ceasul nălucirei : un mormânt se desvăleşce,
O fantomă 'n coronată din el ese . . . O zărese . . .
Ese . . . vine către țărmuri . . . stă . . . în preajma
ei privesce . . .

Rîul în apoi se trage . . . munți vîrful își elătesc.

Ascultați . . . ! marca fantomă face semn dă o
poruncă . . .

Osciri, taberi fără număr în prejura 'i învieză . . .
Glasul ei se n'tinde, creșce, repetat din stîncă 'n
stîncă,

Transilvania 'l aude Unguri se în armeză.

Oltule, care ai fost martur vitejiilor trecute,
Și puternică legioane p'a ta margine ai privit,
Virtuți mari fapte cumplite îți sînt ție cunoscute,
Cine oar poate se fie omul care te a'n grozit ?

Este el cum îl arată sabia lui și armura,
Cavaler de ai credinței, saū al Tibrului stăpîn,
Traian, cîste a Romei ce se luptă cu Natura ?
Uriaș e al Dacie 'i, sau e Mircea cel bătrîn ?

UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.

Mircea ! îmi răspunde dealul : Mircea Oltul repe-
tează

Acest sunet, acest nume valurile 'l primese ;
Unul altuia îl spune ; Dunărea se'n stiintează,
Și ale ei spumate unde către mare îl pornese.

Sărutare umbră veche ! primesee 'n chinăciune
De la fii Romăniei care tu o ai cinstit :
Noi venim mirarea noastră la mormîntu 'ți a
depune ;
Veacurile ce'n ghît neamuri al tău nume l'au răpit.

Rîvna 'ți fu ne obosită, îndelung' a ta silință :
Pîna l'a dînei bătrînețe pe Români în bărbătași ;
Însă, vai ! n'a ertat soarta să 'n cununii a ta dorință,
Și al tău nume mosecnire libertăți să îl lași.

Dar cu slabele 'ți mijloace faptele 'ți sînt de mirare :
Pricina nu rezultatul, laude ȝea cîscigat :
Întreprinderea 'ți fu dreaptă, a fost nobilă și
mare,
De aceea al tău nume va fi skump și nepătat.

UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.

În acel locaş de peatră drum ce duce la vecie,
Unde tu te gîndeşti poate la norodul ce ai iubit,
Căta ai simţit plăcere când a lui Mihai soţie
A venit să 'ţi povestească fapte ce l-a strălucit !

Noi citim luptele voastre, cum privim vechea tu
mură

Ce un uriaş odată în războie a purtat ;
Greutatea ei ne apasă, trece slaba-ne măsură,
Ne 'n doim dac 'aşa oameni întru adevăr au stat.

Au trecut vremile acelea, vremi de fapte strălucite,
Însă triste şi amare : legi, năravuri se'n dulcece :
Prin ştiinţe şi prin arte naţiile înfrăţite,
În gîndire şi în pace drumul slavei îl găsesce.

Căci războiul e biciu' groasnece, care moartea îl
iubesce,

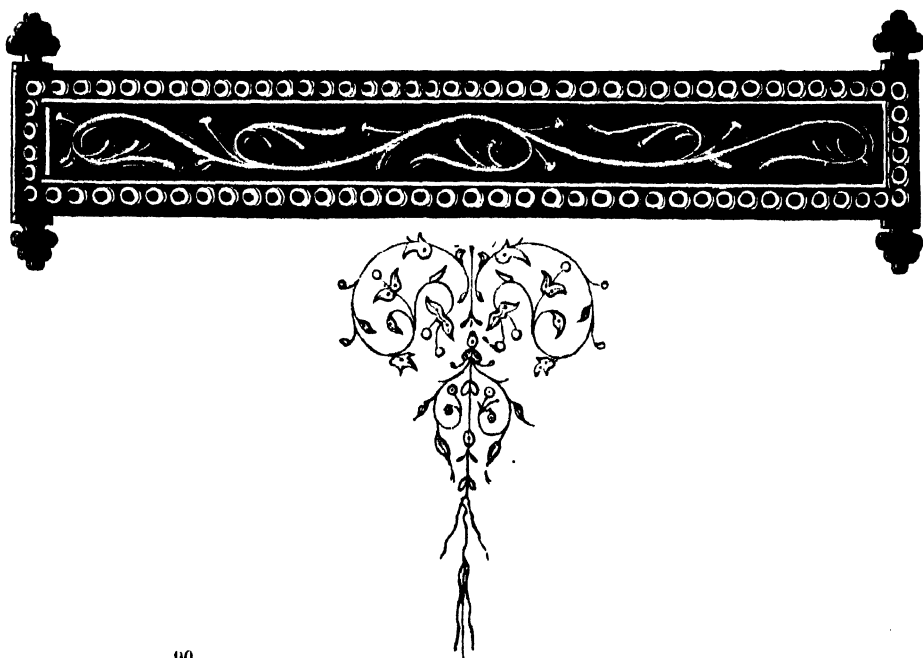
Şi ai lui sîngerăţi Dafinî naţiile îi plătesc :
Ea cerului urgie, este foc care topesce
Crîngurile înflorite, şi pădurile ce'l hrănesc.

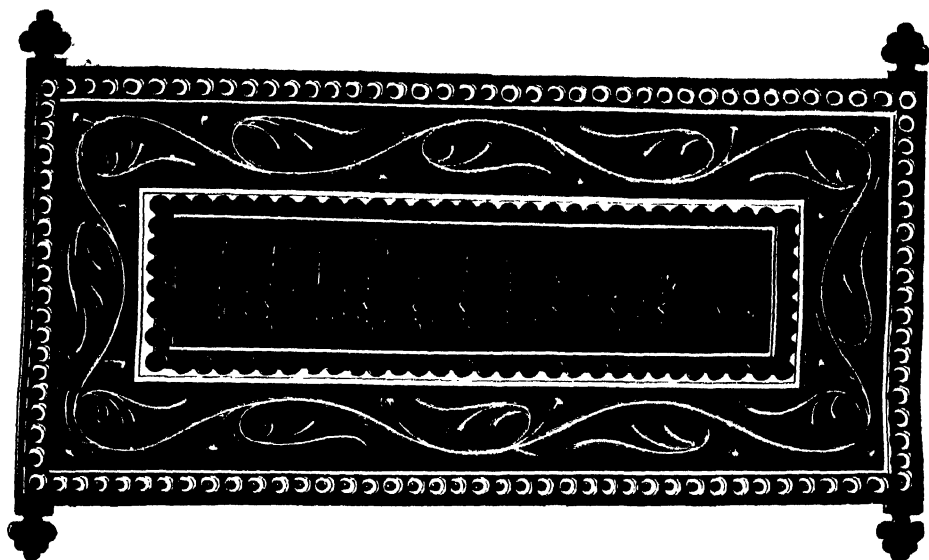
UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.

Dar a nopței neagră mantă peste dealuri se lătesce
La apus se adun nori, se întind ca un veșmînt;
Peste unde și'n tărie întunerecul domnesce;
Tot e groază și tăcere . . . umbra întră în mormînt.

Lumea e în așteptare . . . turnurile cele 'nalte
Ca fantome de mari veacuri pe eroi lor jălese;
Și ale valurilor mîndre generații spunegate,
Zidul vechi al mănăstirei în cadență îl isbese.

G. ALEKSANDRESCO.

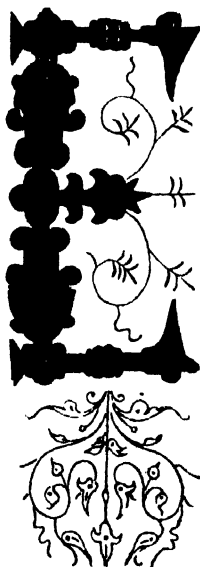

DRIDRI

Și n'aû cunoscut
Pe Dridri voiasă ca o păserică,
Jur pe Domnezeu!
Pe sufletul meu!
El în astă lume n'aû văzut nimică.

CĂNTIC FRANCEZ.

RA grațiosă.

Tînăra, frumoasă,
Vie Parisiană cu miî de 'neăntări.
Mica ei guriță,
Ca o garofiță,
Purta o comoară de dulce sărutări.

Dulcea veselie
Ce inima 'nvie
Ca un soare vecinic lucia 'n ochii scîi.

DRIDRI.

Ea 'nsufla iubire,
Plăcere, uimire,
Căci era artistă în sufletul ei.

Prin ori ce mișcare,
Prin a sa cântare,
Prin a sa ființă vesela Dridri
Semăna o floare
Cu mică aripioare
Ce sbura prin aer ca un colibri.

Cine n'aă zărito
Și n'au urmărito
Trecând în primblare câmpii Elisei ?
Cine-aă urmărito
Și ear aă zărito
Fără să dorească a fi dragul ei ?

Parisul e mare,
Și 'n sinul lui are
Multe frumusele, dalbe cât ai vrea :
Dar așa dalbică,
Așa frumușică
N'aă avut Parisul nici n'a mai avea

DRIDRI.

Multe sciū să cante
Și voios sa 'ncante
Noaptea în banketuri pe iubiții lor ;
Dar ea dînsa cine
Sciea să închine
Cupa veseliei dulcelui amor ?

Ca un dalb de lună,
Ca o veste bună,
Ea veni pe lume într'un carnaval,
Și rizănd de moarte,
De relele soarte,
Ea cînta tot astfel pe a lumii val :

“ Viața 'i trecătoare !
“ Dragostea 'i un soare
“ Care luminează calca scurtei vieți.
“ Mergeți dar ea mine
“ Cu fruntea 'n lumine,
“ Voi ce treceți plaiul dulcei tinereți.

“ Cerul mult ferice
“ Ne-aū trimis aice
“ Ca 'mpreună vesel să călătorim ;

DRIDRI.

“ Şi ne-aŭ dat simţire,
“ Dor de fericire,
“ Inimă fervinte ca să ne iubim.

“ Inimamî e plină
“ D'amor, de lumină,
“ Şi vrea să iubească pînă ce-oiŭ muri.
“ Sufletul meŭ ride ;
“ Raiul se deschide
“ Se deschide 'n glasul veselei Dridri.”

Astfel de cîntare
Cînta 'n nepăsare
Draga kopiliţa cu glas aurit.
Ea credea 'n iubire
Şi în nălucire
Ca în ceresei daruri fără de sfîrşit.

Nu seica că 'n lume
Cel mai dulce nume,
Cea mai skumpă floare, cel mai gingaş dor,
Moartea le atinge
Şi curând se stinge
Cum se stinge-un fulger viu şi trecător !..

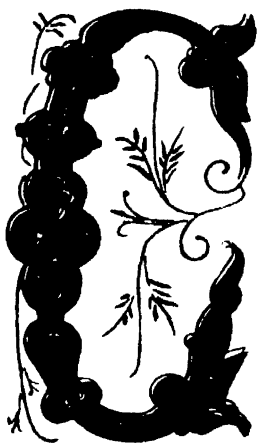
DRIDRI.

Sub o cruce trista
Tînăra artistă
Odihnesce-acuma singură 'n mormînt.
Singură, tăcută,
Acum e perdută
Într 'un kolt de lume sub negrul pămînt.

Dalbe tinerețe,
Vesel frumsețe,
Cine putea crede că voi îți peri ! . . .
De și n'o mai vede,
Nimine nu crede
C'aû putut să moară vesela Dridri !

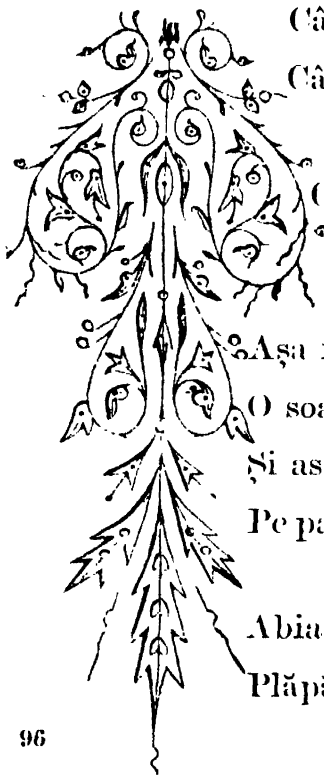
Paris, 1851

O FATA TINERA PE PATUL MORTEI.

A robul ce cântă amar în robie,
Cu lanțul de brațe, unû aer duios,
Ca râul ce geme de rea vijelie,
Pe patu-mî de moarte cû cânt
dureros.

Unû krin se usucă și 'n lături
s'abate

Când zioa e rece și cerul în nori
Când soarele-lû arde, când vîntul
îl bate,
Când grindina cade torente pe
florî.

Așa făr' de veste pe zilele mele
O soartă amară amar a bătut,
Și astfel ca krinul de viskole rele,
Pe patul durerei de-odat' am căzut.

Abia 'n primăvara dorințelor mele
Plăpândă ca roa abia am ajuns,

O FATA TÎNERA PE PATUL MORTEI.

Atuncea când cântă prin flori filomele,
Ș'o crudă durere adînc m'a pătruns.

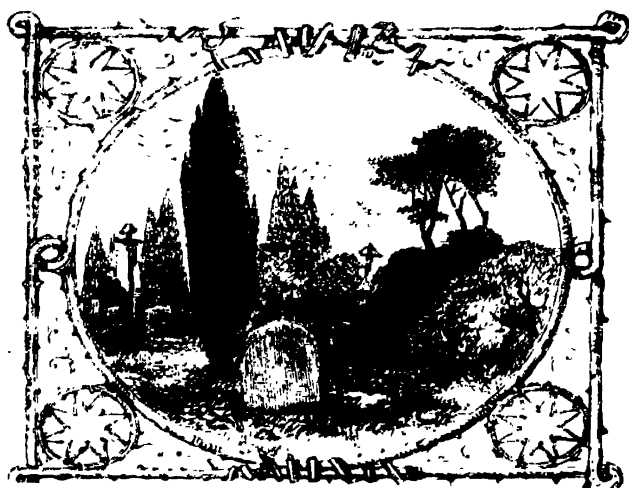
Amară e moartea când omul e june,
Când zioa-î frumoasă, când traiul e lin,
Când paserea cântă, când florile spune
Că viața e dulce și n'are suspin !

Să moară bătrînul ce fruntea înclină,
Ce plînge trecutul de anî obosit,
Să moară și robul ce 'n lanțuri suspină,
Să moară tot omul cu suflet zdrobit !

Iar cî ea o floare ce nasce când ploă,
Cresceam în de paseri suave cîntări ;
Și mie amorul cu buze de roă
Cu inima dulce îmi da sărutări.

Ca frunza ce cade pe toamnă când ninge
Suflată de vînturi aici pe pămînt,
Ah ! juna mea viață acuma se stinge,
Și anî mei tineri apună în mormînt !

BOLENTINEANU.

NATĂ vremea ne desparte,
Să te văz nu mai gîndesc ;
Moartea nu 'mî este departe,
C'u suspine îţi vestesc.

Dacă nici acum eu tînc
Nu putuiî a mă vedea,
Ce nădejde 'mî mai rămîne
După ce m'oi depărta !

Cine scie supt ce piatră
Său supt ce lemn putrezit,
Va repezi a mea soartă
Al meû trup ne norocit ;

LA MORMÎNTUL.

Alți streini mă vor împinge
La mormînt, cum n'am gîndit,
Și ochi streini mă vor plînge :
Iar nu cariî iam iubit.

D'oi mori să 'mî scriî pe piatră
Că supt ia s'a odihnit
Acela ce tu odată
Al tău piept 'iaî dăruit.

Nu voiî slove înnegrite
Cu văpsle a se scri,
Ci cu lacrămî prea iubite
Căt vei trăi a descri :

Nici odată jurămîntul
Voiî călca căt voiî trăi,
Ce p 'al tău braț cu kuvîntul
Gura mea 'ți făgădui ;

Acea dulce convorbire
Ce sufletu 'mî a lăsat,
Pîn 'la mormînt în iubire
Ca să fiî împreunat.

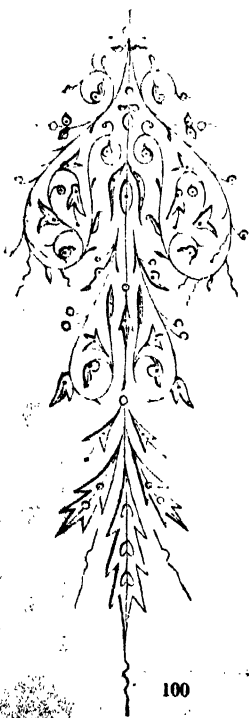
CĂNTIC POPORAL.

COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA.

Je le donne à Venus, puis qu'elle est toujours belle ;
 Il redouble trop mes ennuis :
 Je ne saurais me voir dans ce miroir fidèle
 Ni telle que j'étais, ni telle que je suis.

VOLTAIRE.

U văzuși, văzuși oglindă,
 Frumusețea 'mî răsărind,
 Și cu 'necul celișindă
 O vezi iarăși apuind.

În zadar colorî silite,
 Frumuseței de 'mprumutat ;
 În zadar sînt îngrijite,
 Nisce florî ce s'au uscat.

COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA.

Plângi, oglindă, plângi cu mine !
Nu găsim ce mai cătăm !
Când mă văz acum în tine,
Amîndoă ne 'ntristăm.

Acea buclă aurie,
Ce cu grație resfiram,
O vezi tristă, argintie,
N'o 'ngrijese cum o'ngrijam !

Acea frunte ăngerească,
Care-atați o adora,
A'nceput să se 'ncrețească
Nu mai este ce era.

Acea pelița ca krinul ;
Acei ochi ce schinteia ;
Cele buze ca rubinul ;
Cea dintură ce stiklia,

Ca nălucul se trecură :
Sunt ca flori ce au vesejit !
N'au lăsat nici o trăsură,
Moartea par' că le-a pălit.

COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA

Plângi oglindă, plângi cu mine !
Nu găsim ce mai cătăm !
Când mă văz acum în tine,
Amîndoă ne 'ntristăm.

Prin povața ta o dată
Iskusința mea făcea
Mîi de inimă ca să bată,
Mîi de capete 'ntoreca.

S'a dus timpul fericirii,
Când în fața ta săltam
Să 'mîi cere armele zîmbirii :
Oh ! ce lume subjugam !

Dimineața când sglobie
Ăncă 'n patu 'mîi te priviam,
Ce ascunsă bucurie !
În ce fermece mă răpiam !

Oh ! ce dar e tinerețea !
Și noi cum o nengrijim !
Ce frumoasă-e frumusețea,
Dar, puțin ne folosim !

COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA.

Să mai viie încă o dată
Cu cercarea care am :
Să mă văz iar adorată. . . .
Ș' atunci . . . viața, Doamne, iam !

Înima 'mi ș'acuma cere,
Ș'acum încă aș iubi. . . .
Mă gândesc. . . oh ! ce plăcere
În amor a birui !

Dar sînt armele sdrobite
De ast timp afurisit,
De ast timp ce ne trimite
Brasdele de îngrozit ;

De-ast timp care pălesce
Ori-ce 'n drumuî va călea,
Ș' urmele ce tiparesce,
Nu'î puținț'a se spăla !

Toți accia care-o dată
Îmî da lacrăme d'amor.
Abia mila lor 'mî arată
Îmî surîd drept un favor.

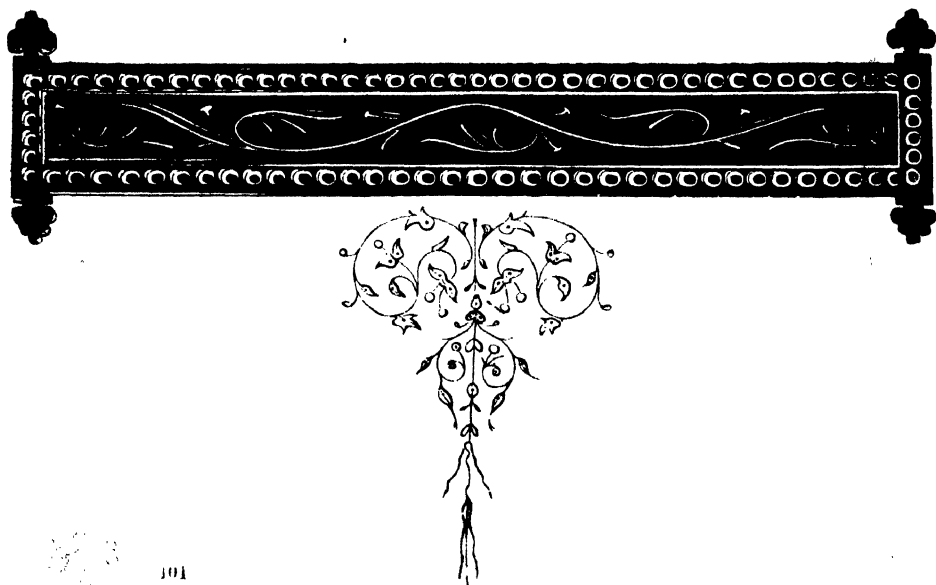
COCHETA BĂTRÎNA LA OGLINDA.

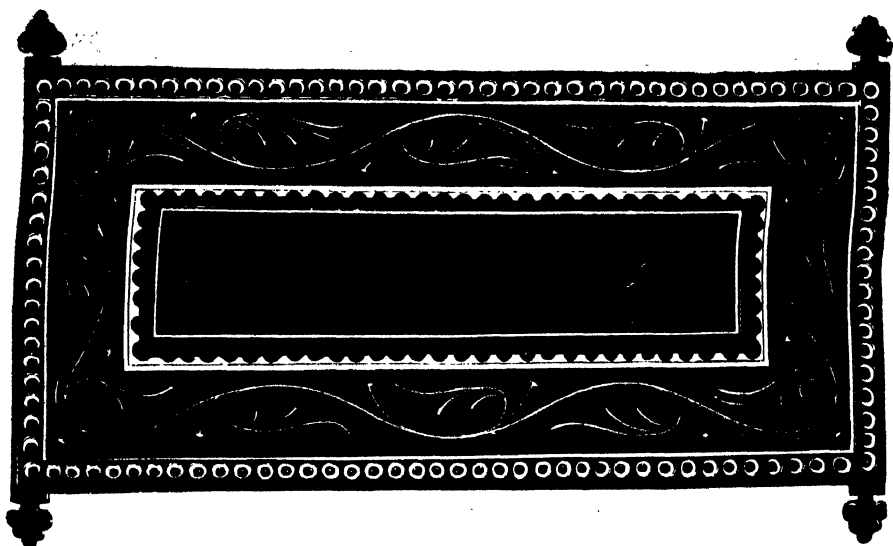
M 'okolesc ; îi văz de parte
Se anunță da confidanți,
A lor glume sînt deșarte :
Sînt prietini, nu's amanți !

În deșart sînt mușcătoare,
În deșart sarcasmul meu :
Căci, acum nu dă floare
Aeru'mi picant saū greū !

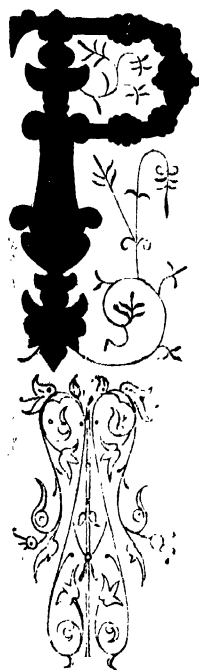
Plângi, oglinda, plângi cu
Nu găsim ce mai cătăm !
Cînd mă văz acum în tine,
Amîndoă ne 'ntristăm.

CESAR

LA O RANDUINICA

ĂSĂRICĂ trecătoare
Ce eterul străbătând
Legănată pe-aripioare
Vii din patrie cântând !

Te salut cu bucurie
Pe acest pământ străin,
Unde nimine nu seie
De să voios seau de suspin !

Numai ție, drăgușoară !
Îți voi spune dorul, că :
Depărtat de țărișoară
Nu mai tace plânsul meu !

D' aurele leganata
În eterul înflorit,

LA O RANDUNICA.

Du-te, du-te, înc' o dată
În pământul fericit ;

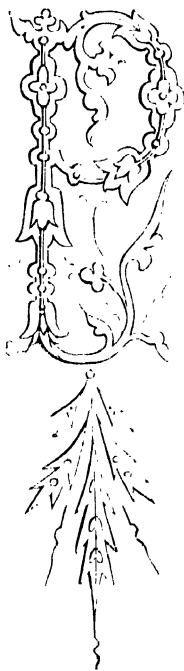
Iară noi prin țări străine
Plângem ȝ țeara ta cu dor ;
Trise ȝ de ale ei suspine,
Însătați d'alui ei amor.

Când în țeara 'nstrăinată
Încă te vei înturna,
Vino, dragă, 'ne' o dată
Pe ai tăi-a cerceta.

Însă la a ta privire
De-ar fi unul mai puțin,
Nu 'ntreba de-a lui lipsire
Din pământul cel străin.

Pe mormîntu-i de tăcere
Okolit de trecători,
Mergi și cânt' a lui durere
Mergi și sparge lăcrămiori.

UNU OSTIASI ROMÂNUL ÎNCETISU
PESTE DUNARE.

ORUMBIȚA întristată !

Eă ca tine sînt străin
Și 'ntr'o țeară depărtată
Tu cîntî tristă, cū suspin !

Însă tu ai aripioare,
Poți te 'ntoarce cînd-i vrea ;
Iar cu plîng în închisoare
După duleca țeara mea.

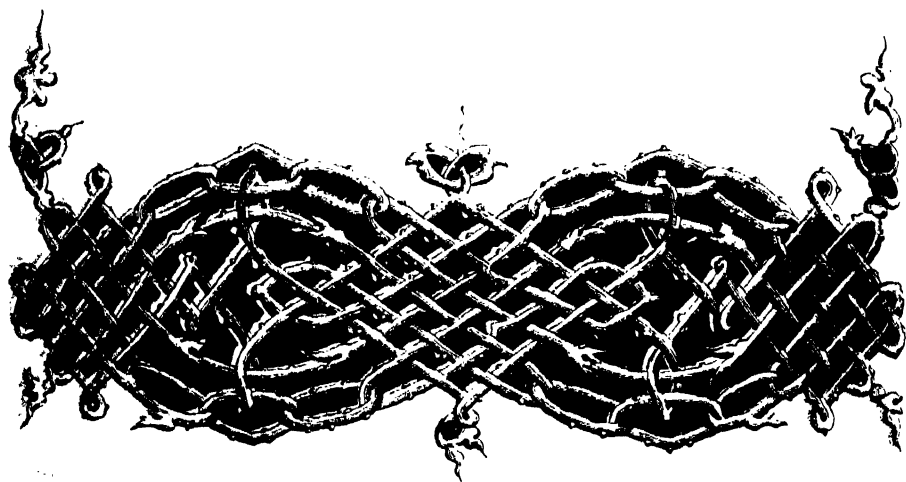
Tu ai poate-o sorioară
Ce te chiamă ne 'necat ;
Iar cū am o dragusoară
Ce în lacrămî am lăsat.

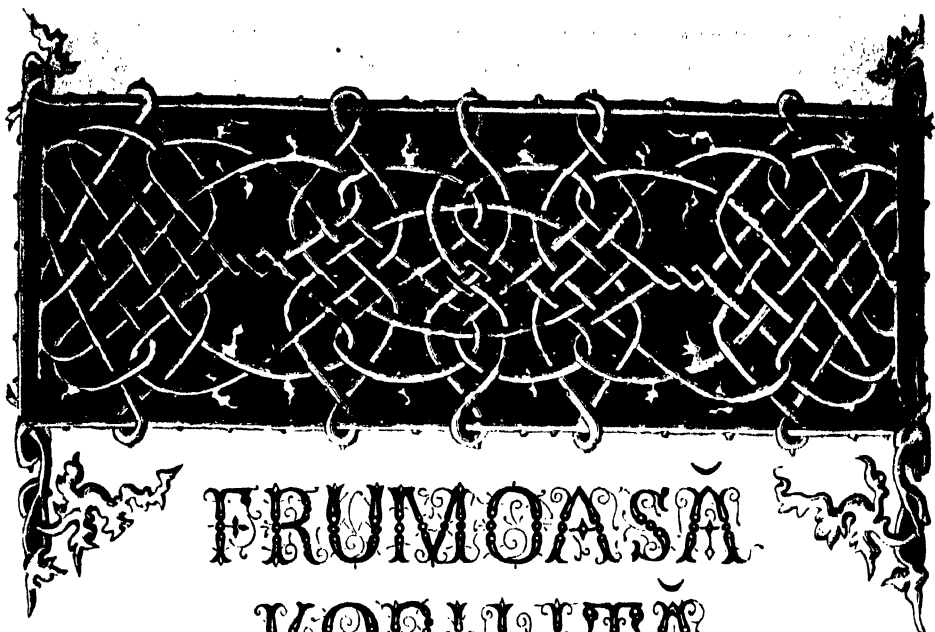
Însă tu ai aripioare
Poți te 'ntoarce cînd-i vrea,

UNU OSTAȘU ROMÂN ÎNCHISU PESTE DUNARE.

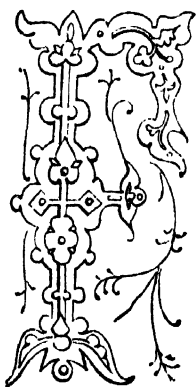
Iar cû gem în închisoare
După mîndrulița mea !

Sboară, pasere curată !
Și te 'ntoarnă 'n țeara ta ;
Iar cû floare aruncată
Pe altă țarm, mă voiă usca !

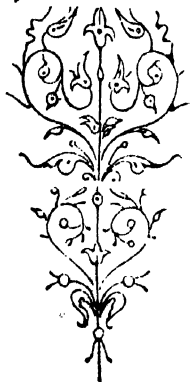
FRUMOASĂ KOPILIȚĂ

RUMOASĂ kopiliță

Spunemî de unde vii
Cu zîmbet pe gurîță,
Cu mîndri ochi și vii ?

Ce înger mult fericit
Din ceruri te-ai adus
Și pre pămînt aice

Tu ești o nălucire,
Un farmec aurit,
Un vis de fericire,
Un înger de slăvit !

Din cer ești o minune
Și dulce 'i glasul tău.
Ca sfînta rugăciune
Cînd bate ceasul rău.

ALEKSANDRI.

PĂSĂRICĂ.

LBĂ păsărică !

Ce stai singurică
Lângă cuibul tău ?
Nu'î zioa senină,
Său nu curge lină
Apa la pârău ?

De ce plângi cu jale ?
Vezi sorile tale
Cum se veselesc
Pin luncile-umbroase
Vezi cât de voioase
Sboru şi ciripesc !

Ce durere, spune,
Ce dor grău supune
Inimăoara ta,
De stai singurică,
Dragă păsărică,
Şi nu poţi cânta ?

PĂȘĂRICA.

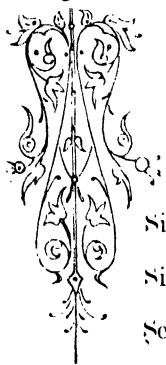
Frate 'n depărtare
O pasere mare
Se 'naltă mereu.
Ghiară se lungese,
Ochiu' se țintese
Tot spre cuibul meu.

Apa 'i lină, frate ;
Frunza lin se bate
În kodru 'nflorit.
Dar cuibumă jos cade
Că de mult îl roade
Un șerpe cumplit.

ALEKSANDRI.

CÂINELE SOLDATULUI.

[IMITAȚIE.]

RĂNIT în războie, soldatul cazuse,

Și 'n puține zile kinuit muri,

Depart de o mună care îl crescuse,

Și care 'l iubi !

Sârman, fără rude, pe țărături strein

N'avea nici prieten, nici un ajutor :

Nu era ființă care să suspine,

Pentru 'un trecător !

Singurul tobarăș de nenorocire,

Singura 'i avere, un câine iubit,

Ședea lângă dânsul, și 'n mare mîlmire

Părea adîncit.

CAINELE SOLDATULUI.

Acum tot e gata pentru îngropare,
Acum rîdic trupul pe mîni de soldați
Cîinste hotărîită acelor care
Mor pentru împărați.

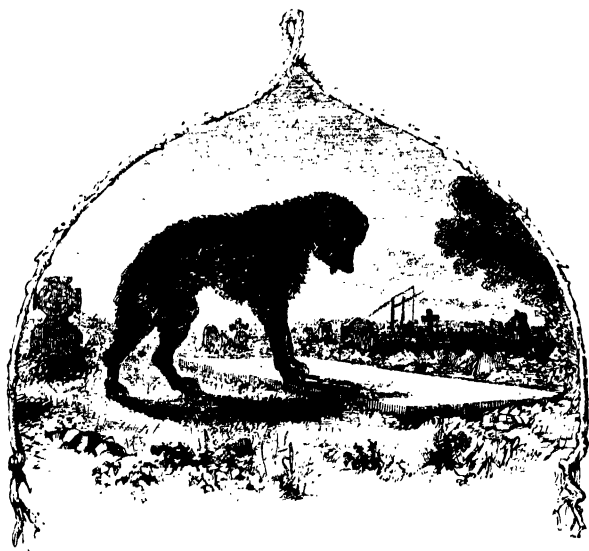
În fruntea paradei cîinele pornesc,
Din ochii lui pică lacrimă pe pămînt,
Ca un iubit frate, el îl însoțesc
Pînă la mormînt.

Aci se oprește, aci se așază
Nimic nu îl face a se depărta :
Asceaptă să 'l strige, crede c'o să 'l vază
Cînd s'o descepta !

Cîte-odată cearcă peatra s'o rîdice,
Cîte-odată latră după un călător ;
Coprins de durere : Vino par 'c'ar zice,
Să 'mî dai ajutor.

Apoi când streinul, de milă voiesce
A 'l trage d'o parte, și hrană a 'i da,
El își pleacă capul, în pămînt privește,
Și nimic nu va !

CAINELE SOLDATULUI.

De două ori noaptea, cu umbrele sale,
Emisferul nostru, 'l a învăluit,
Și sârmanul câine din locul de jale,
A fost nelipsit !

Dar în dimineața acea viitoare,
Pe când se desceapă omul muncitor,
Zăcea lângă groapă, mort de întristare
Câinele Azor !

ALEKSANDRESCO.

VULPEA FĂRĂ 'NECTARE

VULPEA fără 'nectare
Striga în gura mare.

Că de când elefantul peste păduri domnesce,
Trebile merg la vale și lumea pîrtesce.

Că este nedreptate,
Să va să keltuiască
Veniturile toate,

Pentru masa krăiască.

D'acestea elefantul, cât a luat de seire,
Temănduse, cu dreptul de vre o resvrătire,
Pe iepure la vulpe cu un bilet trimise,
O invită la curte, o'nbrățișe și i zise :
" Am aflat jupăneasă că-ai mare talent .

" Voiu să te pui în pâine ;

" Și începând de mîine,

" Îți dăm cu mulțumire,

" Ca un semn de cinstire,

" Al găinelor noastre întins departament :

Caută 'ți bine treaba."

— " Pe scama mea te lasă."

VULPEA LIBERALĂ.

Răspunse Oratorul, și sărutându 'i laba,

Se întoarse acasă.

În zioa viitoare,

Vulpea ca totdeauna veni la adunare ;

Dar însă oblojită, pe subț barbă legată,

Și cu un lipan mare la cap înfășurată.

“ Ce aî, de esci astfel ! o întrebare toate.”

—Îmi e rău de ascură, îmi e rău cât se poate,

Și cu trebile țării să mă lăsați în pace.

Kraiul seie ce face ;

El ne încetăt gîndesc la al obsei folos.

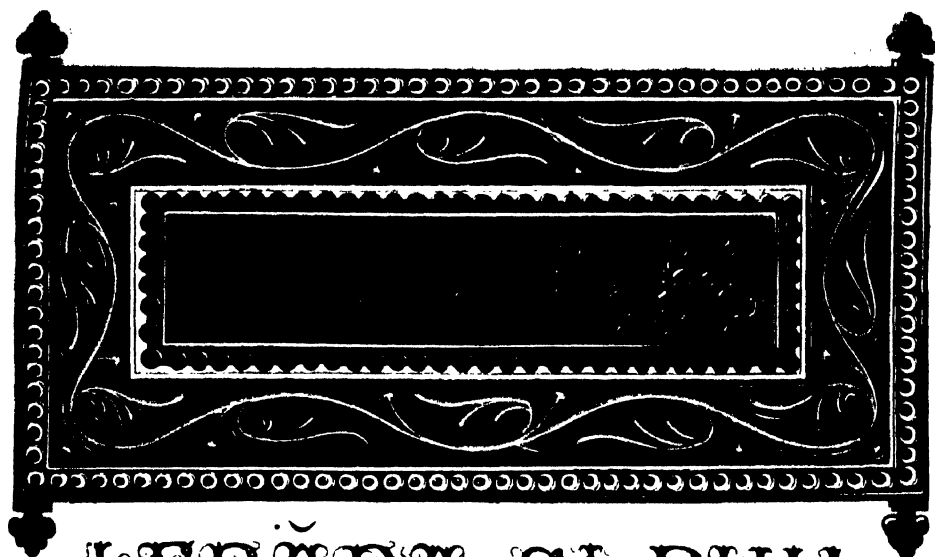
Adio ! sînt bolnavă : m'am încetăt c'un os.

Cunosc mulți liberali la vorbe ei se întrec

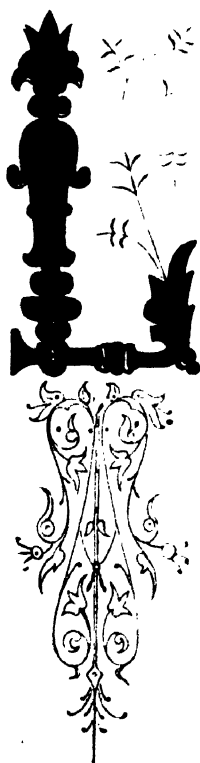
Dar pînă însfîrșit cu oase se înec.

ALEXANDRESCO

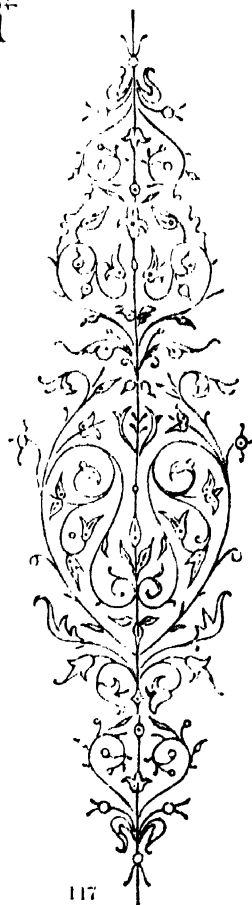
LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI

LEBĂDA odată-aflase,
Însă cum se întâmplase,
Nu poai să vă dați cuvânt -
Cum că într'un colț de lume,
Într'un loc cu mare nume,
Și pe un frumos pământ,

Nisea păseri osândite,
Corbi de câțiva ani
În premedie trăseser.
Lebedele auz din fire,
O ciudată presimțire,
Care este dar cerese,

Așa, să le izbăvească,
Cu o rîvnă părintească,
Ea plecă pînă în zori
Ajungînd într-o livadă,

LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI.

În culeuș de vulpe vede,
Puî de corb nesburători.

Care într'o vizuină,
Petrecea ca în grădină,
D'a lor soartă mulțumiți.
Pasărea cea albă, 'ndată,
Către dînsii se arată,
Zice: " Puilor iubiți!

" Soarta voastră e de milă :
" Spuneți cum pe voi în silă
" Aici vulpea v'a adus ?"
Corbuleții în mirare,
Răspund iute, rîzând tare :
" Noî de voi neam supus.

" Vulpe ce e, nu scîm spune,
" De cît că năvăvuri bune
" Acea damă arăta :
" Că avea coadă pe spate,
" C'al ei păr în galben bate,
" Și că ochi lucioși purta.

" Ea când ne-a luat d'acasă,
" Ne-a spus că la a sa masă
" Are feluri de mîncări :

LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI.

“Că e prinț de dobitoace,
“Că pe noi va a ne face,
“Să ajungem la mari stări.

“Nec mai spus că ne e rudă,
“Că din vîrsta cea măi erudă
“Neamul nostru l a iubit.
“Ea, ea și al nostru tată
“Că ne tragem ne arată,
“Din vulturul cel slăvit.

“Si adesea ne vorbește,
“Că din suflet se silește,
A ne da slava dinît.”

Lebăda strigă cu jale :

“Sînteți pe a morții cale
“O voi ar corbului fir !

“Dar al vostru see părinte
“Cum nu s'a adus aminte,
“Ceea ce i s'a întîmplat,
“Cînd își părăsi locașul
“Și din gură lăsă cașul,
“Eur de vulpe înșelat ?”

LEBĂDA ȘI PUII CORBULUI.

Puii nebăgând 'o 'n seamă :

“Cale bună, 'i zic, madamă,

“Noi nu scim ce ne vorbești.

“Și prin astfel de kuvînte

“Să ne scoți acum din minte

“Cam de geaba te silești.”

“Eă mă duc, lebăda disc,

“Însă voă vă sînt scrise,

“Multe rele să răbdați ;

“Căci prostia-vă cea mare,

Ca ș'a peni 'ntunecare,

Nu se poate s'o spălați.”

ALEXANDRESCO.

PĂSCARUL BOSFORULUI.

PĂSCARUL BOSFORULUI

E-AR vrea înaltul Proorok,

Mohamed strălucit,

Să 'mi fie zioa cu noroc

Și dorul împlinit!

De-aș prinde-acum în mreja mea

Pe-a mării împărat

Ce poartă 'n frunte-o mare stea,

Un talisman bogat.

PĂSCARUL BOSFORULUI.

Eû care sînt un biet păscar
Purtat din val în val ;
Eu care dorm la Iuskîudar,
În carba de pe mal ;
Eû, Abdullah, cel mai voinic
Vîslaş de pe Bosfor,
Ce n'am decît un viet kayak
Ş'un suflet plin de dor.

Allah ! atunci ori ce-am dorit,
Allah ! ori ce-aş vrea eû,
De la apus la răsărit
Ar fi îndată-al meu.
Kaftane, şaluri de Kaşmir
Cu late, skumpe flori ;
Luţi armasari de la Misir
Ca vîntul de uşori.

S'un lung kayak de abanos
În aur prelucrat,
Cu inauri din Koran frumos
Pe margine săpat.

PĂSCARUL BOSFORULUI

Și treizeci de vâslași Osmani
Ce vesel ar sbura,
Mai răpizi decât Ielkovanii
Pe întinsa Marmara

Dar n'aș vrea nici stofe cu fir
Și cu mărgăritar,
Nici largi kaftane de Vizir,
Nici falnie armasar.
N'aș vrea nici săbiu de Taban
Deprinse la omor ;
Nici lung kovor de Ispahan
Ce saltă sub picior.

Allah! mă jur că de-aș avea
A mărit talisman,
N'aș vrea să fiu Vizir, n'aș vrea
Nici Padișah-Sultan.
N'as vrea komorî, n'aș vrea să am
Nici kioskurî, nici seraiu ;
Nici să dismierd în Bairam
Huriele din raiu.

PĂSCARUL BOSFORULUI.

Oi 'n mrejă dulce prefăcând
Duiosă-inima mea,
M'aş duce 'nceet şi tremurând
Să prind norocu 'n ea :
Să prind kopila lui Topal,
Frumoasa Bulbuli.
Ce cântă noaptea lin pe mal,
Pe mal la Kandili.

ALEKSANDRI.

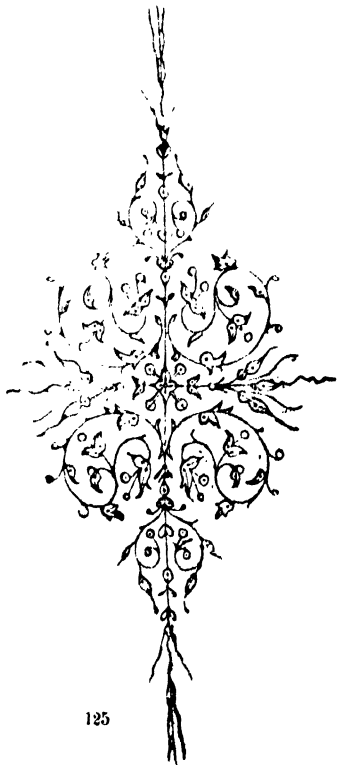
DILRUBANI

DINE-Î tînera hanum
 Ce pe skumpul mozaic
 Răzămătă peste mană
 Bate apa din fîntînă
 Cu piciorul alb și mic ;

 Ochi-î doă bobîșoare
 Adunate din Bosfor
 S'aurite 'n dulce soare,
 Vărsă raze arzătoare
 Prin azurul dulce-ală lor ;

 Ei îngân 'ale ei gene
 De vulur noros și creț ;
 Arcuitele-î sprincene

DILRUBAN.

Ce lucesc-ă ca două pene
Ale unui corbuleț.

Dilruban învăluită
De-al ei negru părișor,
Ca o stea perdată 'n nor,
Într-o lespede 'nflorită
Se prevede cu amor.

Lângă dînsa o fetiță
Cu ochi dulci și amoroși,
O stropesce din kofită
Ș-o usucă din gurița
Și din ochi-i schintcioși.

Subt roabei sărutare
Ce-arde sinu-i albișor,
Ea surîde cu amor:
Se stînesc și tresare
De un răpede fior.

Dar frumoasa esilată
Seoate iute din canal

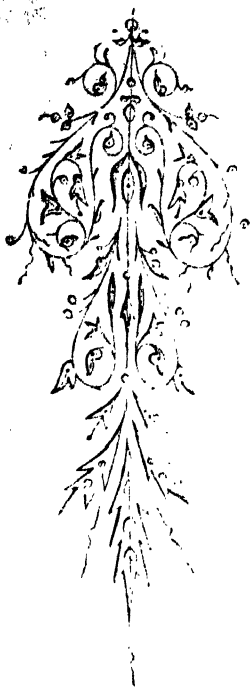
DILRUBAN.

Apă rece și curată
Și stropesce ala față
Peste sinu-î virginal.

Una p'alta se stropesce
Și 'n resbelul lor voios
P'ntre aburul apos
Lasă de se desvălesce
Ce aū mai misterios.

Dilruban, îndestulată,
Cere pace, se predă ;
Cu gurița-î parfumată
Ce nebuna albă față
Înc 'o dată sărută.

De acolo, ușurele
În havuz se prăvălesc
Și prin aburi strălucesc
Cum schintee două stele
P'ntre aburul ceresc.

DILRUBAN.

Astfel juna musulmană
Petrecea din zi în zi
În esil la Cekerjy
Unde-o palidă sultană
O trimise a muri.

MOARTEA

DE DILRUBAN.

L'ALE-Olimpului picioare
Se întinde-ună verde plaiu.
Acolo, prin florișoare
Mii de păseri cântătoare
Cântă 'n soarele de maiu.

MOARTEA DE DILRUBAN.

Cu ale sale minarele
Ce se 'nalță strălucind,
Brusa pare predominant :
Grațioasele vâlcele
Rîdă în rîuri de-argint.

Pe torentul ce mugesece
Pîntre chiparoși și brazi
Pe când soarele sfîrșește,
O talikă se oprește
Okolită de kavassî.

Sclavi aleargă cu kovoare
Ce le așterne lîngă rîu ;
Iar o grupă rizătoare
De kadîne răpitoare
Vin să șează la pîrîu.

Una vesel împletește
Părîi săi strelucitori ;
Alt' adună fragi și flori ;
Alta'n apă își privește
Ochii dulci și arzători.

MOARTEA DE DILRUBAN.

Dar frumoasa esilată
Fumă dintr'o narghilea,
Și gurita-î purpurată
C'unu' parfum de flori ce 'mbată,
Fumu' n aer răspîndea.

Iar o sclavă ce păstrează
Sborul dulcii frumuseți
Peste palidele-i feți
Se părea că regretează
Sborul dulcii tinereți.

Măna-î trece fugătoare
Sboară pe tambura sa,
Și zimbind prin lăcrimioare
Cu aste versuri plângătoare
Ea începe a cânta :

" Vale verde și frumoasă !
" Anî de lacrimi aî trecut
" Peste lumea mincinoasă
" De când nu te am mai văzut !
" Tu 'nflorești de tinerețe

MOARTEA DE DILRUBAN.

“ Ca la zioa ce am plecat ;
“ Numai draga mea junețe
“ Florile-și a scuturat !
“ Cei ce mă sciau 'nainte,
“ Cei ce 'n lume m'au iubit,
“ Astazi nu-si aduc aminte
“ Dacă 'n viața am trăit.
“ Fericit cel ce se 'nvită
“ L'ale vieței desfătări,
“ Pe când viața e 'nflorită
“ De suave sărutări ! ”

Grupa lor se răsipese
P'ntre carbă, printre flori .
Dilruban le însoțese
Cu o sclavă ce iubese
Și cu negri vegietori.

Dar voioasa Dilrubiță
Urm 'unū flutur aurit
Ce în sboru-î amețit
Îi luas'a sa guriță
Pentru fragul rumenit.

MOARTEA DE DILRUBAN.

Grațioasă și ușoară
Fuge 'n câmpul însmăltat.
Desfăcut de kosicioară
Vălul ei se desfășoară
D'aurele legănat.

Dar din leasa înflorită
Ese negrul vegietor
Ce preurmă al ei sbor.
—Fața-ți este desvălită. . . .
Te-a vedea vre-unu trecător! . . .

Dilruban se învălesce
În iașmaku-î suptirel ;
Căci hadîmul ce-i vorbește
Cu kavassi aici sosese
Și îi zice 'n cetinel :

“ Când al vieței soare dulce
“ După munte va perî,
“ Viața ta se va sfîrși. . . .
“ Eată soarele se duce. . . .
“ Dilruban ! ai a muri ! ”

MOARTEA DE DILRUBAN.

Ucigașii cu ardoare
Ferul lor își pregătea,
Dilrubica plângătoare
Le aruncă la picioare
Vălul care-o acoperea.

Frumusetea ei divină
Fermecă pe-ucigători :
Din albastri-i ochișori
Se strecoară o roă lină
Pale feței mîndre flori.

Ei lăsară să le cadă
Ferul amenințător,
Și jurară pe-al lor dor
Soarele să nu mai vadă
De-ar atinge-așa odor.

Dar cumucul se repede
Strînge gîtu-i cel frumos,
Cu al ei păr lung și undos
Pîntre care se prevede
Focul soarelui voios.

MOARTEA DE DILRUBAN.

„ Valea verde își înceinge
„ Înfloritu-i brîușor.
„ Tot e verde rîzător,
„ Numai viața ta se stinge
„ Dulce înger de amor ! ”

Astfel plînge 'ngenunchiată
Lîng' unû corp ne 'nsuflețit,
Și de flori acoperit
Selava cea nemîngîcată
Sub unû arbor înflorit.

Dar Ea stelelor lumină
Ea văzu p' ucigător,
—Care fuse a sa vină,
Zise fata ce suspină,
S'o ucideți fără dor ?

—Astă moarte kăzuliță,
De la mine n'am făcut
Dacă traiul ți-e plăcut
Îți păzesc-a ta guriță
Să nu spue ce-ai văzut ! ”

BOLENTINEANU.

DISROBIREA ȚIGANILOR.

E slăvesc O! zi fericită ! sfântă
zi de libertate !

Tu a cărui mândră rază sufletul
român strebate.

Te slăvesc O! zi măreață pentru
patriamă iubită,

Tu ce-arăți ochilor noștri omen-
irea disrobită !

Veacuri multe de durere au trecut cu vijelie
Sub asprime plecând capul unui neam în osîndire,
Dar Românul cu-a sa mână rumpe lanțul de robie
Și Țiganul liber astăzi se desceaptă fericit.

Azi e soarele mai falnic ! lumea azi e mai voioasă !
Azi în pept inimamă crește ! azi e viața mea fru-
moasă

Căci la glasul libertății văd Moldova descepată
Și la glasul omenirii o simțesc înduioșată.

Fala 'n lume și mărire pentru tine 'n veci să fie
O! Moldovo, țeară mândră ! tu ce dai sfânta dreptate.
Brațul tău ce slărnă astăzi un jug aspru de robie
Ție însuși pregătește viitor de libertate !

SUVENIRUL.

IOA se-duce, ș'altele vin,
Și fără urmă se strecoar toate :
Dar să te stringă nimic nu poate
Dintr' al meu suflet de tine plin :

Ani mei repezi, viața 'mă trăită
Le văz grămadă în urmă 'mă stând
Precum secjaru 'și vede căzând
În preajmă 'și frunza cea vesejită.

Fruntea 'mă de vreme toat' a albit,
Sîngele rece abia prin vine
Curge ca unda ce 'n loc o ține
Sufletul erni cel amorțit.

Și Dar kipu 'ți tînăr, tot într' o stare,
În veci tot tînăr îl voiu privi,
În veci în sînu 'mă n' o 'mbătrîni :
El ca un suflet vîrstă un are.

SUVENIRUL.

Nu, tu din ochi 'mă nu ai lipsit ;
Și când privirea 'mă cea neclintită
De tine aicea fu părăsită,
D'o dată 'n ceruri că te am' zărit.

Acolo 'ntocmai ș'acum frumoasă
Te văz ca 'n zioa ce mă lăsaș',
Și la cerescu 'ți lăcaș sburași
Cu aurora cea răcoroasă.

Dar, frumusețea 'ți, kipu 'ngerese
Și 'n ceruri încă tot te urmară :
Din viață ochi 'ți ce încetară,
De nemurire raze sclipese !

Zefirul dulce cu a sa suflare
Încă îți suflă părul undos,
Ce 'n trăsuri negre de abanos
Recade 'n sânul 'ți fără 'necutare.

Umbra acestui vâl mincinos
Și mai mult kipul ți 'l îndulcesce.
Ca dimineața ce se-ivesce
Din vâlul nopți întunecos.

SUVENIRUL.

Cerescul soare vine, sfințesece
Cu ale noastre zile ce sbor ;
Și 'ntr'al meu suflet 'al meu amor
Nu are noapte, în veci lucește.

Minut nu este, nu fac un pas,
Și 'mă ești aievea înfățișată :
De mă uit, unda kipu'ți 'mă arată,
D'auz, zefirul poart' al tău glas.

Pe când pământul do'rme, visează,
D'auz p'în frunze vîntul șoptind,
Par' că din buze 'ți auz eșind
Sfintele 'ți vorbe ce mă 'nviează.

De 'mă ardîc ochi : s'în sus privesc
Aceste stele învăpăiate,
P'a nopți pînză împrăsciate,
În toată steaua cî te zăreșc.

Dacă zefirul cu a sa mișcare,
Din flori mă 'mbată cu al lor miros,
Atuncea peptu 'mă neputineios
Răsufală însuși a ta suflare.

SUVENIRUL.

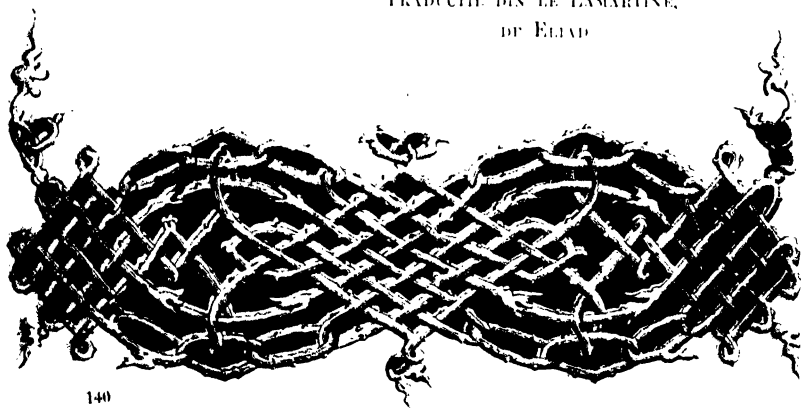
Când trist în taină la altar merg,
Să rog ființa mângâitoare,
Atuncea lacrămile arzătoare,
Mămile tale, simțu că le scerg !

Când dorm, tu 'n umbra esei cu 'ngrijire,
Ș'asupra 'mă aripile 'ți alin,
Visele 'mă toate din tine 'mă vin,
În cât viața simț în dormire !

Ah ! fie 'n somnu 'mă ca mână ta
Să mă tae firul zilelor mele ;
Ș'atunci din visuri dulci, amari, grele,
Doamne ! . . . în sânu 'ți m'as decepta !

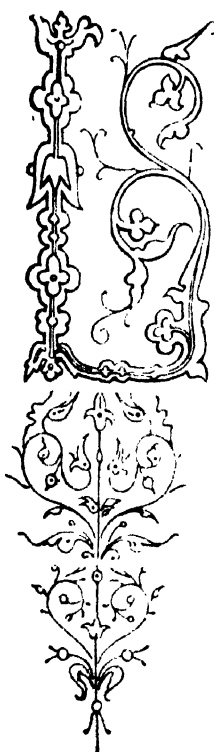
Ca două raze strălucitoare,
Și ca suspinuri de se-unesc,
A noastre suflete unu 'mplinesc ;
Și cu sînt încă cu răsufare !

TRADUCHE DIN LE LAMARTINE,
DE ELIAD

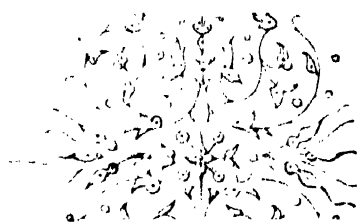

LA VENETIA

A Veneția mult duiosă
Duios zboară gândul meu
Când, în noaptea întunecoasă,
Pe simțireamî dureroasă
Se abate dorul greu.

Astfel paserea rănită
De un șerpe otrăvit
Zboară, zboară obosită
Și s'abate amortită
Lângă cuiului înflorit.

O! Venețio mult măreață!
Cine aș putut gusta
Al iubirelor dulceță
În poetica ta viață,
Vecinic nu te va uita!

LA VENETIA.

Te iubese în a ta jale,
În veșmîntul tău cernit,
Și în gondolile tale
Ce se perdă pîntre canale
Ca un vis neisprăvit.

Te iubese cu dor fervinte
În frumosul tău trecut,
Și 'n aducerea aminte
A le dragostelor sfînte
Ș'a ființei ce-am pierdut !

ALEKSANDRU

BLONDINETTA

NTR 'o seară pe Piațetă

Mocenigo cel frumos :

— Blondineta . blondineta !

Zise 'n calea mea voios.

— Scii tu, dragă

Că Madona ta ți-a dat

Măne mici de Patrișiană

Și ochi mari de sărutat ?

BIONDINETA.

“Știi tu ear că mie 'mă pare,
“‘Ospeto ! mare păcat
“Să porți apă de vânzare
“Pe-al tău umăr delicat ?
“Vin' eu mine, dragă vină
“Că cu vreu, să te deprinzi
“A domni ca o regină
“În palaturi de oglinzi.”

Într' o zi lângă fântână
Tițiano 'mă zise 'necet :
“Nu e'n stare nici o mână
“Ca să cerce-al tău portret.
“Dar mă jur pe mîndrul soare !
“Dacă-ai vrea pe loc a sta,
“Să te fac nemuritoare
“Cercând numai umbra ta.”

Azi prin neguri, dimineață,
Noul Doge mă zări
Și pe-a lui San-Marco piață
Din palat se kobori.

BIONDINETA.

“ Venetiană tinerică,
“ Biondineto ! zise el,
“ Mîni in mare-Adriatico
“ Am s’arunc acest inel.

“ Mîni in purpură și’n aur
“ Am să fiu încoronat,
“ Și pe vechiul Bucentaur
“ Prin Veneția purtat.
“ Zi că vrei amî fi soție
“ Și cu jur pe sfîntul Marc
“ Să ’ți închin, Biondină, ție
“ Toata fala de monarc.”

Dar Biondina cea cuminte
Drumul rapide urmînd,
La tustreî, cu dulci cuvinte,
Le respunse-așa, rîzînd :
“ Nu ’i oglindă mai curată
“ Nu ’i portret mai ăngereșc
“ Decît cel ce mi s’arată
“ În fîntăna cînd privesc.

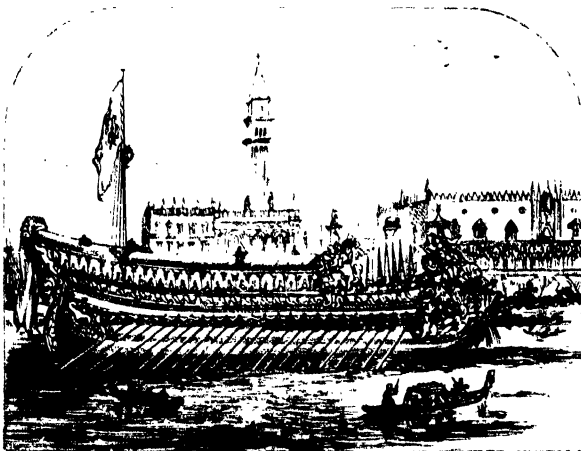
BIONDINETA.

“Nu sînt semne de mărire
“ Nici inele de rubin
“ Cu mai dulce strelucire
“ Decît ochii lui Tonin.
“ Ca gondolaî din Piațetă
Nu e tron mai de dorit,
Cînd pe dragăi Biondinetă
El o primblă fericit !”

ALEKSANDRI.

Veneția, Oct. 1846.

GONDOLA

MERGI la Lido, barcarole ;

Zicū doi jum ce alegeaū

O gondolă 'ntre gondole,

Și rîzând în ea săreacă.

Ca o umbră ușurică

În lagună ea plutea ;

Era neagră mitică,

Ș' un braț tare o ducea ;

GONDOLA.

Revărsa o lună plină
Peste valuri dulci luciri ;
Făcea brazde de lumină
A lopeții iuți loviri.

Întinși moale pe kovoare,
Veți d'amor, se sărutați,
Și în visuri răpitoare
Cei doi junii se legănați.

O divină melodie
De odată s'auzi,
Și în limba d'armonie
Glasul ei așa vorbe :

“ Să golin, o al meu mire !
“ Să golin cupa d'amor,
“ Și pe aripi de iubire
“ Să sburăm din nor în nor.

“ Ca albina atârnată
“ De o roză, de un krin,
“ Soarta mea este legată
“ D'al tău bun sau rău destin :

GONDOLA.

“ Tot așa și a mea buză
“ E lipită de a ta ;
“ Pentru tine eu sînt Muză,
“ Pentru mine vei cînta.

“ Într'un cîntec o vom duce
“ De l'apus pînă la zori ;
“ Îți voi face leagăn dulce
P'al meu sîn de albe flori :

Îți voi face și o mantă
“ Cu al meu păr de abanos,
“ Și de skumpa ta amantă
“ Cerul chiar va fi gelos.

“ Nu e-asa ? spune, iubite,
“ Că vom fi prea fericiți ?
“ Și că zile d'aurite
“ Vom trăi nedespărțiți ? . .

Ea cîntarea nu sfîrșise
Cînd gondola șovăi :
“ Ce face skumpe ? . . ” fata zise,
Și ea ecara 'ngălbeni.

GONDOLA.

—“ Oh voese ca fericirea
“ S’o oprese într’ al său sbor ;
“ Voiu să caut nemurirea
“ Deșertînd cupa d’amor.

“ Nu asemenea minute
“ Nu o să mai întîlnim !
“ Aî să zicem vicîi, *du te* !
“ Si în brațe să murim ! ”

Peste unda azurată
Un cere mare se facu ;
Resună ceba d’ odată ;
Apoi totul iar tăcu.

Doă stele luminoase
Peste mare-aû strelucit ;
Se ’nălțară radioase,
Și în cerul s’aû întrunit.

CRETZIANU.

Veneția, Sept. 1853.

BARCAROLA VENETIANA.

E marea lină
Care suspină
Stelile toate plutesc uşor
De ce, dragută
A mea steluţă,
Lipseşti tu numai din horul lor ?

Dintre canaluri
Şi de pe maluri
Se 'naltă-un cântec melodios
De ce, Niniţă,
A ta guriţa
Nu să aude cântând voios ?

Tainica noapte
Cu blânde şoapte
Te cheamă, dragă, s'o încununî.

BARCAROLA VENETIANA.

Gondola geme
Căci multă vreme
N'au fost eu tine pintre laguni.

Ah ! te koboară
Vesel, ușoară
Dintr'al tău negru palat krăese.
Vin' de zimbesece,
De strelucesce
Ca un luccafer domnezeese.

Cu blîndaî faţă
Plutind pîn ceaţă
Luna din valuri se 'naltă 'n cer.
Ah ! vină, vină
Skumpă lumină,
Să mîngăi dulce pe gondolier.

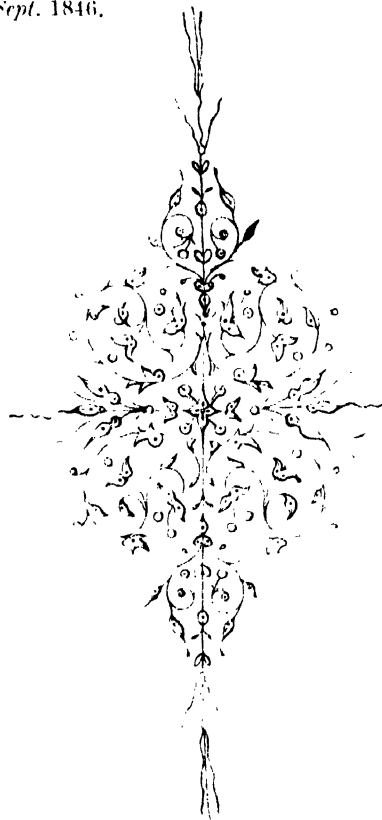
Căci în gondolă
Cu-o barcarolă
Visul tău gingaş v'oiu îngăna,

BARCAROLA VENETIANA.

Si noaptea 'ntreagă,
Niniță dragă,
Încet pe marca te-oiă legăna!

ALEKSANDRI.

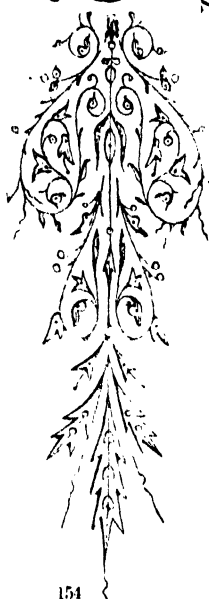
Veneția, Sept. 1846.

GONDOLETA.

U Ninița 'n gondoletă
Când mă primblu 'necetșor
Trecătorul din Piațetă
Ne privesce-oftând de dor.
Atunci cerul se 'nșenină
Lucind vesel P'amîndoi,
S'Adriatica s'alină
Se alină pentru noi.

În lagună de ne place
A pluti pe-a mării val,
Pentru noi Siroco tace
Pe-a lui Lido verde mal :
Și sub lungă sa lopată
Gondoleta saltă lîn
Cu Ninița legănată
Legănată pe-al meu sin.

Mîna vesel, lopătare,
De la Lido la San-Mare ;

GONDOLETA.

Îe de-alung canalul mare
Ce se 'ndoae ca un arc.
Mergi cât draga mea Niniță
Stând la peptumî înfocată,
Mî-a da dulcea sa guriță,
Mî-a da dulce sărutat.

Cât va fi în ceruri lună,
Cât va fi senin pe cer,
La Giudeca, spre lagună,
Sborî, voinice gondolier.
Du-ne Toni 'n liniscire
Pîn' ce, stând gondola ta,
Viața noastră de iubire
Cu iubire va 'necta!

ALEXANDRU.

Veneția, Oct. 1846

O SEARĂ LA LIDO.

ÎDICA valul negru ce-acopere-a ta față
Venețio cernită, Venețio măreață !
Și cu-o zimbire dulce fii martur fericit
L'a noastră veselie ș'amor nemărginit.

În vremile trecute a libertății tale,
În timpurile-acele de glorii triumfale
Când, nobil răzemată pe fâlcicul tău leu,
Videai Adriatica săltând la glasul seû,

Gondole negre multe se depărta de maluri
Și luneca în taină pe negrișorî canaluri
Purtând komorî ascunse de gingașe simțiri,
Împărechete inimi perdute 'n fericiri.

Dar spunemî tu, văzut-ai în gondolă vre-o dată
Ființă mai frumoasă, mai dulce dismierdată,
Un ânger de iubire cu suflet mai cerese
Decât minunea skumpă pe care cû slăvesc ?

O SEARĂ LA LIDO.

O ! gondolă iubită ! noi lumii dăm uitare.
Sbori vesel, sbori în taină purtându-ne pe mare
Și leagănă 'n tăcere, sub cerul aurit,
Amorul nostru mare ca cerul nesfârșit.

Și tu, O ! vis ferice a tinereții mele !
De-ar fi'n a mea puțință să fac precum dorese,
Aș puna pe-a ta frunte un diadem de stele,
Aș pune sub picioareți un tron dumnezeesc.

Căci te iubesc, Elenă, cu-o tainică uimire,
Cu focul tinereții, cu dor nemărginit,
Cu lacrimi și credință, cu dulce fericire,
Cu tot ce este 'n mine putere de iubit !

În dragostea cerească visând cereseul bine,
La tine al meu suflet înalță sborul său.
Tot ce-î mai sfânt pe lume cu îl slăvesc în tine,
Tu ești lumina, viața, și Dumnezeuul meu !

În tine cred, Elenă, precum credeam o dată
În glasul mamei mele, în sfântul ei amor ;
Precum în soare crede natura 'ntunecată,
Precum geniul falnic în falnic viitor.

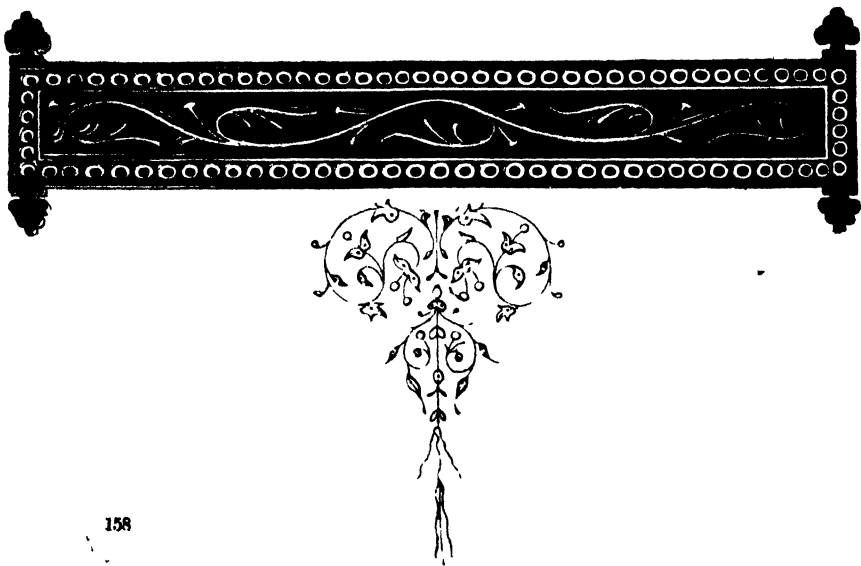
O SEARĂ LA LIDO.

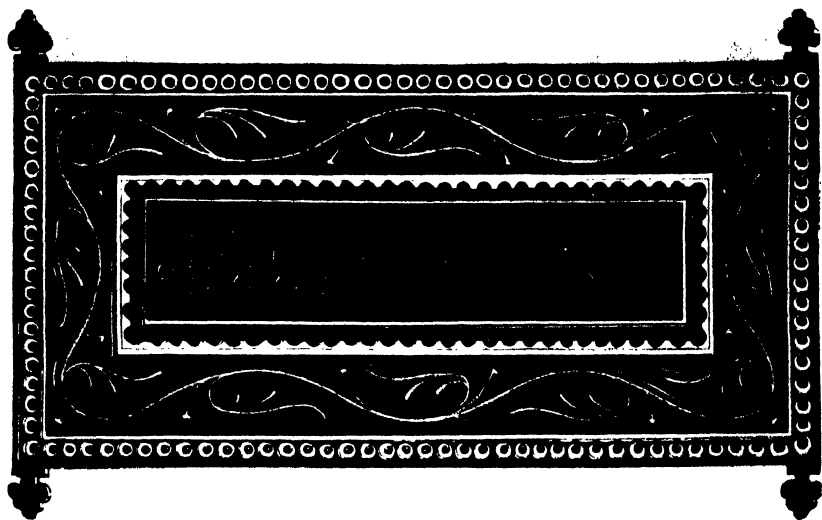
Că porți un nume dulce și scump inimei mele,
Un nume ce cu jale, în taină, cu șoptese,
Și care mă încântă ca harpele din stele,
Și care îmi șoptește de maica ce jălește.

Iubirea ta 'mă însuflă un dor de nemurire ;
Iubirea mea mă 'nalță la tronul ăngereșc ,
Și 'n leagăn de gondolă, în vecinică iubire,
Cât lumea lângă tine aș vrea ca să trăiesc !

ALEXANDRU.

Veneția, Oct. 1846

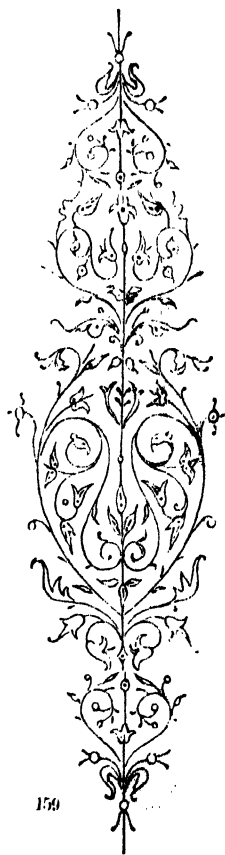
CANTIONETA

ÂND vîntul se skoală
Turbat și reskoală
A mărilor val ;
Păscariul s'opresce,
La valuri privesce
Și cântă pe mal.

Ca dînsul, de rele,
De viskole grele,
Departe să fim.
L'a mării talazuri,
L'a vieții necazuri
Ca el să privim.

Junia ne 'nvață
Să trecem în viață
Ca paserea 'n sbor :

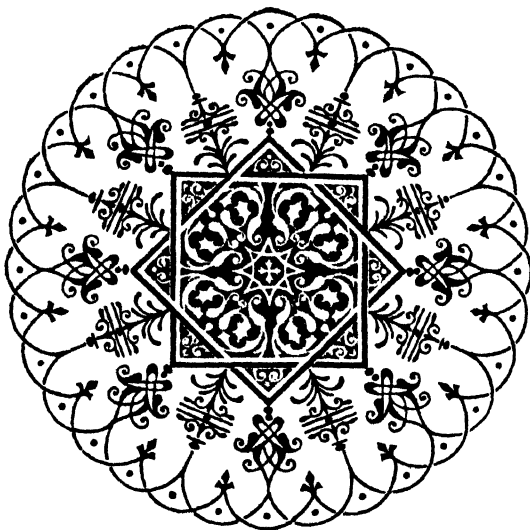

CANTONETA.

Cu fruntea 'n lumină,
Cu inima plină
De dulce amor.

Deci fie pe mare
Furtuna turbare,
Și 'n viață amar.
Noi, veseli pe maluri,
Să ridem de valuri
Ca victul păscar !

ALEKSANDRI.

CĂNTIC DE FERICIRE.

ÎNDUL meu la tine zboară

Ca o pasere ușoară

Cătră cuibul înverzît :

Și la sinul tău pătrunde

Ca un flutur ce s'ascunde

Într' un leagăn înflorit.

Dorul meu în a ta cale

Urmând pasurilor tale

Te dismiardă ne 'necetă :

Și pe duleca ta guriță,

Dragă, draga mea Niniță,

Fură-un dulce sărutat.

Ochii mei ce'n veci la tine

Ațintesc a lor lumine,

Înotând în tainic foc,

CĂNTIC DE FERICIRE.

Vădă lucind pe-a ta zimbire
Ăngereasca ta simțire,
Ăngereșul meu noroc.

Tot ce 'n lume 'i drag și 'mă place,
Tot ce 'nalță și prefăce
Pe un om în Dumnezeu :
Mi le-a dat cu-a ta iubire,
O frumoasă nălucire !
Skumpa mea ! ângerul meu !

De acum vie cruda moarte !
Sufle vîntul relei soarte
Pe pămîntul îngrozit !
Eu aștept cu nepăsare
A furtunelor suflare
Căci iubesc și sînt iubit !

Sufletumî e o grădină
Unde 'n gingașă lumină
Cîntă-o pasere din raiu.

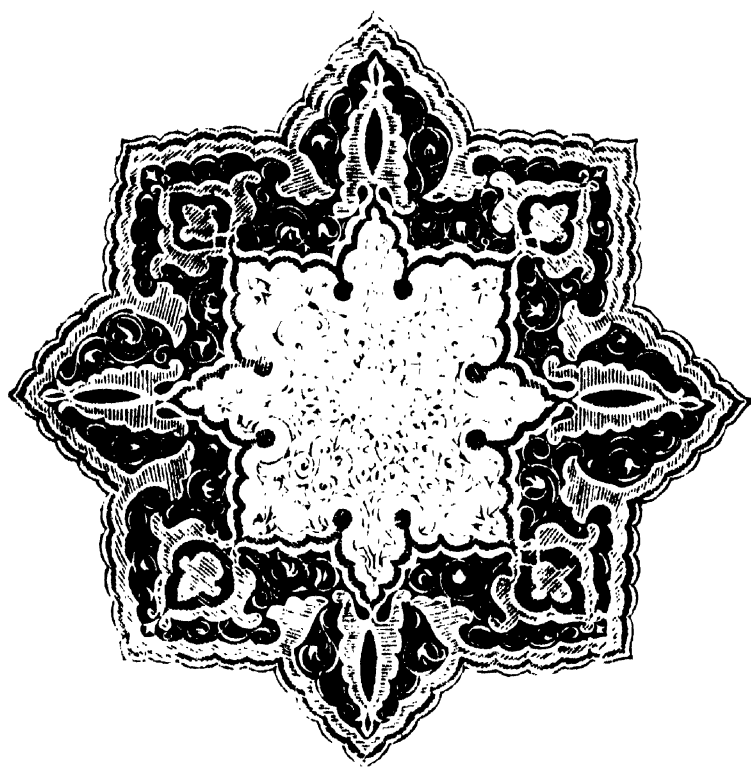
CÂNTIC DE FERICIRE.

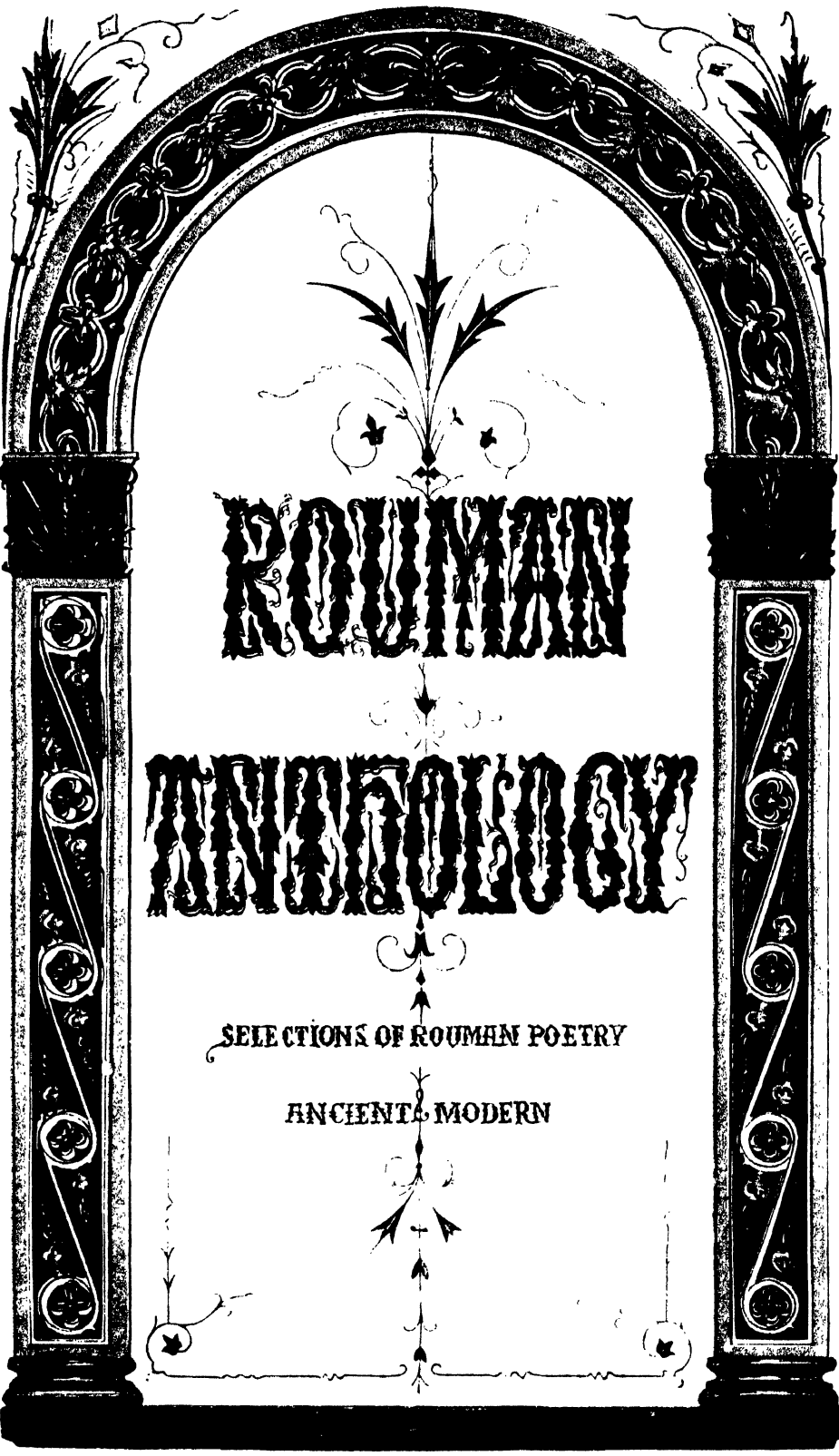
Viața mea de veselie
Trece lin în vecinicie
Ca o dulce zi din mai.

Căci amoriul e un soare,
Ș'a mea inimă o floare,
Ș'a mea viață un dulce vis.
Căci iubita mea Niniță
Cu-o zimbire, cu-o guriță,
Mie cerul mi-a deschis!

ALEKSANDRU.

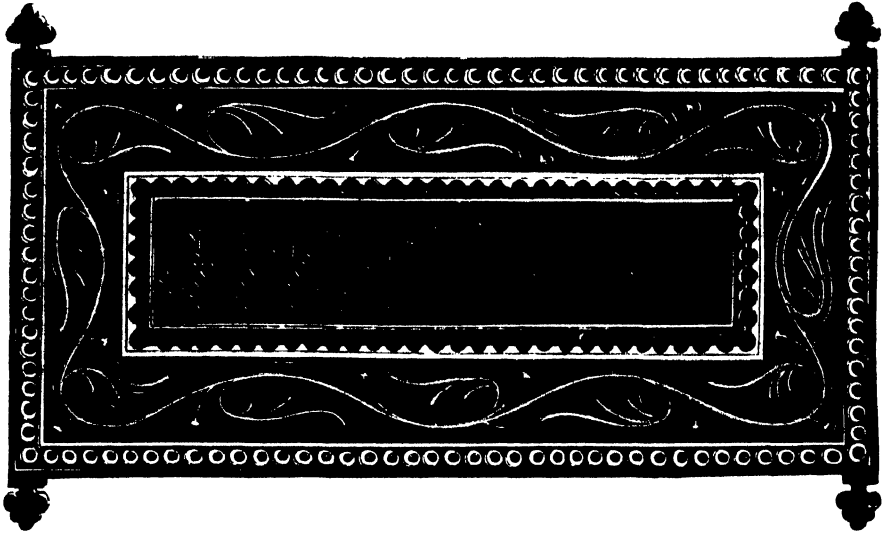
ROUMAN

MINIATURE

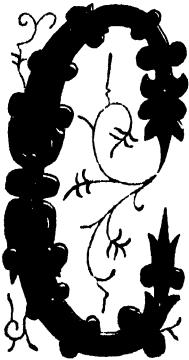
SELECTIONS OF ROUMAN POETRY

ANCIENT & MODERN

PRINCE RADU AND THE MAIDEN.

COME and kiss me, sweet little girl,
And I will give thee a necklace and a robe."

"A necklace or a robe for a kiss
Never at any time, my lord, never have I taken.

"Give me a kiss, proud maiden,
Or I will bind thee to the tail of a flying steed.

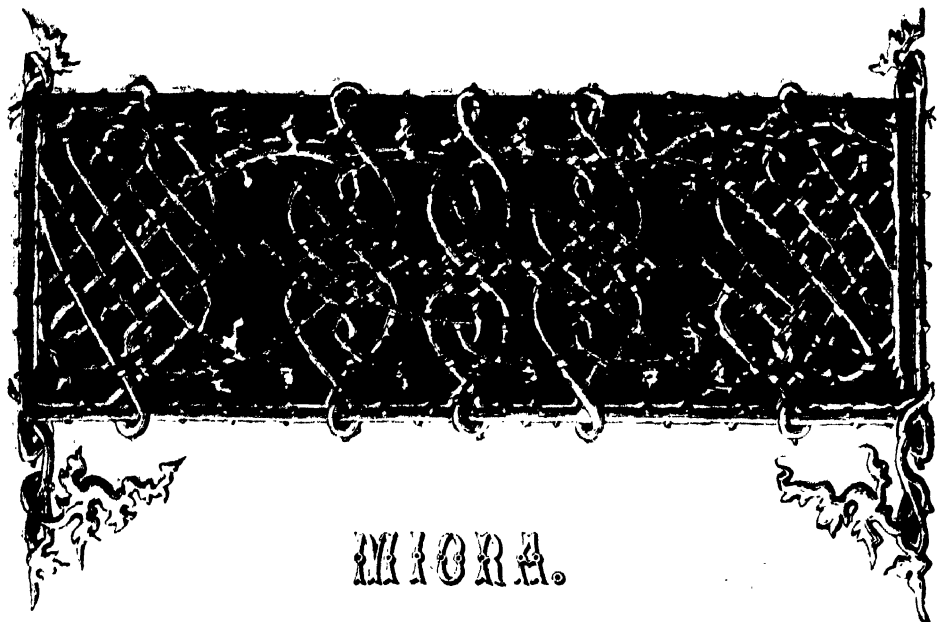
"Amidst wild horses thou mayest bind me,
But to thee, my lord, I will not give a kiss."

The horse is led forth; it snorts, it strikes out, it bounds.

"Dear little girl, give me one kiss?"

"To this flying steed thou mayest bind me,
But to you, my lord, I will not give a kiss."

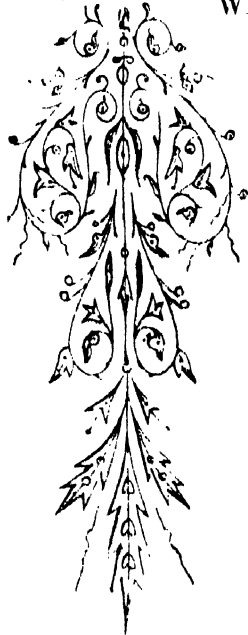
Prince Radu thereupon assembles his court,
And joyfully marries the proud maiden.

MORA.

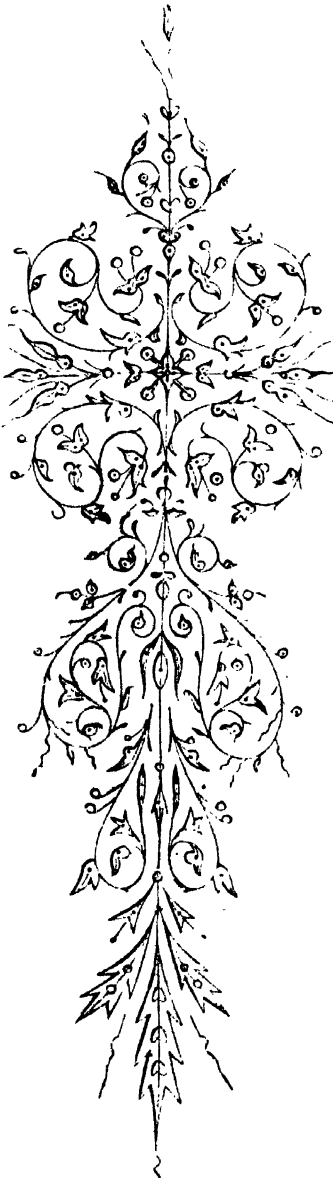
T the foot of the mountains,
At the gate of paradise,
Here come in a path
Which descends to the valley,

Three flocks of lambs
With three shepherds.
One is Moldavian,
One is Hungarian,
And one is Vrancian.
But the Hungarian
With the Vrancian
Talked much ;
And they consulted together
At the setting of the sun
That they should kill
The Moldavian,
Who is very proud,
And has very many sheep,
And many horned beasts,

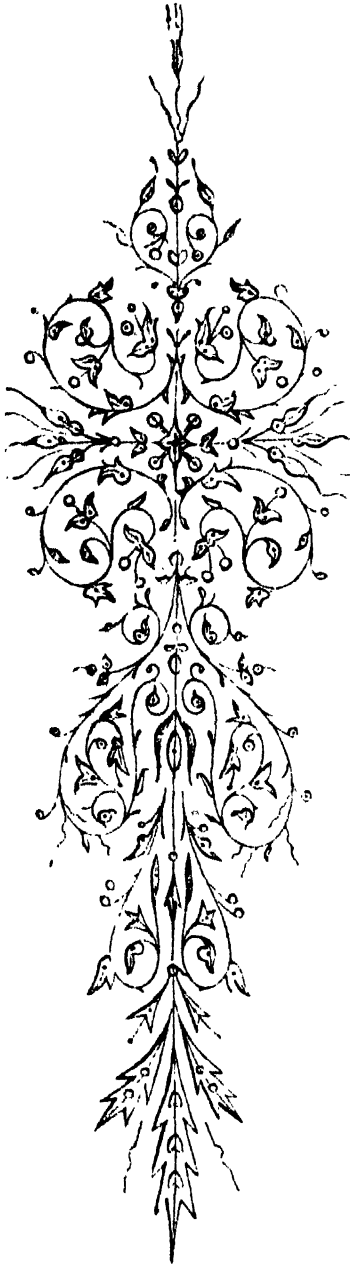

MIORA.

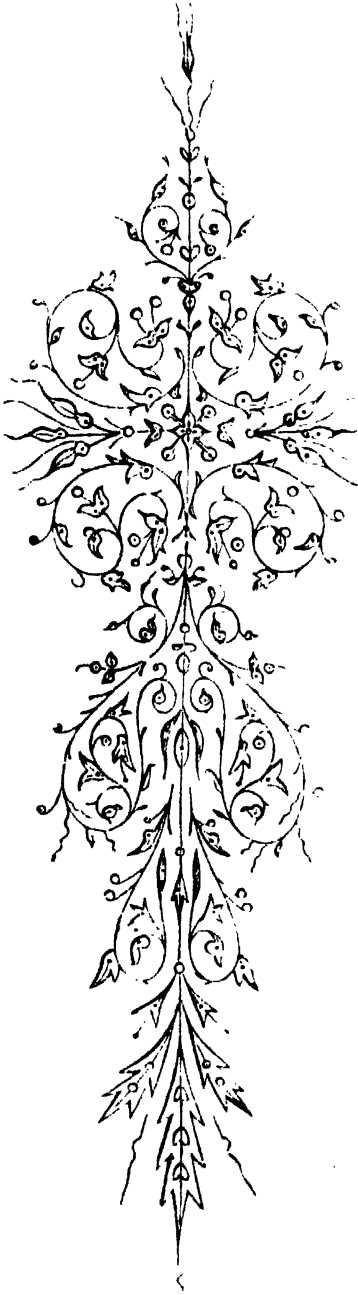
And trained horses,
And dogs very brave ! . . .
But that little Miora,
With curling wool,
For three days back
It's mouth is no longer silent,
The grass no longer pleases it !
“ — Miora, little pet,
“ Plump little darling,
“ For three days back
“ Thy mouth is no longer silent.
“ Does the grass no longer please thee ?
“ Or art thou sick,
“ Miora, little Miora ? ”
“ — Dearest shepherd !
“ Give your sheep back to the black dog ;
“ That there be grass for us
“ And shade for you,
“ Master, master !
“ And call to yourself a dog,
“ The one that is bravest,
“ The one that is strongest,
“ For at the setting of the sun
“ They are to kill you ;
“ The Hungarian shepherd
“ With the Vrancian ! ”
“ — Little lamb,

MIORA.

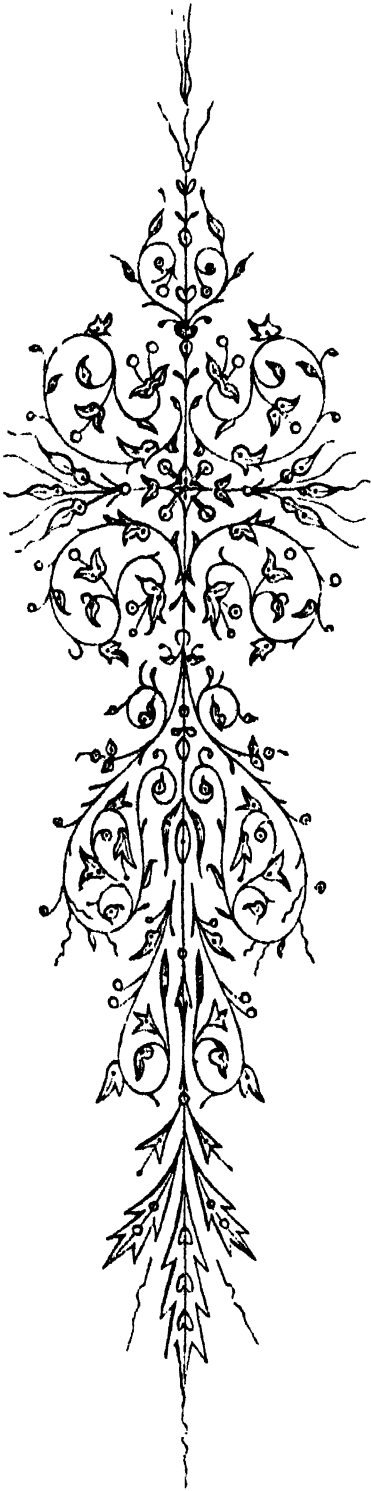
‘Thou art mad ;
And if I should die
‘In the field of young grass . . .
‘Say to the Vrancian
‘And to the Hungarian
‘That they bury me
‘Here, hard by,
‘In the sheep-fold
‘That I may be altogether with you,
‘That from beneath the stone
‘The dogs may hear me ! . .
‘Tell them this ;
‘And place at my head
‘The flute of beech wood,
‘That sounds with love !
‘The flute of bone,
‘That sounds very softly !
‘The flute of elder wood,
‘Whose sound is full of fire !
‘That the wind which beats on me
‘May blow through them.
‘And collect together the sheep,
‘That they may weep for me
‘With tears of blood !
‘But thou of the murder
‘Do not speak to them :
‘But tell them simply

MIORA.

· That I have married
· A superb queen,
· The bride of the world !
· That at my wedding
· A star fell !
· The sun and the moon
· Held my crown ;
· The fir-trees and aspens
· I had them for wedding guests ;
· For priests, the high mountains
· The birds for minstrels—
· A thousand birds—
· And the stars for torches ! . .
· But if you should meet,
· If you meet
· My old mother dear
· With her belt of wool,
· Weeping with her eyes,
· Running through the fields,
· Asking of every one,
· And saying to every one :
· Who has known ?
· Who has seen,
· My beautiful shepherd,
· Passed through a ring ?
· His pretty face
· The froth of milk !

MIORA.

“ His moustaches
“ Ears of corn !
“ His hair
“ The plume of the raven !
“ His eyes
“ The blackberry of the fields !
“ Thou, my little Miora,
“ Do thou pity her !
“ And tell her simply
“ That I have married
“ The daughter of a king,
“ At the gate of paradise :
“ But to that dear mother
“ Do not say, my beloved,
“ That at my wedding
“ A star fell ;
“ That I had for wedding guests
“ The firs and the aspens ;
“ For priests, the high mountains ;
“ For minstrels, the birds—
“ A thousand birds—
“ And the stars for torches ! ”

MIORA.

LE BERGER.

BRÉBIS gentille et blonde,
Quelle douleur profonde,
As tu, mon tendre amour,
En ce riant séjour ?

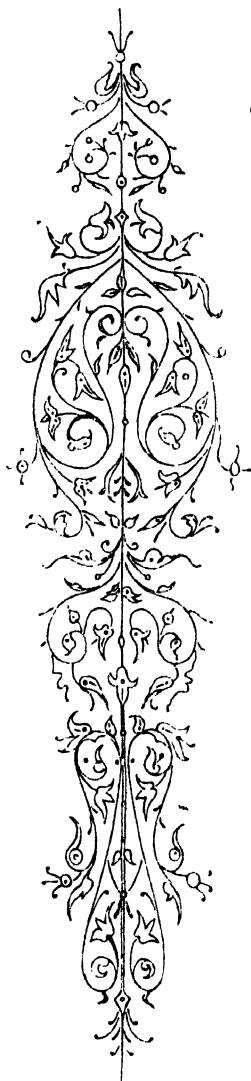
Pensive et solitaire,
Tu fuis, mignonne chère,
Et ce vallon fleuri,
Et ton maître chéri !

MIORA.

Maître, fuis la prairie,
Il y va de ta vie :
Tes compagnons, jaloux
De tes charmes si doux,
De tes brébis si belles,
Et de tes chiens fidèles ;
Au coucher du soleil,
Durant ton doux sommeil,—
Ecoute ton amie,—
Vont te prendre la vie.

LE BERGER.

Charme de ma tendresse !
Es-tu donc prophétesse ?

MIORA.

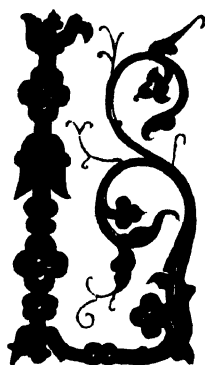
Ah ! si dans ce séjour,
Je meurs, o mon amour !
Dis leurs, à ces deux traîtres,
Qu'ils m'enterrent sans prêtres
Dans ces vallons fleuris
Tout près de mes brébis.
Tu mettras sur ma tête
Ma tunique de fête,
Ma flûte d' acajou,
Dont le son est si doux ;
Ou ma flûte d' ébène
Dont le son est serein,
Ma flûte d' oranger,
Dont le son fait pleurer.
Là, mes brébis, peut-être,
Viendront pleurer leur maître
Au bruit plaintif du vent,
Avec des pleurs de sang.
Mais ne dis pas, ma chère,
Que j'ai quitté la terre :
Dis leurs que le berger
Allait se marier
À cette reine fière
Fiancée à la terre :
Quand il se mariait,
Une étoile tombait ;
Qu'il avait pour convives,

MIORA.

Les sapins de ces rives ;
Pour prêtres, les grands monts,
Pour autel, les vallons ;
Palais, les noires antres,
Les rossignols pour chantres ;
Et pour flambeaux encore,
Les brillants astres d'or.
Mais si tu vois, ma chère,
Ma mère, pauvre mère,
Demander en passant
Après son jeune enfant ;
Dis lui que le berger
Allait se marier ;
Mais ne dis pas, ma mie,
À une mère chérie,
Qu'une étoile tombait
Quand il se mariait ;
Qu'il avait pour convives,
Les sapins de ces rives ;
Pour prêtres, les grands monts,
Pour autel, les vallons ;
Palais, les noires antres ;
Les rossignols pour chantres,
Et pour flambeaux encore,
Les brillants astres d'or.

THE YOUNG GIRL ON HER
DEATH-BED.

LIKE the captive who sings
bitterly in his captivity,
With his arms chained, a
mournful air ;
Like the stream that moans
beneath the storm,
On my death-bed I sing
mournfully.

A lily withers and inclines to
the ground
When the day is cold and the
sky is clouded,
When the sun scorches it,
when the wind beats on it,
When the hail falls in torrents
on the flowers.

Thus unexpectedly on my days
A bitter fate has bitterly weighed,
And thus like the lily under the
driving sleet
I have fallen suddenly on my
death-bed.

THE DYING GIRL.

Hardly at the spring of my desires—
Fragile like the dew—I had hardly arrived,
Then when the nightingale sings amid the flowers,
Severe misfortune has profoundly afflicted me.

Death is bitter when man is young,
When the days are pleasant and life is easy :
When the birds sing, and the flowers tell
That life is sweet and has not a sigh.

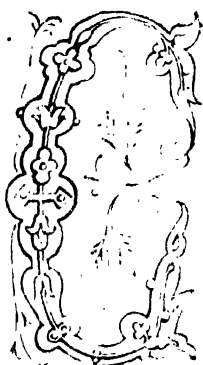
Let the old man die who inclines his head,
Let him lament time gone-by who is wearied with
years,

Let the captive die who sighs in chains,
Let every one die whose heart is broken.

But I like a flower which bloomed in the showers ;
I grew with the sweet songs of birds,
And love with dewy lips,
With a soft heart, bestowed on me his kisses.

Like the leaf which falls in autumn when it snows,
Blown by the winds to the ground ;
Alas ! my young life now fades,
And my tender years close in the tomb.

LA JEUNE FILLE MOURANTE.

OMME un captif chantant son amer esclavage,
Avec les fers aux mains, des airs pleins de
douceur ;
Comme un ruisseau gémit d'un turbulent orage,
Sur le lit de la mort je tombe avec douleur.
Tel se fane un lys sur sa tige abattue,
Lorsque le jour est froid et le ciel nébuleux ;
Quand la brume le mouille, et que le vent le
Quand souffle l'aquilon aux vallons orageux.

Ainsi, brisant soudain ma jeune destinée
Un vent d'adversité l'a flétrie dans sa fleur ;
Comme ce lys abattu par la bise obstinée
Je tombe en soupirant sur mon lit de douleur.

A peine j'arrivais au printemps de la vie,
Frêle comme la rosée aux rayons du soleil,
Une douleur profonde et vive m'a saisie
Lorsque les rossignols chantent à leur reveil.

Amer est le trépas quand l'homme est jeune encore,
Quand la vie est sereine, et pleine de desirs ;

LA JEUNE FILLE MOURANTE.

Quand l'oiseau va chantant, quand les fleurs vont éclore,
Quand l'existence est douce, et n'a pas de soupir.

Qu'il meure le vicillard dont la force décline,
Qui pleure le passé, par les ans épuisé !
Qu'il meure le captif quand la douleur le mine !
Qu'il meure celui dont le cœur est brisé !

Telle que la fleur qu'une ondée fait éclore,
Je portais sur mon front les fêtes de l'hymen,
L'Amour de doux baisers couvrait ma bouche encore,
Et mon bonheur d'un jour n'a pas de lendemain.

Comme la feuille tombe aux neiges de l'automne,
Comme le lys frappé par les vents du coteau ;
L'espérance me manque, hélas ! et m'abandonne,
Et puis, mes jeunes ans déclinent au tombeau.

BOLENTINEANU.

FÉT-LOGOFÉT.

ALEKSANDRI.

Fét-Logofét,
With smooth locks,
With golden hair ;
Stay, rest thee,
For in the mountain watches for thee
A black dragon.

— Pretty girl,
With long tresses,
With beautiful girdle,
Of him I have no fear,
For my brave hand
Carries a truncheon.

— O! haughty youth,
With gay pride,
With eyes of fire ;
The dragon is great,
And has no pity ;
Stay, ah ! stay in this place.

FÉT-LOGOFÉT.

— Angel from the stars,
With eyes of the dove,
With lily face :
All the demons of the world
Tremble at my name,
Tremble and bow.

— Brave and renowned,
With gilded arms,
With soft speech ;
He treads upon the mountains,
And in the sky has one jaw
And one on the earth.

— Bird of the mountain,
With a chaplet on the forehead,
With a garland of flowers ;
My horse when he leaps
Passes over the sea
And flies among the clouds.

— O Fét-Logofét,
With smooth locks,

FET-LOGOFET.

With heavenly voice ;
Go not hence,
Go not, brave,
For I love thee !

— Pretty girl,
With long tresses,
With maiden breast ;
Come opulence, come adversity,
I wish to obtain thee !

BIONDINETTA

NE evening in the Piazzetta,
Mocenigo, the handsome :

“ Biondinetta, Biondinetta ! ”

He exclaimed gaily, meeting me ;

“ Dost thou know, dear Venetian,

That thy Madonna has given thee

The small hand of a Patrician,

And large eyes to be loved ?

BIONDINETA.

“Dost thou know that it seems to me,
Cospetto! a great sin,
That you should carry water to sell
On your delicate shoulder?
Come with me, dear one, come,
For I would bring you up
To rule like a queen
In palaces of looking-glass.”

One day beside the fountain
Titian said to me, softly:
“There is no hand in a condition
To attempt thy portrait;
But I swear by the superb sun,
If thou wishest it, on the spot,
I will make thee immortal,
Attempting only thy shadow.”

To-day, in the morning mist,
The new Doge perceived me,
And in the piazza of St. Mark,
Was coming down from the palace.

BIONDINETTA.

“ Venetian maiden,
Biondinetta !” said he,
“ To-morrow into the Adriatic Sea
I am to throw this ring.

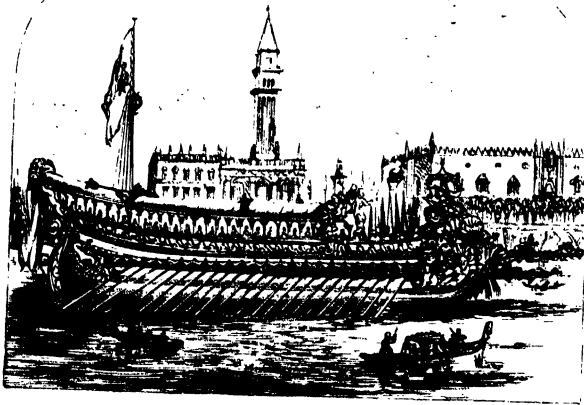
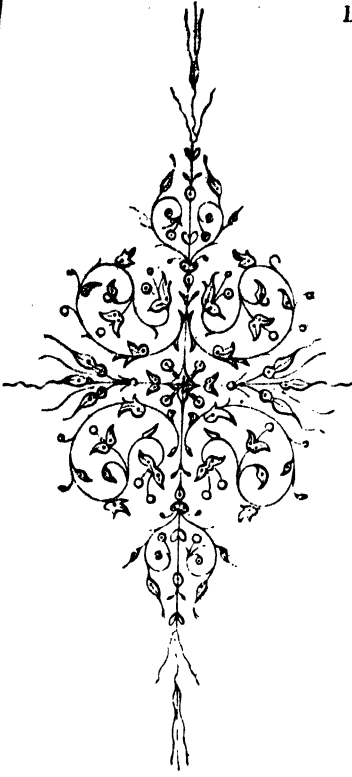
“ To-morrow, in purple and in gold,
I am to be crowned,
And in the old Buecentaur
To be carried through Venice.
Say that thou wilt be my wife,
I swear by Saint Mark
To devote to thee, Biondina, to thee,
All the pomp of a monarch.”

But Biondinetta, the discerning one,
Pursuing rapidly her course,
To all three with sweet words
Answered thus, laughing :
“ There is no clearer looking-glass,
There is no portrait more angelic
Than that which shows itself to me
When I look into the fountain.

BIONDINETTA.

“There are no marks of grandeur,
Nor rings of ruby,
With a sweeter glistening
Than the eyes of Tonin.
Than the gondolas in the
Piazzetta
There is no throne more to be
desired
By his beloved Biondinetta
When he rows her, the happy
one.”

ALEKSANDRI.

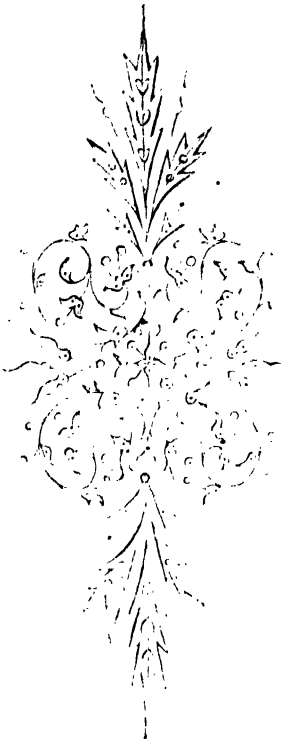

TO VENICE.

O the much-desired Venice,
My thoughts fly with longing
When, in the clouded night,
My painful feelings
Are oppressed by bitter regret.

Thus the bird wounded
By a venomous serpent,
Flies, flies, till wearied out,
And deadened, drops,
Beside its flowery nest.

TO VENICE.

O most magnificent Venice !
Whosoever has been able to taste
The sweetness of love
Amid thy life of poesy,
For Eternity will not forget thee !

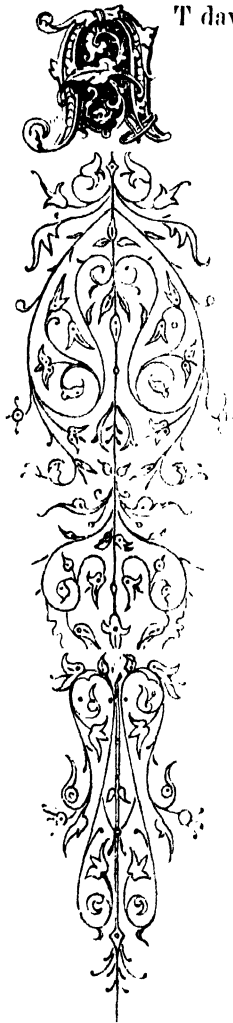
I love thee in thy desolation,
In thy vestment of mourning ;
And in thy gondolas
Which lose themselves among the canals,
Like an uncompleted dream.

I love thee with fervent regret,
For thy beautiful Past,
And for the reminiscences
Of the sacred love,
And of the being I have lost.

ALEKSANDRI.

ERECLEAN.

T dawn they departed,

Three sisters, to the flowers.

The eldest sister

To Cerna, in the valley ;

The middle sister

To the bank, in the garden ;

The smallest sister of all,

And the most sprightly

Has gone, has departed,

To Cerna, in the mountain.

But in their track

Many brave youths, with regret,

Have followed singing,

And have come weeping !

Here is Ereclean,

Here is a Captain,

Who makes his appearance,

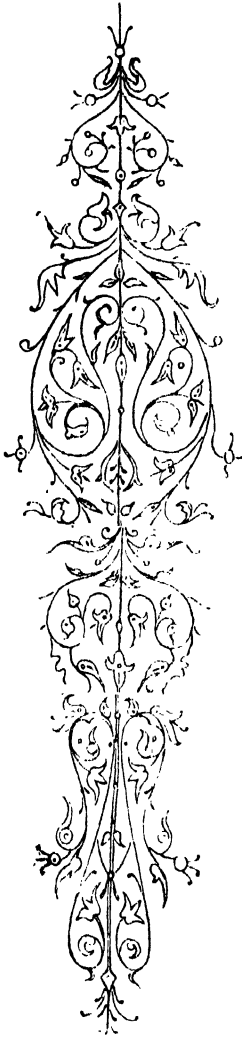
Who halts on the bank,

And calls out to Cerna :

“ — O limpid Cerna,

Stay and tell me

ERCULEAN.

Concerning three sisters
Who have gone out to the flowers."

" — The eldest sister
Has gone towards the sea,
Down along the Danube,
To a beautiful valley.
The middle one of the sisters
Has gone from the garden
To nine mountains
In the grey woods.

The smallest sister of all,
And the most sprightly,
Weeps there in the rock,
In the deep shade!" . . .

Ercul Erculean,
The superb captain,
Urged on his horse,
The shore resounds,
And he reaches in one flight
The rock, with eagerness.

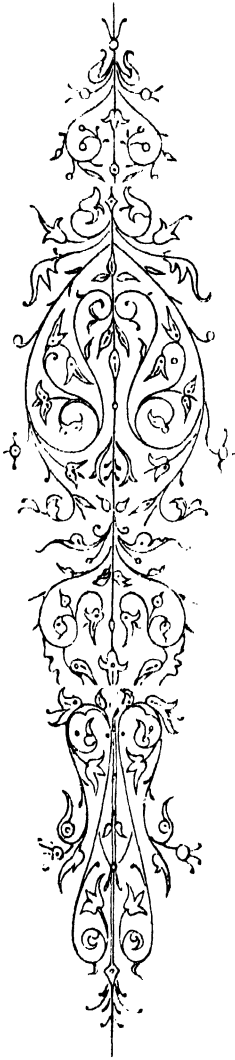
"Come out, maiden, from the stone,
That I may see thee once."

" — How can I come out from the stone?
For I am quite naked,
And I fear the sun."

" — Do not have any fear,
Sprightly maiden,

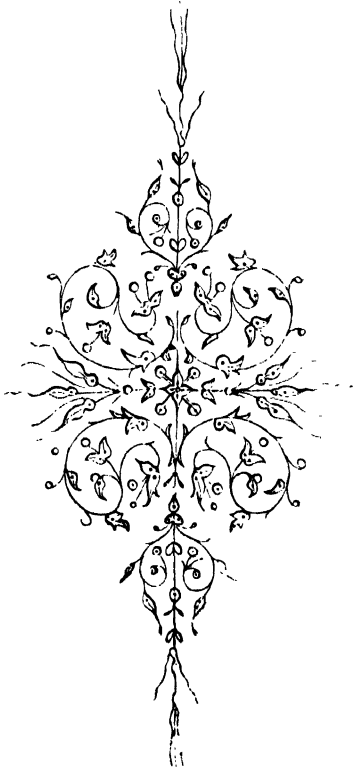
ERCULEAN.

For I will take you in my arms,
And thou givest me life ;
And I will cover thee,
And I will guard thee
From the wind and the sun,
From their kisses.”
“ — Brother, brother !
I am thy beloved,
If thou wilt have me for a wife,
If thou art willing to take me,
Take me out from the rock,
From the deep shade,
That I may come out to thee in the light,
Full of life.”
Ereul Ereulean,
The superb captain,
Stamped on the rock,
And from it at once
Comes out a beautiful maiden
With bared bosom,
White and fair,
Sweet and cool,
With golden hair
Upon her shoulders . . .
Ereul Ereulean,
The superb captain,
Takes her in his arms,

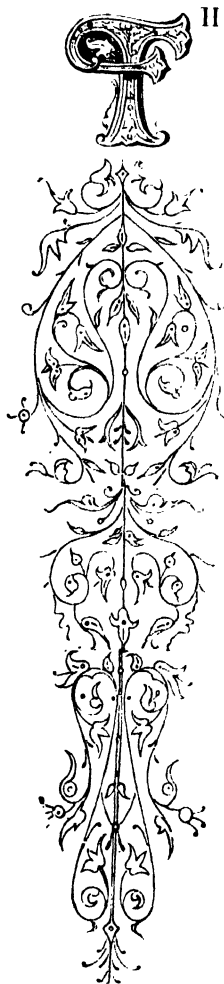

ERCULEAN.

And with renewed life
Presses her to his breast,
And gently cradles her
In a bed in the cool shade,
In a bed without sun,
A nest of little flowers,
Of sweet violets.

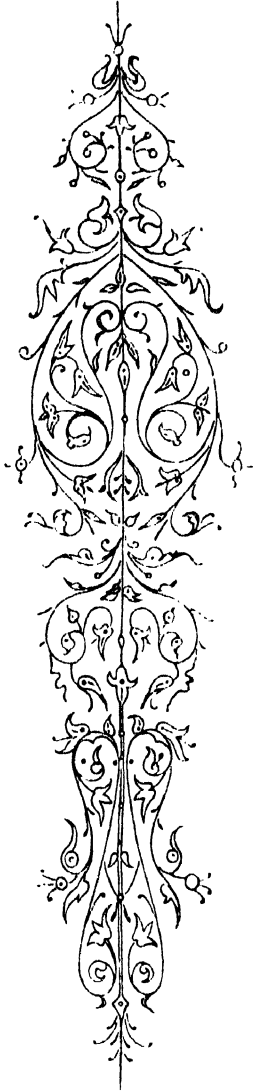

THE RING AND THE HANUKERCHIEF.

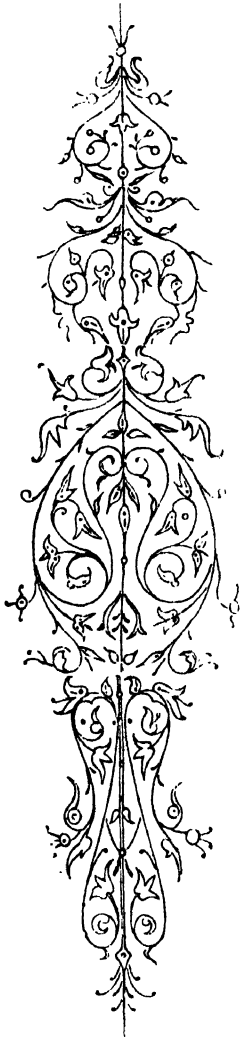
HERE was, there was a Prince,
A young and proud stripling.
As is the pine of the forest
Up on the summits of the mountains.
And he has taken for his wife
A girl of the village—
A little Rouman maiden—
The beloved of all the neighbours,
As is the flower of the field
In the light of the sun.
But now there has come to him—
A weighty missive has reached him—
To set out for the camp.
And he sorrowfully has spoken :
“ —My beloved, my soul !
“ Take thou my ring,
“ Put it on thy finger ;
“ When the ring rusts,
“ Know, beloved, that I shall die ! ”
She from her mouth thus spoke to him :
“ —Take thou this handkerchief of silk,
“ Embroidered with gold on the border ;

THE RING AND THE HANDKERCHIEF.

“ When the gold melts
“ Know, beloved, that I shall die !”
He hath thrown himself upon his horse,
And hath taken a long journey.
He hath reached a spot,
And hath lit a large fire
In the midst of the woods,
At the fountain of Corbu.
He thrusts his hand into his bosom,
He contemplates the handkerchief . . .
His heart is broken !
“ —My beloved, my soldiers,
“ Valiant children of the Zmeu !
“ Stop here and enjoy yourselves,
“ And lie down in the shade.
“ I have forgotten at home
“ That curved sword
“ Thrown down on the green table.”
He has proceeded homewards,
And has met with a brave—
A brave with a small horse.
“ —Good fortune, young brave !
“ What news ? whence dost thou come ?”
“ —If thou wishest, my lord, to know it,
“ For another it may be good,
“ For thee it is nowise good ! . . .
“ Thy father has pillaged the country,

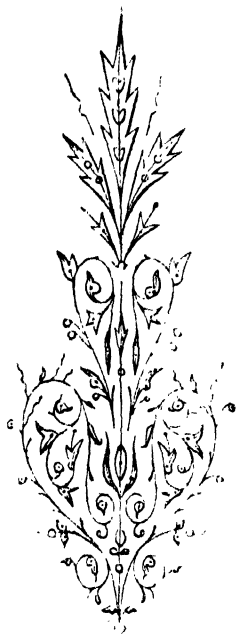
THE RING AND THE HANDKERCHIEF.

“ And thy fair one he has cast
“ Into a river deep and wide !”
The young king hath wept,
And from his mouth hath spoken :
“ —Take, O brave, my horse,
“ And lead it to my father :
“ If he should ask where I am,
“ Tell him that I have gone
“ To the bank of the water, on high,
“ And that I have flung myself into the water
“ To the girl that I loved !”

His father hath raised the country !
He hath raked up the whole river :
He hath raked it up and dried it,
And hath found his children . . .
Both together embraced,
Lying on the bright sand,
With their yellow hair,
And with their rosy faces . . .
He hath put him in a superb tomb,
And over him he hath built
An altar, to the East ;
And her, in the vestibule, to the West !
And from him, brother, has come out
A lofty fir-tree,
Bent over the church ;

THE RING AND THE HANDKERCHIEF.

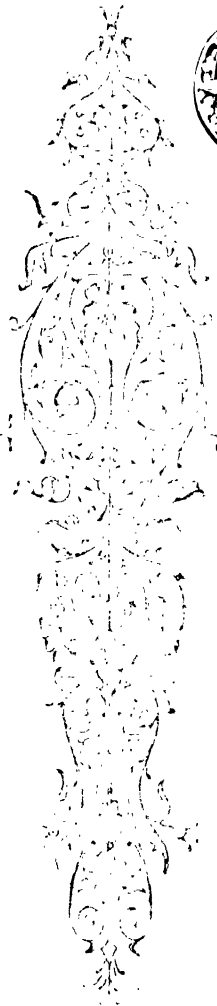
And from her a vine-shoot,
Tender and flexible,
Which from dawn until even
Spreads itself over the church,
And twines itself with the fir-tree.

.
.

Thunder, O Lord, and cast lightning !
Thunder on whoever separates
The sweet affection lighted
Between youth and maiden !

THE MAGESTATION.

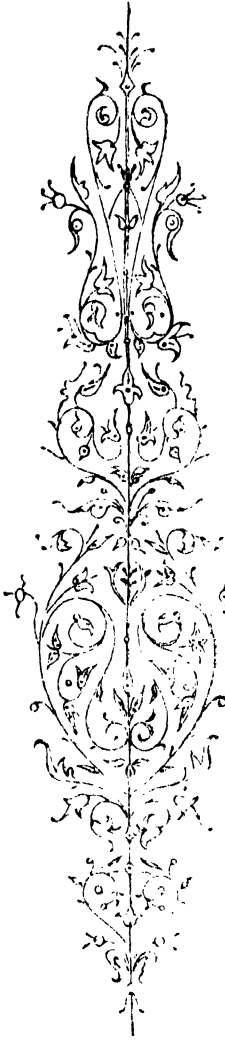
ON that mountain, on that hill,
Pass a young girl and a youth
The youth proceeds,
Caressing his horse,

But the little girl is sighing,
And speaking thus from her mouth :

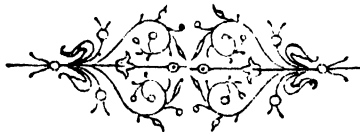
“ — Beloved, let me ride,
For I can no more go on foot ;
The road is heavy, and rough. . .
I can no more walk on foot.”

“ — I would take thee gladly,
But my horse is little
And weak in the feet ;
The horse is small and the road bad !
He hardly carries my body . . .
The body and its sins,
The belt with the weapons !”
“ — Hast thou no mercy and fear of sin ?
Thou hast taken me from my parents,
Thou hast brought me into wild woods !
Grant, O Lord God,

THE MALEDICTION.

That it may be according to my wish !
Mayest thou go, false one, mayest thou go,
Until thou fallest into slavery with the Turks,
With thy feet in the stocks
And thy arms in chains !
May regret for me reach thee
Wherever the road is worst !
May my lamentation fall on thee
Wherever the path is worst !
May thy horse stumble
And throw thee on thy head !
May thy right hand wither !
May thy left hand be shattered !
Mayest thou weep for thy parents !
Mayest thou marry nine times,
And have nine sons !
Mayest thou marry once again,
And have only one daughter !
Who shall give thee in the drinking-cup
Muddy water in the prison ! . . .

THE SOLDIER'S DOG.

LWAY from his home, on a far
distant shore,
Wounded in battle, the soldier
is lying ;
The mother who loved him, he
ne'er shall see more,
For he is dying !

Helpless and poor, in the land of
the stranger,
Alone and unaided, the soldier
must die ;
Where are his friends ? in the
hour of his danger,
Not one is nigh !

THE SOLDIER'S DOG.

One faithful comrade remains to befriend him,
One loving heart still keeps close by his side ;
In silence and sorrow, his dog will attend him
Whate'er betide.

They have made him a grave, and the soldiers go,
Bearing the body, in martial array ;
Marching with solemn steps and slow,
Take him away.

Such honours are due, such honours are given
To the man who his life-blood has freely shed,
And for Emperor's fame has bravely striven,
And nobly bled.

The dog sad and mournful, with sorrowing heart,
Now sees the last honour they pay to the brave ;
He goes at their head, his a loved brother's part,
On to the grave.

He sits on the grave ; none can lure him away,
He thinks it is sleep—"He will waken again ;"
How long must he listen—how long must he stay,
Watching in vain !

THE SOLDIER'S DOG.

The stone on the grave, he tries vainly to move ;
And barking, he seems to lament and upbraid -
“ I seek to recover the friend whom I love,
O give me aid —— ”

Then when some stranger in pity comes near him,
Brings food, and in kindness would draw him away,
He heeds not his words, he seems not to hear him,
There will he stay.

Twice has the night cast her dark shade around him,
Twice has the bright sun made glad the young day,
Still watching sadly, the passer-by found him,
Not once away.

But on the following morrow at dawning,
They heard the poor dog's mournful howling no more ;
Dead on the grave, in the faint light of morning,
Lay poor Azor.

ALEKSANDRESKO.

THE SOLDIER'S DOG.

ALEKSANDRESKO.

[AN IMITATION.]

WOUNDED in war, the soldier fell,
And in a few days died in agony,
Far away from the mother that brought him up,
And who loved him.

Poor, without relations, on a foreign shore
He had neither friends, nor one to assist him ;
There was not a being to sigh
For a wayfarer.

Single companion of his misfortune,
His sole possession, a much loved dog,
Sat beside him, and in great affliction,
Seemed to be plunged.

THE SOLDIER'S DOG.

Now everything is ready for the burial,
Now the corpse is borne by the hands of the soldiers ;
Such the honour marked out for all those
Who die for emperors.

In front of the parade the dog proceeds,
From his eyes the tears fall in drops to the ground,
Like a loved brother, he accompanies him
Unto the tomb.

Here he waits, here he sits down,
Nothing can cause him to leave ; [see him
He expects that he will call him, he thinks that he will
When he awakes.

Sometimes he attempts to raise the stone ;
Sometimes he barks after a passer-by ;
Absorbed in grief: "Come," he appears to say,
"To give me assistance."

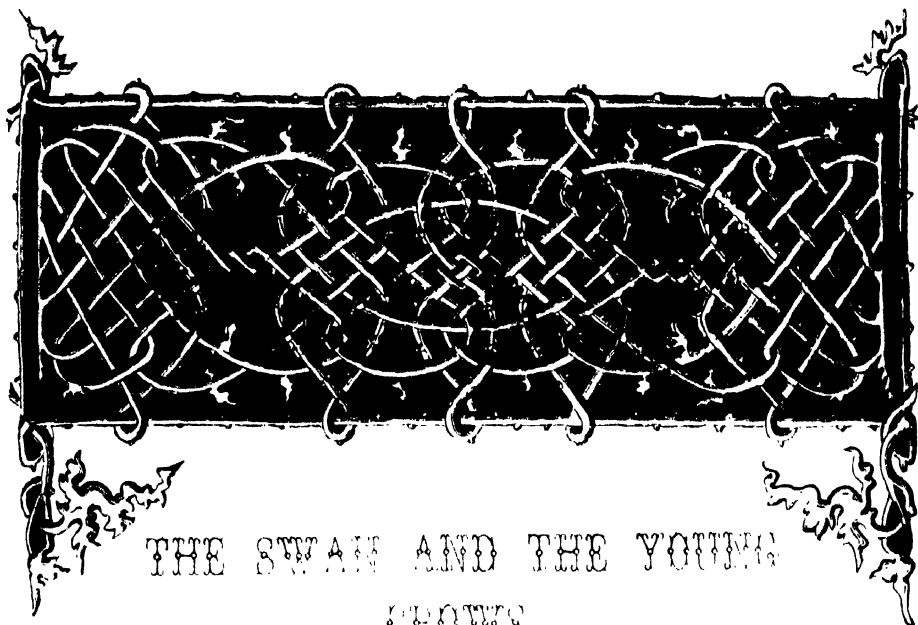
Then, when the stranger, from compassion, wishes
To draw him on one side, and gives him food,
He turns away his head, looks at the tomb,
And will not have anything.

.E SOLDIER'S DOG.

Twice the night with her shadows
Had veiled our hemisphere,
And the poor dog from the place of mourning
Had not been absent !

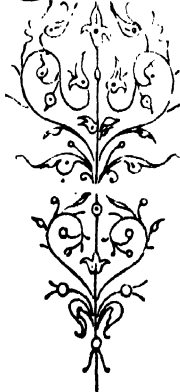
But on the following morning,
When the labouring man awakens,
Lay, beside the tomb, dead from grief,
The dog Azor !

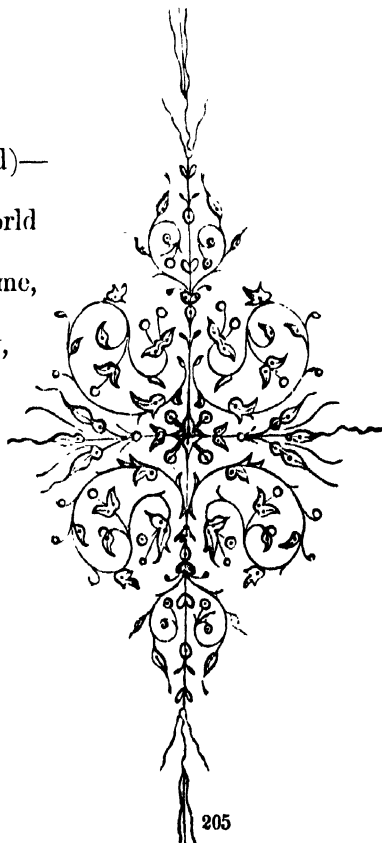
THE SWAN AND THE YOUNG CROWS.

ALEKSANDRESKO.

SWAN once found
(But how it happened,
I cannot give you my word)—
That in a corner of the world
In a place with a great name,
And in a beautiful country,

Certain doomed birds,
Crows of a few years old,
Were exposed to danger :
Swans have by nature
A strange presentiment,
Which is a heavenly gift.

THE SWAN AND THE YOUNG CROWS.

Thus in order to save them,
With parental zeal,
This swan sets out at early dawn,
And arriving at a meadow,
Sees in the hole of a fox,
The unfledged nestlings of a crow,

Which, within the hole,
Passed their time as if in a garden,
Very well contented with their lot.
The white bird, at once
Shewed herself to them,
And exclaimed, “ Beloved nestlings,

“ Your lot is a pitiable one ;
“ Tell me how by violence
The fox hath brought you hither ?”
The crowlets, in astonishment,
Answer quickly, laughing loudly :
“ We of our own will submitted
ourselves.

“ What the fox is, we cannot say,
“ Only that good morals
“ Doth this lady show :
“ That she hath a tail at her back,
“ That her hair inclineth to red,
“ And that she hath brilliant eyes.

THE SWAN AND THE YOUNG CROWS.

“ She, when she took us from home,
“ Told us that at her table
“ She hath all manner of food ;
“ That she is Queen of the beasts,
“ And that she will make us
“ Arrive at high situations.

“ She hath also told us she is our relation :
“ That from the earliest time,
“ She hath loved our race ;
“ And she, like our father,
“ Showeth us that we are descended
“ From the vulture, that revered one.

“ And frequently she telleth us
“ That with her whole soul she strives
“ To restore to us our ancient glory.”
The swan cried out with lamentation :
“ Ye are on the path of death
“ O ye children of the crow !

“ But your empty-headed parent,
“ How did he not call to mind,
“ That which happened to him,
“ When he abandoned his home,
“ And dropped the cheese from his mouth,
“ Thoroughly taken in by the fex ?”

THE SWAN AND THE YOUNG CROWS.

The nestlings replied, with contempt :

“ Good morning to you, Madam,

“ We do not know what you are talking of to us ;

“ And with this sort of speech,

“ You drive us out of our minds,

“ And are troubling yourself to little purpose.”

“ I am going away,” said the swan ;

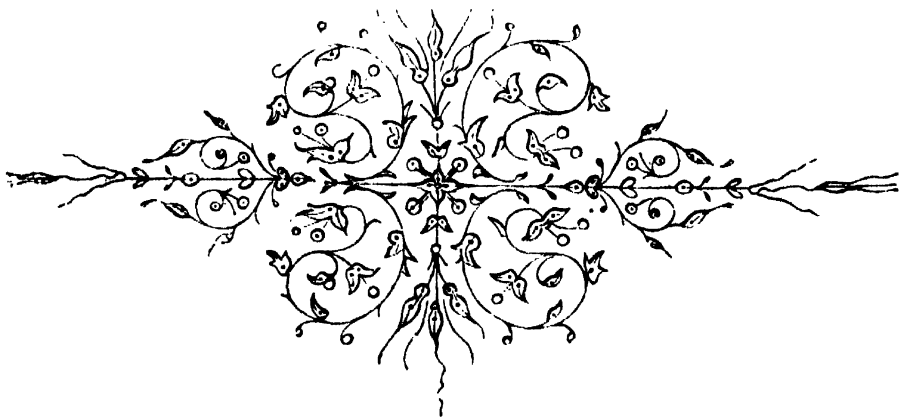
“ However, for you are written

“ Many misfortunes, which you will suffer ;

“ For, as for your great stupidity,

“ Like the blackness of your feathers,

“ It is not possible to wash it off.”

THE WOLF TURNED FABLEST.

I TOLD you, as it seems to me, if you have not forgotten it,
That it happened that the Wolf became Emperor.
But this being as I told you, I will also tell you
That which followed under his rule.
The Emperor hearing that in his states
The hairy judges gave many false judgments ;
That law depended on claws ; that there was no hill or vale
In which were not seen victims, and more prosecutors ;
He orders the public assembly to meet
Beside a great tree ;
For he wished to reprimand a little the one and the other,
And in a few words
To call to mind
Their duties.
All presented themselves : and his Highness the Wolf
Began to speak
With a voice of admonition :
Gentlemen of all kinds ! are these things good ?
The duties of the service do you thus fulfil them ?
Have you neither distrust, nor fear of sin,
To work injustice, and to calumniate ?
All your services, the country pays you for them ;

THE WOLF TURNED MORALIST.

Yet at the term,
Each one makes you a present.
But a bad habit,
Which you have in your nature,
Does not cure itself;
See with what difficult deaths
They leave the world,
And how they leave a bad name,
Those who do evil.

Reflect, that perhaps you will render justice once
At the Supreme tribunal.

Think of your souls, and take from me
An example of doing good."

This wonderful discourse,
Which the Prince Wolf heard and learned,
Passing by a village
On a saint's day, when the priest was reading
And preaching,

Caused many of the judges to weep.

"Eh! what have you decided on, Messieurs les employés,
Will you correct yourselves?"

Inquired of them his Highness in fur,
Who wore a cloak flayed from a sheep;

"Say if you will change this vile conduct of yours."

"May your beastship live many years!"

THE WOLF TURNED MORALIST.

Answered a fox, esteemed in the service ;
“ May we be pardoned
If we ask you humbly, if you will show us,
Where did you buy the cloth of your cloak ? ”

When the princely mantle is of sheep’s wool,
Then be sure that the judges plunder.

ALEKSANDRESKO.

THE LIBERAL FOX.

HE fox without ceasing,
Cried out with a loud voice,
That since the elephant ruled over the woods,
Affairs were going downwards, and the world suffered.

That it was an injustice

That all the revenue

Should be expended

For the royal table.

Of this the elephant, when he came to know it,

Fearing, and to return to equity,

Sends the hare to the fox with a note,

Invites him to court, embraces him, and says :

“ I have found, sir, that you have great talent,

I wish to put you into a living ;

And, beginning from to-morrow,

I give you with pleasure,

As a mark of our esteem,

The extensive department of our hens,

Take care to do your duty well.”

“ — Confide yourself to my care :”

Answered the orator ; and kissing his paw

He returned home.

THE LIBERAL FOX.

On the following day

The fox, as usual, came to the assembly ;

But, however, bound up, and wrapped under the beard,

And his head tied up with a large poultice.

“What is the matter with you, that you are thus?”

inquire all of them.

“ — I have been ill since yesterday evening, I am as ill as
can be ;

And leave me in peace with the affairs of the country.

The king knows what he is doing ;

He unceasingly thinks of the advantage of the public.

Good-bye ! I am sick, I have choked myself with a bone.”

I know many liberals, who in talking stand very high,

But, before the end, they choke themselves with bones.

ALEKSANDRESKO.

THE FAIRY'S DAUGHTER

ROSY maiden,

Wherefore does the tear-drop
Glisten on thy cheek ?

Oh ! that with loving lips
I might for once dry it up,
Day and night would I sing of thee ! ”

“ —O brave ! my country
Is weighed down by a thousand woes :
For this do I sigh.

If thou wouldst give me a kiss,
First break through her chains ;
Save my country from the stranger.

“ I will not have to do
With a slave who resigns himself, in peace,
To humiliations and vexations ;
If thou wilt go and fight,
Thou mayest be my brother,
For I am a daughter of heroes.”

CRI

MASTER MANOLE

THE whole summer they remained at work,
The master-masons, all that were in the land ;
In the winter all the work was spoiled,
Their labours went to the winds.
All the world is on the watch,
And wonders in silence.

Neagu Voda commands,
And swears by the Lord God,
Either that the building shall be completed,
Or that they shall die in the worst manner ;
For clearly through devilry
The monastery does not stand.

The master-masons trembled,
And began to reflect,
How they should escape death,
For to them to-morrow may no longer be ;
That which Neagu Voda speaks,
There is no doubt that he will fulfil.

Master Manole began
Skilfully to speak to them ;

MASTER MANOLE.

For he alone perceived,
What attempt might be made,
Since that was overthrown in a heap
Which they had worked at all the summer.

“ — A few words I have to say to you,
Good masters, do you listen to me !
With sincere discretion,
Each one of you, brothers :
The building requires a woman,
That may be its foundation.

“ To-morrow, in the building, shall be walled in,
Whoever of the women
Shall first make her appearance
With the provisions for her husband ! ”
The master-masons were terrified,
And with all others cast down their eyes.

“ Stay on this spot ! and without fear,
With good faith, do ye swear,
That not one of you will thwart
This deed which ye undertake !
The common danger
Requires that one should sacrifice himself.

MASTER MANOLE.

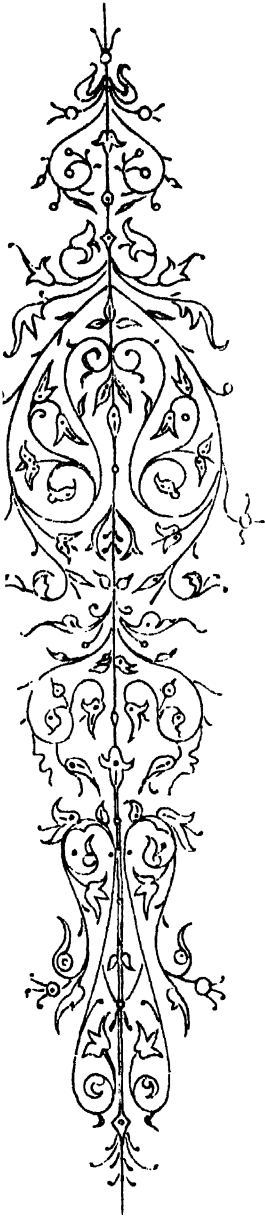
May his soul be united
With that of Judas, in the same place !
And his ashes, may they not be received,
Either by the earth, or the wind, or by fire !
May he be accursed for ages
He that tells it to his wife ! ”

They all together swore
Not to betray the secret :
And then they embraced,
Without saying a single word.
But there are many of them without fear,
Who to-day take an oath, and to-morrow break it.

To his wife, each one,
Began to say,
That she should not come with the repast
Until evening became grey.
But her coming to him, Manole,
Leaves only to good-fortune.

The master-masons again met
By dawn at the building,
And the apprentices, assembled,
All have arrived together.
However, all are afraid
To build, for it falls down again.

MASTER MANOLE.

The sun towards mid-day
Began to advance,
And Manole then set about
Looking for his tools :
“ Brothers ! let us begin to build,
For we are at mid-day.

“ Put your hands to the trowel,
Boys, and apprentices also ;
For the wife appears,
I do not know of which of us.”
All fixed their eyes on the path,
But at once were calm again.

For it is Utza, the faithful wife
Of the master-mason, that honoured one,
Who his wife, that beautiful one,
Has sacrificed to the fraternity.
Since she had been married,
She had only spent one year.

He took her by the hand at once
And led her to the building ;
Then pointed out where she should stand,
And he began to build.
“ Be, my beloved, without fear.”
She did not interrupt his discourse.

MASTER MANOLE.

The other masons, in astonishment,
All look at him with terror,
And all stand at a distance,
For they dare not venture near ;
When he softly speaks to her,
And with haste builds her up.

“This joke is not good,
Manole, my beloved ;
Reflect that I am a mother,
And that I am bringing up your son.”
But Manole still jokes,
And hastens as much as he can.

Up to her breast he had built up
And she sweetly sings to him ;
The strong wall bruised her,
And she swims in tears.
But when he had finished,
The wall more than overtopped her.

This was the remedy :
And the wall was able to stand ;
And after this the monastery
Ceased to fall any more ;
The wind, the earthquake, do not shake it
Utza within the wall upholds it.

THE COMPLAINT OF THE EXILE.

C'RETZIANU.

WANDERER in foreign paths,
Far removed from my hearth,
I pass my life in sighs ;
I have soaked my bread in tears.
Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

Ah ! in my beautiful country,
I have left a beloved father ;
I have left a tender mother,
Who has grown grey with weeping.
Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

Do you see that mountain-ridge,
And the cottage underneath ?
That is the parental hearth
Where I first drew in my milk.
Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

THE COMPLAINT OF THE EXILE.

In the dense green wood,
Do you see the little maiden passing by ?
She is the betrothed of my soul,
Who calls to me sighing.

Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

I have stood at the table of the stranger,
And have been his feasted guest ;
But thinking of my home,
I have shed streams of tears.

Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

Whoever loves his own land,
Would not take the world for her ;
Oh ! then my soul grows larger,
When I think of seeing her.

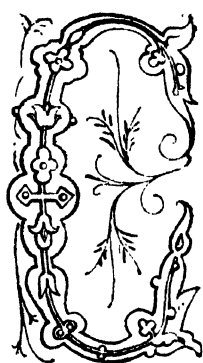
Be the bread however bad,
It is ever better in my own land.

Happy they who are nigh,
To the paternal hearth !
Should I die, let them bury me
In the Rouman soil.

Be the stone however heavy,
It is ever lighter in my own land.

ADIEU TO MOLDAVIA.

COUNTRY dear and beautiful :

Oh Moldavia, my beloved !

Whoever departs and leaves thee

Is struck with heavy grief,

For, floating in soft visions

On thy breast, as in a paradise,

Sweet is life with thee,

Like a sweet day in May !

ADIEU TO MOLDAVIA.

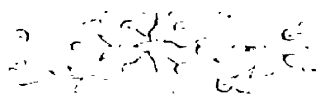
I leave thee, loved country,
I take myself away from thy sky ;
But with my soul in mourning,
I weep bitterly, bitterly sigh.
Sad now at parting,
I am seized with shivering ;
And now every sweet illusion
For me is extinguished.

Who knows, who knows
Whether, driven by the wind of
fate,
I shall return in joyousness
To kiss thy soil !
If I shall see once again
Thy echoing mountains,
Which, with uplifted heads,
Lose themselves proudly amid the
clouds,

And thy forests of verdure,
Where flow and gently whisper,
The cool rills that give life—
The songs that tell of regret.
And thy sky that smiles
To the soul of the Rouman,
And all that loves me,
And all that I love !

ADIEU TO MOLDAVIA.

Here is the hour of setting forth ;
Here is the very bitter hour !
Joy and happiness,
I leave them on thy frontier,
And my soul says to thee :
“ Oh Moldavia ! that I mourn for,
Adieu ! remain happy,
That I may again find thee happy.”

NOTES.

UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA.—PP. 87, 89.

In the church of Cozia, Mircea is painted in the dress of a crusader. Trajan is the great hero of the Roumans, and the founder of their race. On the right bank of the Olto is to be seen the road made by him.

Domna Florica, the wife of Mihai, is buried in the same tomb as Mircea, as the inscription on the stone shows.

DILRUBAN.—P. 128.

Tchekerjy, a village near Brussa.

Cerna, a pretty little stream near the Iron Gates. It passes by Mehadia, where the baths of Hercules are.

THE RING AND THE HANDKERCHIEF.—P. 103.

This ballad is from Ardeal or Transylvania. The conclusion, of plants rising from the two graves and uniting together, is found in several English and Scotch ballads. ‘Lord Thomas and fair Annet,’ ‘Fair Margaret and Sweet William,’ in the *Percy Reliques*; ‘The Douglas Tragedy,’ and ‘Prince Robert,’ in Sir Walter Scott’s *Minstrelsy of the Scottish Border*.

“And thae twa met, and they twa plat,
The birk but and the brier;
And by that ye may very weel ken
They were twa lovers dear.”

Sir Walter Scott observes, in a note, that this idea was common to many ballads, and occurs in the history of Sir Tristram—‘Ores veitil que de la tumba Tristan yssoit une belle ronce, verte et feuilleuse, qui alloit par la chapelle, et descendoit le bout de la ronce sur la tumba d’Ysseult, et entroit dedans.’

NOTES.

THE MALEDICTION.—P. 197.

The ballad of 'Childe Waters,' in the *Percy Reliques*, is similar to this. Childe Waters is even more hard-hearted than the Rouman knight, for he makes his lady follow him across a deep river.

'The salt water bare up her clothes ;
Our Lady bare upp her chinne :
Childe Waters was a woe man, good Lord,
To see faire Ellen swimme.'

MASTER MANOLE.—P. 214.

Neagu.—The Hospodar, Neagu Bessaraba, reigned from 1513 to 1521. *Utza*, a diminutive of Maria ; Mariutza, Utza.

The reader desirous of detailed information on the Principalities is referred to a recent volume of the 'Univers Pittoresque,' published by Didot of Paris ('Les Provinces Danubiennes et Roumaines') by MM. Chopin and Ubieini—a translation of which is, I am informed, about to be published by Mr. Austin. Wilkinson's Wallachia, published in 1827, and therefore out of date in some particulars, is still a useful book. The Travels of Makarius, Patriarch of Antioch, through Wallachia and Moldavia to Moskow in 1654 are very interesting, from their truthful description of the country, and the light thrown on Russian policy, which even then was much the same as at present.

Catalogue of Books

PRINTED AND PUBLISHED BY

STEPHEN AUSTIN, HERTFORD,

BOOKSELLER TO THE EAST INDIA COLLEGE.

OCTOBER. 1856.

STEPHEN AUSTIN is prepared to undertake the Printing and Publication of MSS. in Sanskrit, Bengálí, Arabic, Persian, Pushto, Hindústání, Hindí, etc.; in French, German, Italian, etc.; in Greek, Latin, Hebrew, Syriac, etc.: as well as of Works in general English Literature.

He begs to draw the attention of Authors and Publishers to the facilities he possesses for the production of Books in every style of Plain and Decorative Printing.

He confidently refers to the Books in this Catalogue, and to the flattering notices* of their Typographical Execution by the Public Press, and by Scholars in England, France, Germany, and India.

* "In token of Her Majesty's approval of the skill and good taste shown by you in the illustrations and binding of Sakountala, and the services thereby rendered to the improvement of Art, I have been commanded to forward to you the accompanying Gold Medal.—I am, Sir, your obedient servant, C. B. PHIPPS."

"The typographical execution is irreproachable, and the best taste has presided over the printing and the ornamentation."—CHAMBER OF PRINTERS OF PARIS.

"We have exhibited nothing that can stand by the side of the printing of these great establishments (the Imperial Printing Offices of Paris and Vienna), with their prodigality of illuminations in gold and colours, but a few books produced by the ingenious proprietor of a small establishment at Hertford."—REPORTS ON THE PARIS UNIVERSAL EXHIBITION, PRESENTED TO PARLIAMENT.

"Printing of an excellence difficult to surpass."—JOURNAL DES DEBATS.

"Neatness of typography."—DUNCAN FORBES, LL.D.

"Perfection of type and execution not common even in this kind of good printing."—WESTMINSTER REVIEW.

"The typography is faultless."—ATHENÆUM.

"Charmannte édition."—JOURNAL DES SAVANS.

"Mr. Austin, who displays so much taste, skill, and care in his publications."—DR. ALBRECHT WEBER.

"The skill and taste of the publisher."—DR. MAX MÜLLER.

"Ces publications, qui se distinguent par la beauté des types orientaux et latins qui y sont employés."—M. GARCIN DE TASSY.

"Ouvrages distingués, non seulement par leur contenu, mais aussi par l'excellence de leur exécution typographique."—FRANZ BOPP.

"Belles éditions."—LEON DE ROSNY.

"Vahable Oriental publications."—A. F. STENZLER.

"Excellentes éditions."—THEODORE PAVIE.

"Un imprimeur d'Hertford, M. Austin, qui s'est fait une spécialité de la publication des ouvrages en langues orientales, nous a montré, en ce genre, de véritables merveilles. Rien de plus riche, de plus beau, que la plupart de ces ouvrages imprimés avec un luxe inouï de dorure, de couleurs et d'illustrations."—NOTES SUR L'EXPOSITION UNIVERSELLE DE 1855.

"Nous devons citer, en première ligne, M. Stephen Austin, imprimeur de la Compagnie des Indes Orientales, à Hertford, près Londres. M. Austin imprime des livres en langue Anglaise et surtout en langues orientales. Parmi les publications exposées par cet habile imprimeur nous avons remarqué un joli chef-d'œuvre typographique, la Sakountala, tragédie traduite du sanscrit, splendide volume petit en 40. carré, imprimé sur papier superfin, avec des encadrements en couleurs, et des gravures à plusieurs teintes, dans le goût oriental, qui sont d'un effet gracieux. Ce livre, qui par son genre d'impression, peut être comparé à "L'Imitation" de notre Imprimerie Impériale, a été fait aux frais de notre confrère Anglais, et ne vend que soixante francs. Citons encore un ouvrage intitulé 'Gulistan,' poème traduit du persan, beau volume en 80, avec encadrements et vignettes en couleur; et un Grammaire Turque, remarquable par sa bonne disposition typographique et ses tableaux synoptiques."—COMPTE RENDU DE L'EXPOSITION UNIVERSELLE DE 1855, A L'ASSOCIATION DES IMPRIMEURS DE PARIS.

“EXPOSITION UNIVERSELLE DE PARIS, 1855.

LE JURY INTERNATIONAL DÉCERNE LA MÉDAILLE DE 1RE CLASSE
À MR. STEPHEN AUSTIN, À HERTFORD; POUR SES
IMPRESSIONS TYPOGRAPHIQUES.”

*Extract from the “Reports of the Paris Universal Exhibition.”—Presented to
both Houses of Parliament by command of Her .*

“The Directors of the Imperial Printing Office of Austria have done great service to the various arts connected with printing, by bringing together every attempt at discovery and improvement, and exhibiting their results. The Imperial Printing Office of France has vied with these efforts, and since 1851 has produced books which are splendid examples of the perfection of typography. We have exhibited nothing that can stand by the side of the printing of these great establishments, with their prodigality of illuminations in gold and colours, but a few books produced by the ingenious proprietor of a small establishment at Hertford. The success of Mr. Austin shows that the most beautiful books may be produced, as Baskerville produced them, in narrow workshops as well as in splendid factories.”

CHAMBRE DES IMPRIMEURS DE PARIS.

Paris, le 25 Juillet, 1856.

À MONSIEUR AUSTIN, IMPRIMEUR À HERTFORD.

MONSIEUR, — C’est avec un vif plaisir que j’ai l’honneur de vous adresser le Diplôme de Membre Correspondant que notre Association, dans son Assemblée générale du 7 Juillet dernier, m’a donné l’ordre de vous délivrer.

Les produits, extrêmement remarquables, que vous avez exposés au Palais de l’Industrie, à Paris, en 1855, vous donnent un rang si élevé dans la typographie, que nous tenons à honneur de vous posséder au nombre de nos membres.

Veuillez, Monsieur et cher confrère, recevoir l’assurance de ma plus parfaite considération.

GUIRAUDET,
Président.

GOLD MEDAL FROM HER MAJESTY THE QUEEN.

WINDSOR CASTLE, January 24, 1856.

SIR,—I have had the honour to present to Her Majesty the Queen the book which you left with me,* and which has been very graciously accepted by Her Majesty.

In token of Her Majesty's approval of the skill and good taste shown by you in the illustrations and binding of this Book, and the services thereby rendered to the improvement of Art, I have been commanded to forward you the accompanying GOLD MEDAL.

I am, Sir, your obedient servant,
Mr. Stephen Austin.

C. B. PHIPPS.

* "The Śakoontalā."

GOLD MEDAL FROM THE EMPRESS OF THE FRENCH.

"Secrétariat
des Commandements"
of Her Majesty the Empress.

[TRANSLATION.]

PALAIS ROYAL, December 12th, 1855.

SIR,—I have placed before the Empress the copy of the Indian Drama "Śakoontalā," which you have sent to her.

Her Majesty, in accepting the homage of this remarkable work, has commanded me to thank you, and to send you the Medal herewith enclosed.

Receive, Sir, the assurance of my distinguished sentiments.

Mr Stephen Austin

PH. DE ST. ALBIN,
Librarian.

JUST PUBLISHED,

In one volume 8vo., with borders and ornamentation (in gold and colours), in the Byzantine and Turkish style, and with original designs engraved on wood, price 21s., elegantly bound.

ROUMAN ANTHOLOGY, or Selections of **ROUMAN POETRY**, Ancient and Modern. Being a collection of the National Ballads of Moldavia and Wallachia, and of some of the works of the modern Poets, in their original language; with an Appendix, containing translations of some of the poems; notes, etc. By the Hon. **HENRY STANLEY**.

"It is now, we should hope, unnecessary to establish the manifold claims of popular poetry to our love and study—to enlarge on its freshness, purity, and naïve enthusiasm, its simplicity and truthfulness, its pathos, heroic energy, and imaginative power. . . . Being the genuine expression of the Rouman popular mind and heart, they will tend to counteract the contemptuous disregard with which the prosperous Briton is naturally inclined to treat any poor and long-oppressed people—even though that people should have descended from ancestors so noble as Trajan's Dacian legionaries and colonists, should have rendered important services to mediæval Christianity and civilization, and should possess a vitality which has enabled it to survive the onslaughts of the barbarians and the grinding tyranny of the Phanariote governors. . . . Vasile Alexandri, the young Moldavian, is known abroad as one of the leaders of the rising school of Rouman literature—a school whose chiefs, Bolentineano, Alexandresco, Constantin Rosetti, and Alexandri, prefer the expression of original ideas in national forms of utterance to the slavish imitation of Greek models, in thought and style, which prevailed up to the insurrection of 1821. His original *doinas* are full of freshness, vigour, and grace; and in him we trust that his country has found a singer whose love and knowledge of his native ballad-literature will not prove his only titles to comparison with two of our own poets—Scott in the past, and Wm. Allingham in the present generation."—*SATURDAY REVIEW: Extract from a notice of a French Translation of Alexandri's Poems and Ballads.*

IN THE PRESS.

In two volumes 8vo., handsomely printed,

THE NUMISMATIC ESSAYS of the late **JAMES PRINSEP**, F.R.S., Secretary of the Asiatic Society of Bengal. Collected and Edited, with additional matter, by **E. THOMAS**, Esq., Bengal Civil Service. With about 46 engraved Plates of Coins, a Portrait of the Author, and other Engravings, etc.

[This work will include Prinsep's "Useful Tables" of "Coins, Weights, and Measures of British India," as well as his "Chronological and Genealogical Tables of Ancient and Modern India."]

PEARLS FROM THE EASTERN SEA; or, Moral Precepts: Translated from the Tibetan, Mongolian, and Mandchu originals; with Illustrations, borrowed from Chinese and other Asiatic writings. By the Rev. **S. C. MALAN**, M.A., of Balliol College, Oxford, and Vicar of Broadwindsor, Dorset. Demy 8vo.

Handsomely printed in one volume, Imperial 8vo.,

KHIRAD-AFROZ (the Illuminator of the Understanding), a New Edition of the Hindústání Text, carefully revised, with NOTES, Critical and Explanatory, by EDWARD B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., Professor of Hindústání at Haileybury College, Herts.

[In this Edition all the Vowel-points are carefully marked, and many improvements in typographical arrangement have been adopted, tending greatly to facilitate the progress of the learner.

In due course a VOCABULARY will be published, and immediately afterwards an English Translation.]

The *Khirad-Afroz* is a Hindústání version (by Maulavi Hafízu-d-dín, a learned native attached to the College of Fort William, at Calcutta, who undertook the task at the suggestion of Dr. Gilchrist,) of the '*Tyár-i Dánish*, or "Touchstone of Knowledge," which was a highly elaborated and improved rendering (by Abú'l Fazl, minister of the Emperor Akbar) of the '*Anvár-i Suhaili*, or "Lights of Canopus," an elegant Persian version (by Mullá Husain Vázir Káshifí,) of the '*Kalilah wa Dammah*, which had been originally translated from the Arabic. The Arabic version was translated from the Sanscrit '*Hitopadesa* of Vishnu Sarman, who drew largely upon the '*Panchatantra* (the great storehouse of Indian Fable) for many of the Fables.

The want of a good *reading book* for Students of Hindústání has been frequently felt. The not very correct edition of the *Khirad-Afroz* published by Capt. Thomas Roebuck, by order of the Indian Government, at Calcutta, in 1805, is now quite exhausted, and there is no other book to supply its place.

The *Khirad-Afroz* is probably better suited to Students who have passed through the Grammar of Hindústání than any other work, since it is not difficult, and yet contains a vast assemblage of useful words and phrases.

In one volume, Royal 8vo.,

THE "ANEKÁRTHA" of HEMACHANDRA, a Sanskrit Vocabulary of words which are used in more than one sense; being a continuation of the same author's Vocabulary of Synonyms, known under the title of ABHIDHANACHINTAMANI. With a Literal Translation, Critical Notes, and a complete INDEX to both parts. By CHARLES CASSAL.

The *Anekártha* is the *second* part of Hemachandra's KOSHĀ. The Calcutta edition, the only one published, being defective in many respects, it has been deemed desirable to revise the text, and for that purpose several manuscripts have been consulted. The translation is given at the foot of each page, as well as in the Index, for the greater convenience of the Student. The Notes comprise the various readings of the MSS., and such comparisons with passages from other printed and unprinted KOSHĀs as have been considered important. The INDEX, which contains all the words, explained and explanatory, of *both* Vocabularies, has been extended to the first part, because the editions of it are unaccompanied with such indices, and therefore present great practical difficulties in use. Additions from the '*Haimabhidhānāchintāmaninidānamālandmasarodvāra*, an excellent commentary on the '*Abhidhānāchintāmanī*, are contained in a Supplement.

In one volume 8vo.,

WITH A PORTRAIT OF THE AUTHOR,

LECTURES, ESSAYS, and LITERARY REMAINS, of the late Rev. RICHARD JONES, M.A., Professor of History and Political Economy at the East India College, Herts, Tithe Commissioner, Charitable Trusts Commissioner, and Secretary to the Capitular Commission. Now first collected. With an Introductory Preface by the Rev. W. WHEWELL, D.D., Master of Trinity College, Cambridge.

In one volume Foolscap 4to.,

Elegantly printed, and richly and characteristically ornamented,

A SELECTION from the ODES of HÁFIZ, an entirely New Translation from a careful collation of MSS.; with Notes and Illustrations. By E. B. COWELL, B.A., Professor of Modern History in the Presidency College, Calcutta.

Who has not heard of Háfiz, the great lyric poet of Persia?—and yet how few have any distinct ideas associated with his name! Its mention may perhaps wake up in the English reader's mind a vague feeling of spring—a confused image of roses and lilies and sunshine—but nothing beyond. . . . But this view of Háfiz is after all very impartial and incorrect. . . . The praises of love and wine, with which his odes abound, and which have perhaps formed the entire subject of the few hitherto translated into English, are not the staple of his verse. These are but the accidental characteristics which gathered round his poetry, from the influence of the age and country in which he lived; but under them all lies a 'pure and perfect substance,' of a totally different kind. . . . Beneath all these light outer ornaments—the fashion of his times—lies the true soul of the poet. . . . The better part of Persian literature is essentially mystical. . . . Háfiz has been only partially represented by the odes which have been usually selected for translation into English. . . . But in a large proportion of his poems, Háfiz' genius assumes a totally different phase; and these seem to us to have been generally neglected, although in many respects of far higher interest to the English reader. . . . The translations are strictly literal, to give the reader an idea of Háfiz as he really is; therefore all the abrupt transitions and bold extravagancies which characterise the original are studiously retained; in a word, all those impulses of impassioned excitement which are the soul of lyric enthusiasm.

Demy 8vo., elegantly printed, with coloured border,

THE HISTORY of KING LEIR and his THREE DAUGHTERS, from the original Anglo-Saxon, by the Right Hon. THOMAS WYSE, C.B., Her Britannic Majesty's Minister Plenipotentiary at the Court of Athens.

Also, by the same, Foolscap 4to., with original illustrations on wood, and other ornaments,

LITTLE RED RIDING HOOD: a Drama in five Acts. Translated from the German of Ludwig Tieck.

LATELY PUBLISHED.

SECOND EDITION.

Footscap 4to., 300pp., in an unique, rich, and appropriate binding, 42s. ; or, in morocco, very elegant, edges tooled and gilt, 63s. Printed in the highest style of art, illustrated by original designs on wood, and enriched with head and tail pieces and borders in gold and colours.

ŚAKOONTALĀ;

OR, THE LOST RING. A FREE TRANSLATION, in Prose and Verse, of Kālidāsa's Drama. By **MONIER WILLIAMS, M.A.,** Professor of Sanskrit at Haileybury College; formerly Boden Scholar in the University of Oxford.

"Wouldst thou the young year's blossoms and the fruits of its decline ?

And all by which the soul is charmed, enraptured, feasted, fed ?

Wouldst thou the earth and heaven itself in one sole name combine ?

I name thee, O Sakontalā ! and all at once is said."—**GOETHE.**

[*Letter from Professor H. H. WILSON, Boden Professor of Sanskrit in the University of Oxford.*]

"The present translation of 'Sakontalā,' by Professor Monier Williams, is exceedingly creditable to his scholarship and taste, and is a great improvement upon the original translation by Sir Wm. Jones. The manner in which it has been given to the public is well worthy of the merits of the original drama, which has been always held in the highest estimation by critics and scholars of the first eminence. The illustrations are of great beauty and of great accuracy, having been taken from illuminated MSS. in this Library and that of the British Museum; and do great credit to the enterprising spirit of the publisher. Whether, therefore, regard be had to the merits of the author or the publisher, the work well deserves the encouragement of the Court.

H. H. WILSON."

"From the dramatic compositions which are most highly prized by the Hindūs that of *Sakontalā* was selected by Sir William Jones for translation. The translation was in not very ornate prose, and was unaccompanied by any explanation of manners or allusions, but its appearance excited the most lively interest and the warmest admiration of European scholars; and it was rapidly re-translated into the languages of the continent. The stanza of Goethe quoted by Professor Williams is well known. His admiration is reiterated by Augustus W. von Schlegel; and Alexander von Humboldt thus expresses himself :—

"Kālidāsa, the celebrated author of 'Sakontalā,' is a masterly describer of the influence which nature exercises upon the minds of lovers. This great poet flourished at the Court of Vikramaditya, and was therefore cotemporary with Virgil and Horace. Tenderness in the expression of feeling and richness of creative fancy have assigned to him his lofty place among the poets of all nations."

"The present translation of *Sakontalā* is further noticeable for the novelty as well as the beauty of the style in which the book has been got up by the publisher. The titles and margins are all taken, in the present instance, from Indian originals in the library at the India House and the British Museum, and the scenery, architecture, and costumes of the figures introduced into the drawings are also derived from the same authentic sources, although the grouping is the work of the artist. The binding is likewise of genuine Indian magnificence, and the whole volume is a splendid accession to decorative typography, while its contents entitle it to an honourable place in English literature."—**TIMES.**

"Chef-d'œuvre de poésie à la fois épique et dramatique, qui réunit dans une seule action ce qu'il y a de plus pastoral dans la Bible, de plus pathétique dans Eschyle, de plus tendre dans Racine. . . . Ce touchant et gracieux épisode. . . La poésie a la majesté du paysage et les images de la passion."
—From the "*Cours Familier de Littérature*," of M. DE LAMARTINE.

"Nous avons surtout remarqué le volume intitulé '*Sakountalá, or the Lost Ring*.' C'est là, sans contredit, le chef-d'œuvre de l'Exposition anglaise."—*Notes sur l'Exposition Universelle de 1855*.

"She did look towards me, though she quick withdrew
Her stealthy glances when she met my gaze;
She smiled upon me sweetly, but disguised
With maiden grace the secret of her smiles.
Coy love was half unveiled; then, sudden checked
By modesty, left half to be divined."

"And what is there peculiar in this passage? Nothing! The diction is fine—the subject commonplace. And on this account the more remarkable. What a state of society is here portrayed!—pure, frank feminine grace, which the Poet can paint and the spectator comprehend. . . . Long before the Minne-singers and the Troubadours—a hundred years before the birth of our Lord, was the picture delineated. . . . The translation can hardly be literal; competent judges pronounce it faithful. That it is elegant, the extracts we have given sufficiently prove. The Publisher has happily combined the merits of antique and of modern art. He has taken advantage of the facilities which colour-printing in our time gives for decoration, and imitated the arabesques, the borders, and the miniature pictures of Indian MSS. Any one familiar with Oriental scenery need not require to be told that these flower-shoots are Indian."—BERLIN NATIONAL ZEITUNG.

"The volume is not merely a literary curiosity; it is also a rare example of typographical art and decorative splendour,—what the French term an *édition de luxe*: worthy, as the translator expresses it, 'of the increasing reputation of Mr. Stephen Austin, of Hertford, from whose press have issued some of the most perfect specimens of decorative Oriental printing that this country has ever produced.' The binding is delicate in its emerald and gold, the printing and paper are sumptuous."—SPECTATOR.

"The 'Lost Ring' is an Indian drama, founded on a real basis, every page alive with native manners and native scenery. Art has, therefore, come to the aid of poetry rather as a friend than as a servant; and she has brought with her a curious treasury of ancient and modern forms of decoration. Every page is printed within an illuminated border, copied from some antique missal or other manuscript in the British Museum. The type is very beautiful, and the finish very careful. Mr. Austin, from whose presses this exquisite specimen of book production comes, may feel proud of such work:—all the more remarkable as being the product of a provincial town. Such a book as this edition of '*Sakountalá*' would be a credit to any press in any place."—ATHENÆUM.

"We are pleased to have to point out a very honorable exception in the case of Mr. Austin, of Hertford, the printer to the Hon. East India Company's College at Haileybury. Our space will not permit us to describe and praise as they deserve all the Oriental publications which Mr. Austin has exhibited; we will therefore confine ourselves to mentioning a splendid copy of the *Anvár-i Suhailí*, belonging to the Queen of England: and a

beautiful volume— an English translation of the Sanskrit poem *Sakountalā*. The printing is of an excellence difficult to surpass; the ornaments in colour, in gold, and in black; the engravings and the borders will sustain a comparison with the most perfect specimens which have issued from our Imprimerie Impériale.”—JOURNAL DES DEBATS.

“But attractive as are these table-books, still more attractive, especially to the Indian public, is Mr. Monier Williams’ translation of the ‘Sakountalā’ (Austin)—a volume in which the art of decorative printing reaches a point at which it can hardly be excelled. The illustrations and illuminations which glitter on every page are in the finest taste, and as characteristic as they are tasteful. It may well be classed among the choicest gift-books, not of this, but of every season. To the unstinting liberality of Mr. Austin, of Hertford, we are indebted for the publication of a work, the elaborate prodigality of whose ornamentation places it entirely out of the category of mercantile adventures. Mr. Williams’ translation of the ‘Sakountalā’ deserves far more elaborate notice than we are able to bestow upon it. It is distinguished alike by ripe scholarship and fine taste.”—OVERLAND MAIL.

Also, now ready, in one volume Imperial 16mo, handsomely printed, cloth, price 5s.,

A CHEAP EDITION

OF THE ABOVE,
the Text without any of the borders or illustrations).

SAKUNTALA;

OR, ŚAKUNTALĀ RECOGNISED BY THE RING; a Sanskrit Drama, by Kālidāsa; the Devanāgarī Recension of the Text, now for the first time edited in England, with literal English Translations of all the Metrical passages, schemes of the Metres, and copious Critical and Explanatory Notes. By MONIER WILLIAMS, M.A., Professor of Sanskrit in the East India College; formerly Boden Sanskrit Scholar in the University of Oxford. Royal 8vo. 31s. 6d.

“M. Williams, l’habile professeur d’Haileybury, a suivi la rédaction devanāgarī. Son travail est exécuté avec un soin parfait. . . . M. Austin continue d’enrichir la littérature orientale d’ouvrages utiles qui sont en même temps des chef-d’œuvres d’imprimerie. J’ai déjà eu l’occasion d’en signaler plusieurs aux lecteurs du *Journal Asiatique*. J’ai à leur parler aujourd’hui d’un nouveau volume, qui se distingue encore par la recherche de la composition typographique.”—M. GARCIN DE TASSY.

“An important contribution to the study of Sanskrit literature is furnished by Professor Williams,—the first English edition of the masterpiece of the great Indian dramatist. . . . The accuracy and style of the typography reflect great credit on the publisher.”—WESTMINSTER REVIEW.

“Mr. Monier Williams takes a higher position by his remarkably painstaking edition of the ‘Sakuntalā.’ . . . The getting up of the book is ‘splendid.’ And we may congratulate Mr. Austin, who displays so much taste, skill, and care in his publications, upon this last production of his press.”—DR. ALBRECHT WEBER.

“You have improved in many passages the reading of Dr. Bochtlingk, and thereby rendered a signal service to the students of Sanscrit literature.”—PROF. CHRISTIAN LASSEN.

DEDICATED, BY PERMISSION, TO HER MOST GRACIOUS MAJESTY THE QUEEN.
*Royal 8vo., 700 pp., handsomely printed, price 42s., the Persian version
 of Pilpay's Fables,*

ANVÁR-I SUHAILÍ;

OR, THE LIGHTS OF CANOPUS; being the celebrated work of Husain Vá'iz u'l Káshifí, TRANSLATED for the first time into English Prose and Verse (on the same principle as the author's Translation of the 'Gulistán'), with an elaborate Preface and copious Notes. By E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., etc.

"Windsor Castle, November 18th, 1854.

"SIR,—I have had the honour to present to HER MAJESTY the QUEEN, the copy of your Translation of the 'ANVÁR-I SUHAILÍ,' which you delivered to me yesterday, and which is dedicated to HER MAJESTY.

"I have received HER MAJESTY's commands to assure you that HER MAJESTY admired very much the manner in which this book had been produced, both in its printing and binding, and HER MAJESTY has no doubt that your Translation fully deserves the character which has been given to it by those whose knowledge of Eastern Languages qualifies them to express an opinion.—I have the honour to be, SIR, your obedient and humble Servant,
 "E. Eastwick, Esq." C. B. PHIPPS.

"The most excellent book in the language is, in my opinion, the collection of tales and fables called 'Anvár-i Suhaili,' by Husain Vá'iz, who took the celebrated work of Bidpai or Pilpay for his text, and has comprised all the wisdom of the Eastern nations in fourteen beautiful chapters."—SIR W. JONES.

"The English language has received much service at the hands of Mr. Eastwick. . . . The book appears bearing on its page of dedication the august name of the Queen of England, and is issued with a perfection of type and execution not common even in this land of good printing."—WESTMINSTER REVIEW.

"A thorough translation of this book alone might give to any man a permanent position among Oriental scholars; but Professor Eastwick, it is to be remembered, has not only added this book to the stores of English reading, but also, in an equally efficient way, 'the Gulistán.'"—EXAMINER.

"Many European scholars consider 'Anvár-i Suhaili' as the most perfect work in the language of Persia. . . . Mr. Eastwick has had the good fortune to succeed where many others have failed. In the version now before us we have a careful—and, we do not doubt, a correct—version of an original which is confessedly difficult. The prose part of the narrative is lightly and gracefully rendered. . . . We find in this volume a thousand beautiful and poetic illustrations of the thoughts, feelings, and experiences of common life. Here we have wisdom, which is also poetry. . . . Let us also add a word in praise of the beauty of Mr. Austin's printing and binding. Hertford may very properly be proud of such a press and of such workmanship."—ATHENÆUM.

"Travail d'une utilité incontestable."—*Extract from the "Rapport Annuel" of the Société Asiatique, by M. JULES MOHL.*

ANVÁR-I SUHELÍ:

A NEW Edition of the PERSIAN TEXT. Edited by Lieut.-Col. J. W. J. OUSELEY, Professor of Arabic and Persian in the East India College. 4to. 30s.

"The neatness of the typography reflects the highest credit on your press. It is really a luxury to read such a book." DUNCAN FORBES, LL.D.

HINDÚSTÁNÍ MADE EASY.—HAMILTONIAN SYSTEM.

"We have just seen a prospectus of a modified system of teaching English and Hindústání, and Hindústání and English, invented by Lieut. M. Hunter, of the 18th Reg. B. N. I. We have been much struck with the extreme simplicity and ingenuity of his scheme, and feel satisfied that its adoption would save the student of Oriental Literature some years of unnecessary labour. It is based on the Hamiltonian system."—BENGAL HURKARU.

Royal 8vo., handsomely printed, and strongly bound in cloth, gilt, price 31s. 6d., the

BAITÁL PACHÍSÍ;

OR, TWENTY-FIVE TALES OF A DEMON. A New Edition of the Hindí Text, carefully revised, with the words expressed in the Hindústání character immediately under the corresponding word in the Nágari, and with a perfectly literal word-for-word English Interlinear Translation, accompanied by a Free Translation in English at the foot of each page, and Explanatory Notes. By W. BURCKHARDT BARKER, M.R.A.S., Oriental Interpreter; and Professor of the Arabic, Turkish, Persian, and Hindústání Languages at Eton. Edited by E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., etc.

All the Vowel-points are inserted, and every means adopted to smooth the path of the learner; and it is hoped that by the aid of this book ALONE, a competent knowledge of Hindústání may be acquired with ease in the course of two or three months.

"*Ce bel ouvrage, publié sous la direction de M. Eastwick, aplanit toutes les difficultés de l'étude de la langue HINDIE. L'exécution typographique en est irréprochable. C'est un nouveau service rendu à l'orientalisme par le célèbre éditeur de Hertford, M. Stephen Austin.*"—JOURNAL ASIATIQUE.

"The 'Baitál Pachísí' is a collection of twenty-five tales. . . . They are written in a simple, easy style, peculiarly adapted for the use of those who begin to study the language. The editor has, with a laudable zeal, done everything required for an easy introduction to Hindústání. . . . The transcription in Devanágari characters, placed above the Hindí text is truly practical. It serves not only as an excellent means to introduce easily into Hindústání reading in general, and facilitate the acquaintance with its rarely-marked vocal system; but points out distinctly the great number of Sanscrit words which the Hindi contains either in their unchanged form, or more frequently in a corrupt state. The free translation renders very happily the tone of the original, and reads very well. The typographical form of the book shows all the excellency for which Mr. Austin's publications are justly recommended."—WESTMINSTER REVIEW.

"The student of Oriental literature is now presented with an excellent interlinear translation (illustrated by a free translation also) of the Baitál Pachísí; or, Twenty-five Tales of a Demon. . . . Helps like this might almost tempt an amateur to undertake the study."—EXAMINER.

GULISTÁN;

A NEW EDITION of the PERSIAN TEXT, with a VOCABULARY. By E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., etc. Demy 8vo. 12s.

"I consider it everything to be desired."—DUNCAN FORBES, LL.D.

printed with Coloured Border, with head and tail pieces, and with illuminated fac-simile Illustrations (in gold and colours), from a valuable MS. copy of the Gulistán in the Library of the Royal Asiatic Society. Demy 8vo., elegantly bound, 21s.

GULISTÁN;

OR, ROSE-GARDEN of SÂDÍ OF SHÍRÁZ. TRANSLATED for the first time into Prose and Verse. By EDWARD B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., Professor of Oriental Languages and Librarian in the East India College.

The Publisher has the high satisfaction of referring to the following expressions in a note from the Hon. C. B. Phipps, Keeper of the Privy Seal to Her Majesty, dated "Windsor Castle, January 3, 1853," acknowledging the receipt of a copy of the "Gulistán," forwarded by the Publisher for presentation to Her Most Gracious Majesty the Queen:—

"I have presented the beautiful copy of 'Gulistán' to the Queen. Her Majesty has accepted the book, and it was very much admired."

"The translation is careful, and executed with great skill, as might be expected from one who has edited the text of the 'Gulistán.' . . . The exterior of the book is quite in Oriental style. Many pictures in illuminated colour-printing—faithful copies of Persian MSS.—vignettes,—and the binding ornamented with arabesques in gold—exhibit the skill and taste of the Publisher."—DR. MAX MÜLLER.

"The richness of a Persian MS. has been in some measure simulated by the printer. The work contains several illuminations which will bear comparison with the best Eastern illuminations executed by hand. The typography is faultless, and a rich Persian arabesque in gold upon the cover completes the harmony of this most attractive volume."—LITERARY GAZETTE.

"We like the translation before us, and it is, we think, a valuable contribution to our small stock of Oriental productions . . . We cannot dismiss this book without a word of praise on the style of ornamentation and typography in which it has been got up. It does great credit to the country-press of Mr. Stephen Austin. We never saw colours, gold, and Oriental design more charmingly combined for the production of a beautiful volume."

"We must name here among gift-books, for the beauty of its typography and its illuminations, as well as for the richness of its matter, treated only as a story-book, Professor Eastwick's excellent translation of the 'Gulistán.' It is a delightful substitute for the old Books of Beauty, the very thing for a boudoir, and very fit for any study also."—EXAMINER.

"It is evident that Mr. Eastwick acts on principles of conscientious literality in translation. His verse is smooth, his prose fluent, and his annotation critical. . . . This edition of Sadi claims attention on one other ground besides its literary merits. It is printed, bound, and published with a chaste richness that would do credit to any London publisher of ornamental volumes."—SPECTATOR.

"Professor Eastwick has translated the famous 'Gulistán,' or Rose-Garden, of the immortal Sadi, by far the most popular of all the writers of the East. And the book deserves notice, even apart from its intrinsic literary value, for the elegant form and rich illustrations which it owes to the spirit of a publisher in a small provincial town, Mr. Stephen Austin, of Hertford."—DICKENS' HOUSEHOLD NARRATIVE.

'It is only just to remark in passing, that over and above the excellence of the translation, it is got up, to use a technical term, in an elegant Persian style, with Oriental embellishments, and does the highest credit to Mr. Stephen

Austin, of Hertford, from whose press it issued last year."—*NATIONAL MAGAZINE*.

"Its exquisite illuminations would do credit to the best of the metropolitan presses. . . . The polish of some of the epigrams would not have disgraced Pope."—*FRIEND OF INDIA*.

"The very faithful translation published by Professor Eastwick; his verse is peculiarly terse and elegant, so as to be no mean equivalent for the original."—*FRASER'S MAGAZINE*, *March*, 1856.

"Professor Eastwick's graceful version."—*OXFORD ESSAYS*, 1855.

PRÁKRITA-PRAKÁŚA;

OR, THE PRÁKRIT GRAMMAR of VARARUCHI, with the COMMENTARY (Manoramá) of Bhámaha. By EDWARD BYLES COWELL, B.A. The first complete edition of the Original Text, with various readings from a collation of six MSS. in the Bodleian Library at Oxford, and the Libraries of the Royal Asiatic Society and the East India House. With copious Notes, an English Translation, and an Index of Prákrit Words; to which is prefixed an easy Introduction to Prákrit Grammar. Royal 8vo., 230 pp. Price 21s.

"Mr. Cowell gives us not merely a standard native Prákrit grammar from a collation of several MSS., but a short grammar of his own more conformable to European system, and a translation of the former. . . . The accuracy and style of the typography and quality of the paper reflect great credit on the publisher."—*WESTMINSTER REVIEW*.

"Mr. Cowell's edition cannot fail to receive the approbation of all Sanscrit scholars. He has for the first time made one of the most important Sanscrit works available for their use."—*PROFESSOR CHRISTIAN LASSEN*.

"With the liveliest satisfaction, therefore, we welcome the first great effort in this direction, made by an Oxford pupil of the illustrious Horace Hayman Wilson, which, not solely destined to a practical purpose, is devoted also to what we may call the science of Sanscrit literature. . . . The whole displays the most exemplary industry and praiseworthy care, well meriting the exceedingly handsome getting-up of the book, which greatly redounds to the honour of the publisher."—*DR. ALBRECHT WEBER*.

"Un veritable service à la science."—*Extract from the "Rapport Annuel" of the Asiatic Society of Paris, by M. JULES MOHL. 1854.*

Handsomely printed in Imp. 16mo., price 9s.,

BHAGAVAD-GÍTÁ;

OR, DISCOURSES ON DIVINE MATTERS OF KRISHNA AND ARJUNA; a philosophical Poem. The SANSKRIT TEXT, with a VOCABULARY.

Also, uniform in size, price 12s., a New Translation in Prose,

WITH very copious Critical, Philosophical, and Explanatory Notes; and Introductory Chapters on the Hindú System of Philosophy, a Critical Examination of the book, and an Index of Proper Names. By *J. COCKBURN THOMSON*, Member of the Asiatic Society of France.

"Cette charmante édition de la Bhagavat-Guitá est dédiée à M. H. H.

Wilson dont M. Cockburn Thomson est un des élèves les plus distingués. Le notes qui accompagnent la traduction sont très nombreuses. Le texte est à peu près celui de M. Lassen ; mais le nouvel éditeur a indiqué les leçons où il diffère de ses devanciers. Le travail de M. Cockburn Thomson est le plus développé dont la Bhagavad Gîtâ ait été jusqu'à présent l'objet, et ce début d'un jeune savant mérite tous les encouragements des Indianistes.—*JOURNAL DES SAVANS*.

"Mr. Thomson has rendered a great service to Sanscrit literature by his new edition and translation of the Bhagavad-Gîtâ. The introduction contains an excellent exposition of the different philosophical systems of the Hindûs, while the translation, being literal without binding itself anxiously to the original, is executed with great skill. The text is very correct."—*WESTMINSTER REVIEW*.

"This poem, the most remarkable work belonging to the ancient literature of the Hindoos, has been ably translated and explained by Mr. Cockburn Thomson, whose intimate knowledge of his subject has enabled him to compress into a brief treatise the history of Sanskrit philosophy, and to illustrate in a particularly clear and lucid manner the distinctive tenets of the different schools."—*LEADER*.

" Précédée d'une longue et savante introduction."—*Extract from the "Rapport Annuel" of the Asiatic Society of Paris, by M. JULES MOHL. 1854.*

AKHLÂK-I MUHSINÎ;

TO which are prefixed a few easy Stories for Beginners. Edited by Lieut.-Colonel OUSELEY. 8vo. Price 7s. 6d.

ALITERAL TRANSLATION, by the Rev. H. G. KEENE. 2nd edition. 8vo. Price 7s. 6d.

" Au surplus, l'édition de M. Ouseley est très-correcte, qualité essentielle surtout, dans un texte publié pour des étudiants ; et la traduction de M. Keene est littérale et fidèle, comme celle qu'il a donnée du premier chapitre de l'Anvâr-i Suhailî. Les publications que je viens de mentionner ont été éditées par M. Stephen Austin, imprimeur du Collège d'Haileybury. Les savants doivent savoir gré à cet habile typographe du soin avec lequel il a exécuté ces publications, qui se distinguent par la beauté des types orientaux et latins qui y sont employés."—M. GARCIN DE TASSY.

BÂGH O BAHÂR ;

AN entirely new and literal ENGLISH VERSION, with copious Notes. By E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., etc., Professor of Urdû at Haileybury College. Royal 8vo. Price 21s.

PREM SÂGAR ;

A NEW Edition of the HINDÎ TEXT, with Notes and a complete Vocabulary. By E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S., etc. 4to. Price 30s.

"Une excellente édition, à laquelle il joignit une traduction remarquable par sa scrupuleuse fidélité et par l'élégance du style."—M. THEODORE PAVIE.

TRANSLATED into English. By E. B. EASTWICK, F.R.S., F.S.A., M.R.A.S. 4to. Price 21s.

VIKRAMORVAŚÍ :

A DRAMA, by Kálidása. The SANSKRIT TEXT. Edited by
MONIER WILLIAMS, M.A. 8vo. Price 5s.

TRANSLATED into English. By EDWARD BYLES
COWELL, B.A. 8vo. Price 7s. 6d.

HITOPADEŚA ;

THE SANSKRIT TEXT, with a Grammatical Analysis, alphabetically arranged, and an English Index of Words, serving the purpose of a reversed Dictionary. By FRANCIS JOHNSON, Professor of Sanskrit at the East India College. Imperial 8vo. Price 31s. 6d.

"The Hitopadesa is the original of the celebrated 'Pilpay's Fables.' . . . The increased means of typographical accuracy, a copious Glossary, and a new and more distinct type than any heretofore employed, have combined to render the present edition superior to all that have preceded it. . . . With these additions, this new edition of the Hitopadesa cannot fail to afford the most essential facility to the early study of Sanskrit, the difficulties of which have been greatly lightened by the recent publications of Professor Johnson, and by none more than by his present edition of the Hitopadesa.—PROFESSOR WILSON.

TRANSLATED literally into English. By FRANCIS
JOHNSON. Imperial 8vo. Price 10s. 6d.

TURKISH READING BOOK ;

WITH GRAMMAR and VOCABULARY, and a Selection of Original Tales, literally translated, with copious Critical, Explanatory, and Idiomatical Notes, and accompanied by Grammatical References ; the pronunciation of each word being given as now used in Constantinople. By WILLIAM BURCKHARDT BARKER, M.R.A.S., Oriental Interpreter, and Professor of the Arabic, Turkish, Persian and Hindústání Languages at Eton ; Author of "Lares and Penates;" "Turkish Tales in English," etc. etc. 300 pp. Imperial 16mo. Price 14s.

"The first thing that strikes us with respect to this book, is the elegant manner in which it is printed and bound. No little credit attaches on this head to the printer, as well as to the learned Orientalist, its author."—EDUCATIONAL TIMES.

THE AMÍRS OF SINDH ;

DRY LEAVES FROM YOUNG EGYPT; with 12 Plates, and a Portrait in Chromo-lithography of Mír Muhammad. By an EX-POLITICAL. Third Edition. Demy 8vo. 22s.

"A very entertaining and instructive narrative it is."—MORNING CHRONICLE.

"The work is exceedingly well written."—MORNING HERALD.

"His descriptions are graphic, and many of the adventures recorded of startling interest."—ECONOMIST.

"It presents the most graphic description of our lately conquered provinces in the East which has yet come to us."—CRITIC.

A SHORT HISTORICAL ACCOUNT of the CRIMEA, from the earliest ages and during the Russian occupation, compiled from the best authorities. By W. BURCKHARDT BARKER, M.R.A.S., author of "Lares and Penates;" the "Turkish Reading Book," etc. etc., and for many years resident in Turkey in an official capacity. Foolscap 8vo., with tinted engravings, and a map. Price 3s. 6d.

"Mr. Bureckhardt Barker has executed his task very admirably, and has produced one of the most interesting volumes of the day. It is illustrated with plates and an excellent map."—NAVAL AND MILITARY GAZETTE.

"Interesting narrative."—CAMBRIDGE INDEPENDENT PRESS.

"The tale is well told."—ATHENÆUM.

"Highly instructive and seasonable volume."—BRIGHTON GAZETTE.

A NVÁR-I SUHELÍ; The FIRST BOOK. The PERSIAN TEXT. Edited by the Rev. H. G. KEENE, late Arabic and Persian Professor at the East India College, Haileybury, Herts. Octavo. Price 10s. 6d. — Also, an ENGLISH TRANSLATION. 8vo. Price 10s. 6d.

S ELECTIONS from the MAHÁBHÁRATA, with a VOCABULARY. By FRANCIS JOHNSON, Professor of Sanskrit at the East India College. Royal 8vo. Price 9s.

A CONCISE GRAMMAR of the HINDÚSTÁNÍ LANGUAGE, with Selections for reading. By E. B. EASTWICK, F.R.S., etc. Crown 8vo.

POCKET DICTIONARY, ENGLISH and PERSIAN. By W. THORNHILL TUCKER. Demy 12mo. Price 7s. 6d.

S ANSKRIT VOCABULARY. ENGLISH and SANSKRIT. By E. A. PRINSEP, of the Hon. East India Company's Civil Service. Royal 8vo. Price 10s. 6d.

F LORA HERTFORDIENSIS: being a CATALOGUE of PLANTS known or reported to grow wild in the COUNTY OF HERTFORD, with the stations of the rarer species. By the Rev. R. H. WEBB, Rector of Essendon; and the Rev. W. H. COLEMAN; assisted by various Correspondents. With a colored Map. Demy 12mo. Price 12s. 6d., cloth gilt.

I NDIAN PENAL CODE. Copy of a Penal Code prepared by the Indian Law Commissioners. Royal 8vo. Price 10s. 6d.

T HE HAILEYBURY OBSERVER: a MISCELLANY by the STUDENTS of the East India College, from the commencement in 1839 to the end of the first term, 1854, with the Lists of Authors and Editorial Committees. Seven vols. 8vo. (bound in four). Price 42s.

